SAX ROHMER

REGELE OPIULUI

Colecția CELOR 15 LEI

SAX ROHMER

REGELE OPIULUI

ROMAN

TRADUCERE
DE
D-na LIA HÂRSU

IG. HERTZ BUCUR[illegible]

COPYRIGHT 1932 BY „IG. HERTZ"
Bucureşti I, Calea Victoriei No. 5.

REGELE OPIULUI

Roman de SAX ROHMER

Traducere de LIA HÂRSU

I

O veste pentru Monte Irvin

Monte Irvin, consilier al oraşului Londra, se plimba agitat de colo până colo în biblioteca locuinţei sale din Princes Gate. Intre dinţi ţinea mucul unei ţigări stinse. Lângă cămin, un căţeluş de salon, cu privirea ageră, urmărea mişcările neliniştite ale stăpânului său.

Voinic, deşi nu gras, omul acesta de 45 ani, cu părul lui negru, bine pieptănat şi mustaţa semeaţă, avea o înfăţişare oarecum ostăşească deşi nu fusese nici odată militar. Felul lui de a zâmbi deschis, o anumită expresie orientală a ochilor lui căprui de sub pleoapele lăsate în jos, arătau origina lui semitică, iar impresia totală a distincţiei sale trădau pe omul de afaceri bine situat.

Şi, într'adevăr, viaţa lui Monte Irvin fusese un lanţ neîntrerupt de bucurii, afară de căsnicia lui nenorocită. In ultimul timp, brazde adânci se săpaseră pe chipul lui şi prietenii

săi băgaseră de seamă că omul acesta cumpătat de obiceiu, când lua masa în restaurantul bursei, mânca mult mai puţin ca înainte, dar, în schimb bea cu atât mai vârtos.

Deodată căţeluşul începu să latre. Irvin se opri din mers şi ascultă.

— Astâmpără-te! îi porunci el. Taci!

Căţeluşul alergă la uşă şi adulmecă nerăbdător. Se auziră murmure înăbuşite. După ce şovăi puţin, Irvin străbătu camera şi se duse de deschise uşa. Scheunând, câinele se strecură afară şi chipul lui Irvin, străbătut de o speranţă de bucurie, se întunecă iar când văzu pe servitorul lui, Hinkes, vorbind cu o blondă subţirică. Femeea purta o manta de automobilist, şapcă de piele şi botfori înalţi, aşazise cisme ruseşti.

Irvin voia să se retragă dar femeea îl şi zărise prin deschizătura uşii. Se sili să zâmbească şi s'apropiă de ea cu o veselie prefăcută; căci, din toate prietenele nevestei sale, Margareta Halley îi era cea mai simpatică.

— Bună seara, domnişoară doctor, zise el. Te aşteptai s'o găseşti pe Rita, da?

Chipul fetei, de obiceiu plin de sănătate, părea acum îngrijat şi palid.

— Da, răspunse ea, nădăjduiam s'o găsesc acasă.

— Din nenorocire nu pot să-ţi spun când o să se întoarcă. Poftim înăuntru. O să întreb pe servitori.

— Mulţumesc, dar n'aşi vrea să te deranjez. Cred că, îndată ce se va înapoia acasă soţia

dumitale, o să mă cheme dânsa la telefon.

— Vrei să-i comunic eu din partea d-tale ce ai să-i spui?

— Atunci — Margareta Halley şovăi puţin — spune-i că m'am înapoiat la 8 acasă şi de aceea n'am putut veni mai curând la ea.

Il măsură pe Irvin cu coada ochiului muşcându-şi buza de jos apoi zise iar:

— Mi-ar fi părut bine s'o găsesc.

— Avea Rita ceva să-ţi spuie?

— Da. Mi-a lăsat o scrisoare. — Fata îl privi iarăş într'ascuns, cu nelinişte. — Ei, n'avem ce-i face! — Intinse apoi zâmbind mâna lui Irvin. La revedere, domnule Irvin. Mă rog, mă rog, nu te mai osteni.

Totuşi Irvin trecu înainte şi-şi petrecu musafirul până la uşa casei. O ceaţă plutitoare învăluia lumina felinarelor de pe stradă şi împresura automobilul cu două locuri, care aştepta, cu motorul sub presiune, înaintea casei.

— Brr! făcu Irvin, urâtă vreme! Ceaţă şi umezeală.

Tânăra fată se urcă în automobil şi porni făcând un semn de rămas bun lui Irvin care privea în urma ei.

După ce lumina roşie a automobilului se mistui în ceaţă, Irvin se întoarse îngândurat în odaia lui de lucru. Dacă ar fi fost toate cunoştinţele soţiei sale de felul Margaretei, ar fi fost negreşit scutit de bănuiala care îl chinuia până la nebunie. Presupuneri grozave îi frământau creerii şi începu din nou să se plimbe neliniştit prin cameră.

Apoi auzi mult aşteptatul sbârnâit al telefonului. Stăpânindu-se cu greu, se apropiă de măsuţa pe care era aparatul.

— Alo!

— Un domn Brisley, ar vrea să...

— Pune-l în legătură cu mine.

După o scurtă pauză se auzi un glas nasal:

— Numele meu e Brisley. Am de făcut o comunicare d-lui Irvin.

— Chiar eu sunt la aparat. E ceva nou, Brisley?

— Da, domnule Irvin. Doamna despre care

— S'a oprit la locuinţa lui Sir Lucien Pyne Gate la Albemark Street.

— Ah!

— S'a oprit la locuinţa lui Sir Lucien Pynes şi a intrat înăuntru. După douăzeci de minute a plecat întovărăşită de el. Au cotit amândoi după colţul lui Old Bond Street. Domnul Quentin Gray...

— Ah! suspină Irvin iarăşi.

— ...s'a întâlnit cu ei, au pornit împreună şi s'au dus la locuinţa unui anume Kazmah care îşi zice ghicitor şi tălmăcitor de vise.

Pe chipul lui Irvin se ivi o expresie de mirare.

— Mai departe! stărui el când glasul vorbitorului nevăzut se opri.

— După şapte minute apăru iar Sir Gray singur. A făcut semn unei maşini care trecea pe acolo dar şofeurul n'a voit să oprească. Gray părea foarte iritat.

Frazele rostite monoton, în stil telegrafic,

lăsau să se ghicească pe dată că vorbitorul citea dintr'un carnet cu notiţe.

— S'a îndepărtat repede în direcţia lui Piccadilly.

„Colegul urmărea. In apropierea hotelului Ritz a dat de un taxi. S'a înapoiat cu maşina la Old Bond Street, a urcat în fugă scara şi a lipsit patru şi jumătate până la cinci minute. A venit apoi îndărăt palid şi agitat. A plătit şoferului şi a pornit-o pe jos. Domnul Gray a intrat în restaurantul Princes unde a dat de un domn, necunoscut de colegul meu. După ce s'au salutat, s'au aşezat amândoi la masă. Şi acuma sunt acolo. Vorbesc din gara metropolitanului Dover Street.

— Bine, bine. Şi doamna?

— Un servitor negru, probabil servitorul lui Kazmah, a scoborât, curând după Sir Gray, scara ca să aducă un automobil. Sir Lucien Pyne şi doamna sunt şi acum în locuinţa lui Kazmah.

— Ce? — Irvin scoase ceasul din buzunar. Dar e trecute de opt?

— Aşa e. In casă e linişte; celelalte birouri se închid la şease. Uşa locuinţei lui Kazmah era încuiată. Am bătut... dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Ce nesocotinţă, omule! Trebue să mai fie o ieşire.

— Nu, domnule Irvin. Colegul meu a venit să-mi ia locul. I-a lăsat pe cei doi domni cu paharele dinainte la restaurantul Princes.

Monte Irvin se făcu pământiu la faţă.

— Așa dar, e Pynel murmură el. Brisley, așteptă-mă la Piccadilly, colț cu Old Bond Street. Viu numaidecât.

Se apropiă de perete și apăsă pe un buton. Cu țigara între dinți stătea pe covorul din fața căminului și privea țintă spre ușă. Veni servitorul.

— Mașina e gata, Hinkes?

— Da, domnule. Să tragă la scară?

— Imediat.

Servitorul dispăru. Monte Irvin privi nervos un portret în mărime naturală al soției sale în costum de Pierrot pe care îl purtase în actul al treilea din opereta „Femeea cu mască".

Pendula din vestibul bătu opt și jumătate.

II

Locuința tălmăcitorului de vise.

Cam cu vre-o două ceasuri înaintea convorbirei telefonice a lui Irvin, Quentin Gray ieșise cu un pachețel în mână dintr'o cofetărie din Old Bond Street. După bucuria ce i se citea pe față se putea vedea că se pregătea de o întâlnire plănuită mai dinainte. Intinsese mâna să deschidă ușa automobilului care îl aștepta, când se opri mirat.

Zărise prin geamul automobilului, pe trotuarul celălalt al străzii, un bărbat înalt, oacheș, întovărășit de o doamnă îmbrăcată cu

o haină de blană cenuşie şi un fular de mătase.

Chipul lui Gray se întunecă şi buzele i se strânseră.

Scoase grăbit din buzunar o mână de monede de argint şi plăti şoferului.

Pentru a putea înainta mai repede fu silit să se coboare de câteva ori de pe trotoarul plin de lume; zorea înainte ca să nu-i piardă din ochi. După ce făcu vreo douăzeci de metri, îi ajunse din urmă.

— Alo! strigă el, încotro? Tocmai voiam să mă duc la d-ta, Rita.

Voios şi plin de tinereţe se opri în faţa perechei neplăcut surprinse care căuta zadarnic să-şi ascundă nemulţumirea.

Rita Irvin era o femee fermecătoare, cu toate că părul ei auriu se cunoştea că fusese văpsit şi chipul ei, de o frumuseţe delicată, cu tenul impecabil, era uşor fardat. Aruncă o privire însoţitorului ei, — un chip de aristocrat de o stăpânire de sine extraordinară, şi murmură.

— Ţi-am lăsat o scrisoare, Quentin.

Femeea părea într'o stare de încordare neobişnuită.

— Dar am şi rezervat masa şi o lojă! răspunse Gray vesel.

— Dragă domnule Gray, zise Sir Lucien Pyne cu răceală, noi suntem oameni de lume şi nu trebue să ne aşteptăm de la sexul slab să se ţină de cuvânt. Doamna Irvin intenţionează, înainte de a lua masa cu d-ta, să consulte un

oculist, un ghicitor, o autoritate în ce priveşte tălmăcirea viselor. Probabil că ar vrea să afle mai întâi de la el dacă piesa la care vrei s'o duci e amuzantă.

Zâmbetul sarcastic al lui Pyne îl enervă pe Gray. Deşi vorbitorul evitase să se uite, pe când vorbea, la doamna Irvin, se cunoştea că cele ce spunea aveau un înţeles ascuns, căci Rita zise repede:

— D-ta ştii foarte bine că am un interes deosebit să mă duc la el.

— Interesul deosebit la o femee e o scuză superficială pentru un bărbat, articulă cinic Pyne. Aşa, cel puţin, susţine un fizolof arab.

— Ne vom întâlni pe urmă în restaurantul Princes, Quentin.

In făptura Ritei era ceva nervos, şovăelnic.

— Pot să ştiu şi eu cine e persoana de care ai vrea să te interesezi, Rita?

Rita ezită o clipă şi căută la însoţitorul ei, dar acesta privea nepăsător aiurea.

— Kazmah, zise ea cu glas înăbuşit.

— Negustorul de parfumuri care e şi ghicitor? Ce idee absurdă! Cred că la ora asta n'o să-l mai găseşti.

— In urma insistenţei doamnei Irvin m'am interesat la telefon dacă mai ţine şedinţă şi mi-a comunicat că e dispus s'o primească, se amestecă Pyne în discuţie.

Sub masca de indiferenţă a lui Sir Lucien, cu greu s'ar fi putut citi enervarea. Dacă, însă, Gray ar fi fost un observator mai pătrunzător, şi nu ar fi fost stăpânit de ideea fixă,

că barometrul acesta nesimpatic îl zădărnicea planurile pentru astăseară, nu i-ar fi scăpat din vedere că gândurile doamnei Rita erau îndreptate către alte lucruri.

— Dacă tot e vorba să petrecem seara împreună, n'aşi putea să viu şi eu cu d-voastră şi să vă aştept?

— La Kazmah? Cum nu!

— Doamna Irvin se întoarse spre Sir Lucien:

— Vrei să rămâi şi d-ta cu noi? N'ar prea fi nevoe, deoarece mă duc să iau masa cu domnul Gray.

— Dacă nu v'aş supăra, răspunse Pyne, aş vrea să vă însoţesc până la vizuina zodierului, apoi o să vă părăsesc.

Cei trei porniră înainte pe Old Bond Street. Gray, stăpânit cu totul de bănuelile lui de gelozie, lua vizita la ghicitor drept o poveste care să-l amăgească. Dacă n'ar fi fost atât de orbit, ar fi trebuit să o dispenseze ca om cu bun simţ — să o deslege pe doamna Irvin de făgăduiala dată ca să-şi petreacă seara împreună. Dar gelozia trezeşte instinctele rele în om, înăbuşind pe cele bune.

Un grup de fete, vânzătoare pe la prăvălii, cari aşteptau omnibusul ca să se întoarcă acasă, îl despărţi pe Gray de cei doi. Se strădui să-şi facă loc şi o ajunse în momentul când intra într'un gang luminat al unei case. Pe zid se afla o placă de bronz pe care scria:

CAZMAH

Etajul II

Gray se aştepta ca Rita să-i propuie să vie mai târziu s'o ia, dar ea urcă în tăcere scara. Eţ o urmă şi Sir Lucien se dete la o parte ca să-l lase să treacă înainte.

Ajunşi la etajul al doilea, se opriră în faţa unei uşi zugrăvite în stil oriental care n'avea sonerie. Totuşi uşa se deschise fără sgomot, de la sine, când Rita păşi pragul. Camera era mobilată cu o bogăţie orientală şi era luminată de o lampă admirabilă de alamă care atârna din tavan şi răspândea prin geamurile colorate ale abatjour-ului o lumină discretă.

Ciudate vase orientale, unele de pământ, acoperite cu capace, urcioare lunguеţe, oale pântecoase împodobite cu ornamentaţii, stăteau înşirate prin firide. Un divan scund, plin cu perne colorate, se întindea de la uşă până la un ungher al camerii unde se afla un fel de *muşrabié*, un colţar oriental. In faţă, o masă lungă cu statuete de zei ai Nilului, amulete, podoabe de mumii şi sticluţe smălţuite.

Mobilierul îl complectau două dulapuri cu geamuri încărcate cu fel de fel de antichităţi ciudate. In cameră plutea o mireazmă uşoară.

După ce intră Pyne, uşa se închise în urma lui şi din semiobscuritatea unei firide din dreapta divanului, se ivi un tânăr egiptean. Acesta purta obişnuita haină albă cu eşarfă roşie, papuci roşii şi un fes de aceeaşi culoare. Deschise cu atenţie o uşă din stânga mesii.

— Şeic El Kazmah vă aşteaptă, zise el cu glasul moale al indigenilor Egiptului de sus şi se înclină adânc.

Acum deabia văzu semeţul Gray, chipul schimbat al doamnei Irvin. Ochii ei sticleau ca în friguri, deşi nu era sigur că strălucirea aceasta era datorită ciudatei lumini din cameră. Când începu însă să vorbească, glasul ei tremura.

— Fii te rog bun şi vezi de o maşină, Quentin, îl rugă ea. E cam umed afară şi sunt încălţată cu pantofi subţiri. Nu stau decât câteva minute aci.

Trecu apoi prin faţa egipteanului care o urmă respectuos în camera din fund. Acesta se înapoiă însă repede, închise uşa şi se retrase în firida care părea să fie locul hărăzit lui.

In cameră era o tăcere adâncă. Pyne se întinse pe divan şi scoase o tabacheră din buzunar.

— Vrei şi d-ta o ţigare, Gray?

— Mulţumesc! răspunse acesta cu tonul unei duşmănii ascunse. — Se plimba nerăbdător de colo până colo. — Mă duc s'aduc automobilul cerut, zise el apoi deodată. D-ta rămâi aici?

— Eu mănânc la club. Voi aştepta însă cu

 plăcere întoarcerea d-tale.

Gray se îndreptă spre uşa din afară, care, la apropierea lui se deschise singură şi se închise fără zgomot în urma lui.

III

Kazmah

Rita Irvin păşi în odaie. Aerul era îmbăcsit de fumul smirnei ce se împrăştia dintr'un vas de aramă. Incăperea aceasta era camera de primire sau de consultaţie a lui Kazmah şi era, contrariu salonului de aşteptare, foarte modest mobilată. Un covor gros acoperea podeaua dar, în afară de o măsuţă frumos împodobită pe care se afla vasul unde ardea smirna şi un scaun scund de sub lampa aprinsă, cu lumina domoală a unui glob verde, nu se vedea nici un fel de obiect de preţ. Zidurile erau acoperite cu o draperie de stofă grea, verde, astfel că, abstracţie făcând de uşa zugrăvită, pereţii păreau că se contopesc unul în altul.

După ce servitorul egiptean conduse pe doamnă până la scaun, se înclină adânc şi pieri. Rita se găsi singură. Se agita neliniştită pe scaun şi asculta. Nu se auzea nici un sgomot. Işi descheiă blana şi o lăsă să alunece pe spateaza scaunului. La lumina aceea discretă, umerii ei goi păreau de zăpadă.

Trecură trei minute. Liniştea era atât de adâncă încât Rita auzea pârâitul cărbunilor

aprinşi de lângă ea. Vrăjită, urmărea dârele de fum care se încolocau ca serpentine de un albastru-cenuşiu peste draperiile verzi.

In sfârşit, un sgomot din lumea de afară sfâşiă tăcerea. Ceasul unei biserici bătu ora 7.

Odată cu ultima lovitură se auzi sunetul argintiu al unui clopoţel.

Rita se întoarse brusc spre peretele verde din faţa ei. Ochii i se deschiseră mari şi-şi strânse cu putere pumnii. Lampa de deasupra capului ei se stinse. Se apropia clipa pe care o dorise cu teamă şi speranţă.

O lumină nehotărâtă porni să strălucească şi din ea se desprinse încetul cu încetul o făptură omenească. După ce mai crescu lumina, se făcu ca şi când peretele devenise transparent, îngăduind privirii să pătrundă într'o cameră alăturată în care stătea cineva într'un fotoliu masiv de abanos. Era apariţia unui oriental în vestminte bogate, cu un turban alb pe cap.

Mâinile lui subţiri de culoarea fildeşului învechit. se odihneau pe braţele fotoliului şi pe degetul arătător drept, sclipea un inel în formă de talisman. Chipul omului era aplecat în jos dar, de sub sprâncenele lui stufoase, ochii lui peste măsură de mari priveau ţintă spre ea.

Lumina rămase atât de difuză încât nu era cu putinţă să se desluşească amănuntele. Totuşi se putea cunoaşte că faţa lui era de o frumuseţe neîntrecută.

Acesta era zodierul Kazmah, tălmăcitorul de
17 vise. Şi deşi Rita îl mai văzuse odată, starea

lui de nemişcare şi privirea lui pătrunzătoare o făcură să se cutremure. Kazmah ridică uşor mâna pentru a o saluta şi inelul sclipi în întunerec.

— Spune-mi visul d-tale, se auzi domol, ca o uşoară ironie. Ţi-l voi tălmăci.

Aceasta era formula obişnuită cu care se începea fiecare şedinţă. Kazmah lăsă să-i cadă jos mâna, dar privirea fixă a ochilor săi învăpăiaţi rămaseră aţintiţi asupra ei.

Umezindu-şi buzele, Rita începu să vorbească:

— Vis? Ceeace vreau să-ţi spun nu e vis ci realitate. Ştii d-ta foarte bine de ce am venit.

— Nu ştiu nimic!

— Toate păpuşeriile astea ale d-tale nu mă impresionează. Ştiu cine eşti. Un spion, — un trădător. S'ar putea însă să mergi prea departe. Eu te previn. Nu mai sunt stăpână pe mine. Dar mişcă-te odată! Răspunde!

Kazmah nu se clinti.

— Nu esti în toate minţile. Mi-e milă de d-ta. Dar de ce vii să mi te jeluieşti? Ai vrut să-mi vorbeşti. Ei, iată-mă.

— Te joci cu mine — îţi baţi joc...

— Ştii care e leacul.

— Îţi spun pentru cea din urmă oară că n'o să fac ce vrei. Niciodată!

— Atunci de ce te plângi? Dacă nu eşti în stare să-ţi plăteşti distracţiile şi te şi împotriveşti să faci alt serviciu în schimb, de ce-mi faci imputări?

— Ah, Doamne, Doamne! gemu femeea. Fie-ţi milă. Cine eşti d-ta care vrei să nenoroceşti o femee numai pentrucă... Ridică în sus capul şi lasă-mă să-ţi văd chipul. Marfor mi-e Dumnezeu că sunt ruinată, complect ruinată.

— Mâine...

— Nu mai pot s'aştept până mâine...

Glasul ei răguşit şi şuerător dovedea o stare de iritaţie înfrigurată. Rita părea capabilă de orice.

Egipteanul misterios înţelese asta.

— O să-ţi trimit veşti, căuta el s'o potolească. Mergi în pace.

După această frază de încheere obişnuită, ridică şi coborâ mâna. Se auzi iar sunetul argintiu al clopoţelului şi lumina aceea nedeslușită începu să dispară.

Deodată, nenorocita îşi veni în fire — disperarea ei, stăpânită atâta vreme, izbucni năprasnic. Alergă la draperia verde, străvăzie, o smuci jos şi se năpusti asupra făpturii din fotoliul de abanos.

— N'o să mă mai înşeli de acum încolo, gâfâi ea. Ascultă-mă... că de nu mă duc deadreptul la poliţie — acum — numaidecât...

Apucă mânile înţepenite pe braţele jeţului. In jurul ei era noapte adâncă.

Apoi... un răcnet de spaimă, urmat de gemete... dinţi clănţănind de groază...

IV

Ușa zăvorită

Trecuseră numai cinci minute și un automobil adus de Quentin Gray se opri înaintea casei lui Kazmah. Gray alergă la intrarea gangului dar era atât de grăbit încât se isbi de un om care căuta să se strecoare afară.

Isbitura fu atât de puternică încât era cât p'aci să-l dea jos și Gray zise răstit:

— De ce dracu nu te uiți pe unde treci?

Cătă apoi cu mânie la om. Chipul acestuia era dintr'acelea cari ți se întipăresc în minte: un nas lung, încovoiat, ochi mici și vicleni, o expresie de șiretenie în figură, iar mustața mică, blondă, îl făcea și mai lipsit de expresie.

Pe cap purta o pălărie cu boruri mari, trasă pe frunte până peste urechi.

— Ei, drăcie, strigă Gray, pentru a doua oară dai busna peste mine în astă seară. Căci i se păru că recunoaște pe individul care îl urmărise pe când trecea cu Rita Irvin și Sir Lucien Pyne prin Old Bond Street.

Pe chipul palid al individului se ivi un zâmbet.

— Nu, domnule, zise el, iertați-mă dar nu sunt eu.

— Nu tăgădui. Dacă mi-ar îngădui timpul te-aș da pe mâna poliției ca vagabond suspect.

Gray dădu ordin șofeurului s'aștepte și urcă

grăbit cele două etaje. Când văzu că uşa zugrăvită nu se deschide, isbi nervos cu piciorul în podea. Zadarnic. Şi fiindcă la uşă nu era sonerie, începu să bată tare cu pumnii.

— Hai, deschideţi! Sunt eu, Gray. Pyne! Rita!

Bătu iar în uşă, apoi se opri şi ascultă. Nu s'auzea nimic.

— Afurisitul! M'a tras pe sfoară!

In egoismul lui jignit, nu se îndoia că Pyne, cu învoirea Ritei, îi jucase o festă. Antipatia lui împotriva blazatului aristocrat se transformă în ură sălbatecă. La ea nici nu cuteza să se gândească.

Puse iar urechea la uşă şi ascultă. Poate că se aflau ascunşi în casă. Sau, poate, că închiriaseră locuinţa şarlatanului de Kazmah pentru întâlnirile lor de dragoste. Se simţea înşelat, prăbuşit.

Coborâ scările înjurând. Jos, şofeurul îl privi întrebător.

— Nu mai am nevoe de d-ta, îi zise Gray şi-i plăti cursa.

Copleşit de bănuelile lui amare, nu băgă de seamă că la intrarea gangului întunecos al casei de peste drum, stătea pitit un om şi privea neîntrerupt spre el. După ce rămase câtva timp nehotărât în loc, Gray se îndreptă spre Piccadilly. Individul îl urmări cu privirea. Zece paşi mai departe, din uşa unei case ieşi un al doilea individ care porni, la o distanţă de câţiva metri, în urma lui Gray. Intâiul individ, un omuleţ mărunţel, îşi linse

buzele şi se înapoiă la locul lui de observaţie.

După ce se opri o bucată de vreme nehotărât în colţul străzii, Gray trecu drumul şi intră în vestibulul restaurantului „Princes". Ceasul arăta şeapte şi douăzecişicinci.

Deodată se deschise uşa şi un domn înaintă spre el cu mâna întinsă.

— Bună seara, Gray. Ce bine îmi pare că te întâlnesc! Ei, dar ce ai?

Gray sări vesel de la masă şi se uită nedumerit la noul sosit.

— Seton! Seton-Paşa!

— Opreşte-te la numele dintâi, zise acesta şi se uită cercetător în jurul lui. Titlurile turceşti nu mai sunt la modă.

Vorbitorul era o persoană interesantă, conştientă de sine. Statura mijlocie, subţire şi vânjos. Purta o barbă scurtă şi mustăţi tunse. Tenul bronzat al feţei dădea o strălucire deosebită ochilor lui de culoare închisă şi părul încărunţit pe la tâmple îl făcea şi mai simpatic.

Gray simţi o undă de ruşine în suflet. Ştia că faţă de Seton-Paşa nu putea ascunde nimic — că va trebui să mărturisească acestui om energic, potolit, toată povestea umilinţei sale şi că el nu-l va scuti de aprecierile lui.

— Iartă-mă dacă titlul acesta o să-mi mai scape încă de pe buze, dar când am părăsit atunci Orientul, numele tău era în gura tuturor; zise Gray. Dar... eşti singur?

— Absolut singur. Am debarcat azi dimineaţă în Anglia şi seara am sosit la Londra.

„Trecând adineaurea pe aici, te-am zărit prin geam. Dacă nu ai altceva mai bun de făcut, am putea mânca împreună.

Curând după aceea prietenii şedeau în faţa unei mese cu cele mai alese mâncări. Din ce în ce nemulţumirea lui Gray pierea şi la împrospătarea amintirilor comune buna dispoziţie îi reveni.

— Ştii tu, Seton, că eşti singurul om a cărui societate o pot suporta astă seară?

— Da? făcu Seton rece. Nu cumva o cunosc şi eu pe doamna căreia îi datorez plăcerea că te am acum lângă mine?

Gray îl privi înmărmurit.

— Dar... spusu-ţi-am eu că aşteptam o femee?

— Băete dragă, când cineva îşi muşcă nervos buzele şi se uită mereu la uşa de intrare a restaurantului, mi se lămuresc multe.

Gray râse.

— Nu ştiu de ce, dar faţă de tine mă simt al dracului de tânăr. Apoi, aplecându-se astfel spre Seton, încât lumina discretă a lămpii cu abat-jour cădea drept în faţă, povesti prietenului, nu fără reticenţe şi incoherenţe, despre „murdara purtare" a lui Sir Lucien Pyne.

— Ce ai face tu în locul meu, Seton?

Acesta îl măsură cu o privire rece, lovindu-şi dinţii cu cercul de aur al monoclului.

Aproape în acelaş timp, un automobil particular trecu prin faţa restaurantului, îşi făcu loc prin îmbulzeala din Piccadilly şi coti spre

 Old Bond Street.

Monte Irvin coborâ din maşină, porunci şofeurului s'aştepte şi porni pe jos mai departe. Nu făcu mai mult de zece paşi şi se pomeni în faţa unui individ cu o aparenţă neînsemnată care răsări dintr'un gang. Lumina becului din stradă îl luminà. Individul acesta cu chipul lui de pasăre de pradă, cu ochii mici şi vicleni era un agent al biroului de detectivi, Spinker.

Irvin îl văzu.

— A, d-ta eşti, Brisley? Tocmai te căutam. Sunt tot acolo?

— Aşa cred. Colegul Günn susţine că n'a ieşit nimeni în vreme ce-ţi telefonam.

— Toată afacerea asta pare cam de necrezut. Nu se poate să fi părăsit casa fără ca d-ta să fi băgat de seamă?

— Absolut exclus, domnule Irvin. Dar uite-l şi pe Günn.

Strada era pustie şi o ploaie măruntă se cernea de sus. Cu mâinile în buzunare, Günn stătea rezemat de o uşă. Faţa lui era roşie ca focul. Mustaţa, de un cenuşiu murdar, era pătată la mijloc şi trupul său masiv era vârât în două paltoane: cel de deasupra, o manta de ploaie, cel de dedesubt, ale cărui mâneci şi poale se vedeau din mantaua de ploaie, era de postav albastru. Hunul salută nepăsător pe Irvin ducând mâna la pălărie.

— Toate merg de minune, domnule Irvin, şopti el în urechea acestuia. Au căzut amândoi bine în capcană. De azi încolo eşti, — mai mult ca sigur, — iar holtei.

Monte Irvin se simţi într'o situaţie neplăcută.

— Arată-mi drumul! scrâşni el scurt.

— Poftim pe-aici. Umblă încet şi cu băgare de seamă. O treaptă!

In gang era întunerec, dar pe când pălăvrăgea, Günn îndreptă lumina unei lămpi de buzunar asupra unei plăci de bronz pe care scria numele lui Kazmah. Işi puse apoi mâinile în şolduri.

— I-am prins ca peştele în plasă. D-ta eşti consilier şi judecător al oraşului Londra şi ţi-e îngăduit să ceri ajutorul poliţiei.

— Ţine-ţi gura! Eşti beat şi nu ştii ce vorbeşti. Nu prea cred să fie nevastă-mea ori altcineva, afară de noi, în casă.

Ochii lăcrimoşi ai hunului jignit erau să-i ese din orbite:

— Beat?... şopti el. Beat?...

De indignare bâlbâia nemaiputând vorbi, dar glasul fonfănit al lui Brisley interveni:

— Vă rog să mă iertaţi domnule Irvin, dar garantez eu pentru el în orice privinţă. E de trei ani în biroul nostru. Cele două persoane despre care e vorba se află cu siguranţă înăuntru.

— Deocamdată te rog să-mi dai puţin lampa d-tale de buzunar. — Glasul lui Irvin tremura uşor. — Sunt, ce-i drept, cam iritat. D-ta să aştepţi aici. Când voi avea nevoe, o să te chem.

Şi grăbit urcă la etajul al doilea. Ajuns aci se opri în faţa uşii încuiate, se rezimă

cu braţul de ea şi-şi lăsă capul pe mâneca udă a paltonului. Rămase aşa câtăva vreme, nemişcat, pe când lampa, pe care o ţinea în mână, îşi trimitea lumina în josul scării. Buzele lui se mişcară şi şoptiră stins numele soţiei sale.

V

Un mort în casă.

Quentin Gray şi Seton părăsiseră restaurantul şi hoinăreau fără nici o ţintă pe străzi. Seton îşi aprinsese o ţigară lungă, negricioasă, din care obişnuia să fumeze.

— Ştii ce? zise Gray. Tot am plătit cu loja, n'ai vrea să mergem la teatru? Ce zici?

— Iţi stau cu totul la dispoziţie, răspunse Seton svârlind jos chibritul aprins.

— Dacă-i aşa, hai să...

Gray amuţi.

Un automobil mare, care se oprise în loc, din pricina unui omnibus ce împiedeca drumul, îl făcu să-şi schimbe gândul. Apucă cu putere pe prietenul lui de braţ.

— Seton, uite-l colo pe... Monte Irvin.

— Unde? In maşină?

— Da, şi e însoţit de doi poliţişti. Ce să fie asta?

Automobilul se îndepărtă înspre Old Bond Street.

Gray se întoarse, pălind, spre prietenul lui.

— Doamne, Dumnezeule! Să i se fi întâmplat ceva Ritei?

Şi făcându-şi loc prin îmbulzeală se luă după automobilul lui Irvin. In zăpăceala lui, nici nu bägă de seamă că prietenul lui mergea alături de el până când, în colţul lui Old Bond Street se simţi apucat cu putere de umăr.

Gray se uită mânios la faţa energică a prietenului său.

— Pentru Dumnezeu, Seton, nu mă ţine în loc! Trebue să cercetez ce s'a întâmplat.

— Mai domol, băiete! Eşti pe cale să te amesteci într'o chestiune foarte delicată.

— Dacă s'a atins cineva numai de un fir de păr din capul Ritei, îl împuşc pe pungaşul de Pyne, ca pe un câine!

— Zi, ai într'adevăr intenţia ca în starea de enervare în care te afli să te vâri în sufletul domnului Irvin?

Dar Gray rămase surd la cuvintele de prevedere ale prietenului său.

— Mă duc să mă încredinţez cu ochii mei, mormăi el cu încăpăţânare.

— Bine — atunci vin şi eu cu tine. Sileşte-te însă să te porţi ca un om bine crescut, nu ca un ieşit din minţi. Altfel ai de-aface cu mine!

Quentin Gray scrâşni din dinţi dar privirea rece a celuilalt îi potoli mânia şi când ochii lor se întâlniră, un zâmbet simpatic îmblânzi liniile aspre ale acestuia.

— Iţi înţeleg grija, dragul meu — dar nu-ţi

dai şi tu singur seama ce important e pentru toţi cei interesaţi în această chestiune să procedeze cu linişte şi chibzuinţă? Cari sunt, de altfel, raporturile tale cu Irvin? Adică: îngăduę el prietenia ta cu nevastă-sa sau i-ai tăinuit interesul pe care i-l porţi ei?

— Nici-de-cum. Tocmai mă duceam la ei când m'am întâlnit cu Rita şi Pyne.

— Atât voiam să ştiu! Uite colo automobilul lui.

— In faţa locuinţei lui Kazmah? Ce-o mai fi însemnând şi asta?

— Inseamnă că am fi foarte rău primiţi dacă am da buzna înăuntru. Informează-te mai întâiu la şofeur.

Gray se apropiă de şofeur care duse mâna la şapcă.

— Ce s'a întâmplat, Pattison? întrebă el cu sufletul la gură. Am văzut adineaurea poliţişti în maşina d-v.

— Aşa e, domnule Gray, dar nu prea ştiu nici eu de ce.

„Am plecat cu domnul Irvin acum vre-un sfert de ceas de acasă şi mi-a poruncit să-l aştept în colţul lui Old Bond Street. A venit apoi curând îndărăt şi am pornit-o spre comisariatul din Vine Street cu nişte poliţişti. Acum sunt cu toţii colo, înăuntru.

Pe când vorbea, din gangul casei eşi un sergent.

— Circulaţi, domnilor! Nu e voie să staţi aci.

— Pardon, domnule sergent, dar dacă e

vorba de doamna Irvin, aşi putea da şi eu câteva lămuriri.

Sergentul îl măsură aspru din creştet până în tălpi şi văzându-i pe amândoi bine îmbrăcaţi, deveni mai prietenos.

— Cum te chiamă pe d-ta? Mă duc să anunţ pe domnul comisar.

— Quentin Gray. Spune-i domnului Irvin că ţin cu orice preţ să-i vorbesc.

— Bine. Şofeur, dă încoace geanta pe care ţi-am dat-o la comisariat.

Sergentul luă din mâna şofeurului o geantă mare de piele şi dispăru cu ea în gang, dar veni imediat înapoi.

— Vă rog să mă urmaţi.

La etajul al doilea se aflau în faţa locuinţii lui Kazmah cinci persoane.

— D-ta eşti, Gray? Iţi mulţumesc pentru graba pe care ai depus-o ca să mă ajuţi. D-ta ai fost astă seară în societatea Ritei, nu-i aşa? Unde e acum?

— Ştie Dumnezeu! Am lăsat-o aici cu Pyne cam pe la ora şeapte.

Gray se uită surprins la Brisley care avea atitudinea unui câine în faţa biciului.

— Ia te uită! Nu eşti d-ta individul acela obraznic care mi se tot vâra în suflet?

Se îndreptă spre omuleţul care rânjea cu viclenie dar Monte Irvin îi tăiă calea.

— Lasă-l în pace, Gray. Era pus de mine şi o urmărea pe nevastă-mea nu pe d-ta. Spune-mi, mai bine, ce căuta ea aici?

Gray duse zăpăcit mâna la frunte.

— Voia să ceară sfat acestui oriental. Am văzut-o eu însumi intrând în camera din fund, apoi m'am dus să-i aduc, după cum mă rugase, o maşină. Când m'am întors, am găsit uşa casei încuiată. Am bătut zadarnic şi văzând că nu-mi deschide nimeni am plecat.

Irvin se întoarse spre comisar care stătea lângă el.

— Haide, Whiteleaf, văd că ne pierdem vremea degeaba.

— Suntem, legal împuterniciţi şi somaţiile le-am făcut, Burton.

Poliţistul scoase din geanta adusă o mulţime de unelte de spargere.

— Să tăiem uşa cu ferestreul? întrebă el.

— Nu, nu... să nu mai pierdem vremea, îl sili Irvin. Ia un drug de fier şi ridică uşa din ţâţâni.

— Nu stă în ţâţâni, zise agitat Gray. Se împinge la dreapta printr'un mecanism care trebue să fie ascuns sub duşumea.

— Lanterna! zise Burton agentului lui Spinker. — Se lăsă apoi în genunchi şi cercetă pragul.

— E o placă de metal sub prag. Greutatea ei pune în mişcare o pană. Dacă uşa se împinge la dreapta, ar trebui ca gaura cheei să fie la stânga.

— Gata!

Burton îşi concentră toate puterile trupului său vânjos asupra drugului. Se auzi o pârâitură înăbuşită — şi uşa se clinti din loc.

— Uite broasca.

Comisarul Whiteleaf îndreptă lumina lămpii de buzunar spre crăpătură.

— Zece centimetri mai jos. Dar poate că uşa e încuiată?

— O s'o descuiăm noi! zise Burton care părea cuprins de patima distrugerii. Scoase drugul şi începu să sfredelească în încheietura de jos a uşii până făcu o gaură ca să intre braţul.

Whiteleaf pipăi înăuntru.

— Am dat de un zăvor, zise el triumfător. Dacă n'o mai fi încă unul mai sus, Burton, poţi forţa acum uşa.

Poliţistul se înarmă iarăşi cu drugul de fier şi se pregăti de un nou atac.

— Mai adânc, omule! şi luând în mâini ciocanul greu de fier, bătu cu el cu furie în drug. Acum!

Burton îşi îndoi sforţările.

— Să vie cineva să-mi ajute, poate că uşa o să meargă, gâfâi el...

Gray îi sări în ajutor, şi, în sfârşit, se auzi un trosnet şi un pârâit. Uşa se dădu într'o parte.

O clipă se făcu o tăcere încordată.

— E cineva acolo? strigă comisarul cu glasul ridicat.

Nici un sunet nu se auzi din beznă.

Irvin intră, împleticindu-se, în cameră. Il întâmpină o mireazmă dulceagă. Quentin Gray apucă o lanternă de jos şi-l urmă imediat.

— Căutaţi comutatorul! îi povăţui Whiteleaf.

Numaidecât se răspândi în cameră o lumină mată. Dar... camera era goală!

Gray se repezi la colţar şi dădu perdeaua la o parte.

Nimeni! Văzură un scaun şi o masă pe care se aflau câteva cărţi şi foi lângă aparatul telefonic. Alergă la uşa din fund prin care intrase Rita Irvin în camera de consultaţii.

Mireazma de smirnă era ameţitoare.

— Daţi repede o lanternă! strigă Gray cu glasul schimbat.

Dar Irvin îl şi ajunsese. Mâna îi tremura şi lumina se împrăştia nesigură când pe covor, când pe pereţii cei verzi. Şi încăperea aceasta părea pustie, totuşi, o ruptură în perdea arăta că stofa fusese smulsă cu violenţă.

— Dumnezeule! Colo! zise comisarul care alergase în urma lor şi arăta o dâră subţire de sânge care se prelingea de sub draperie. Monte Irvin se împletici şi căzu în braţele lui Whiteleaf. Burton însă, care aducea o lanternă, smuci brusc perdeaua jos.

Se văzu atunci că aceasta acoperea un perete de lemn cu o deschizătură la mijloc, care se putea închide printr'o uşă ce se trăgea la o parte. In dosul ei se afla o adâncitură unde era un fotoliu masiv de abanos. Dintr'un colţ al peretelui de lemn, intrai printr'o uşă obişnuită într'o cameră întunecoasă. Imediat în spatele fotoliului, era un fel de ferestruică.

Se auzi un geamăt, urmat de o bubuitură.

— Luaţi seama! strigă Whiteleaf, domnul Irvin a leşinat! Daţi-i ajutor!

— Doamne! făcu Gray, Seton, Seton!

— Nu v'atingeţi de nimic până nu viu eu, se auzi glasul comisarului din camera cea verde.

Incăperea strâmtă se umplu de oameni cu chipurile îngălbenite de spaimă. Numai Gray şi Brisley, cari dădeau ajutor lui Irvin, rămăseseră dincolo.

Lungit pe podele, între fotoliu şi uşă, zăcea, cu braţele întinse, ochii ţintiţi în tavan, un domn elegant îmbrăcat. Piepţii cămăşii lui albe erau pătaţi de sânge.

Liniştea chinuitoare fu turburată de paşii greoi ai lui Whiteleaf care, cu lanterna în mână, deschisese ultima uşă a locuinţii care dădea într'o cameră mobilată în stil de birou.

— Il vezi, Seton? gemu Gray alb ca varul la faţă. E Pyne. A fost înjunghiat.

Burton îngenunchiă şi puse cu băgare de seamă mâna pe pieptul mortului.

— E mort? întrebă comisarul care se întorsese.

— Da.

— Zici că e Sir Lucien Pyne?

— Da.

Whiteleaf îşi scoase pălăria din cap.

— Burton!

— Poruncţi, domnule comisar!

— Vezi dacă telefonul din birou funcţionează. E, probabil, în legătură cu aparatul din prima cameră.

Pe când ceilalţi stăteau tăcuţi şi impresionaţi în jurul cadavrului, poliţistul se duse în biurou:

— Ce număr să cer, domnule comisar?

— Domnilor, zise Whiteleaf cu glas poruncitor, voi cere de la comisariat instrucţiuni telefonice. Nimeni n'are voe să părăsească această casă.

Apoi, după un puternic „Sst!", agentul Burton ceru: „Regent 201"

VI

Kerry roşcovanul.

Comisarul-şef al serviciului criminalistic Kerry, stătea în faţa căminului biroului său simplu mobilat din New-Scotland Yard. O mână o ţinea în buzunarul jachetei, iar cu cealaltă se juca cu un baston de trestie cu măciulia de argint. Pe cap purta o pălărie tare cu marginile înguste.

„Kerry roşcovanul" îşi purta pe drept porecla, căci era roşu ca o sfeclă. Părul de pe cap, tuns până la piele, bătea în roşu, tot aşa şi mustaţa lui scurtă şi sbârlită. De un roşu spălăcit era şi pielea feţei şi de sub nişte sprâncene roşcate şclipeau nişte ochi de un albastru metalic.

Pasiunea lui cea mai de căpetenie era guma de mestecat. Când mesteca — ceeace făcea aproape într'una — lăsa să i se vadă două şiruri de dinţi albi puternici ca ai unei fiare de pradă.

Fălcile-i masive ca şi bărbia energică con-

tribuiau încă şi mai mult la aspectul acesta.

Trupul îi era foarte ciudat conformat, de o înălţime mijlocie dar cu umeri de atlet. Kerry avea coapse subţiri şi picioare sprintene, ca ale unui profesor de dans. Pe toată îmbrăcămintea lui, de la cravata înodată de el şi până la ghetele-i lucioase de lac, nu se zărea un fir de praf.

Se auzi sbârnâind telefonul. Kerry îşi încordă umerii cu gestul unui gladiator. Puse bastonul de trestie pe marginea căminului şi se duse la aparat.

— Allo! Cine e acolo?... Bine, vin îndată.

Îşi luă de pe scaun mantaua de ploaie şi apucă iar bastonul. Apoi, stinse lumina electrică şi ieşi din biurou.

Cu paşi elastici, legănându-se din şolduri şi umeri, străbătu lungul coridor, apoi se opri în faţa unei uşi pe care scria: „Intrarea oprită", scoase dintr'un buzunar al vestii o oglinjioară şi-şi potrivi cu o deosebită grijă cravata, suflă un fulg închipuit de pe mâneca hainei şi puse oglinda iar în buzunar. Numai după ce mântui cu toate aceste pregătiri bătu la uşă şi intră în biroul inspectorului general al siguranţei, Hutchinson.

Ţinuta militărească a acestui foarte influent funcţionar superior, a cărui severă conştiinciozitate în ce priveşte împlinirea datoriei era dată ca pildă tuturor, nu se potrivea de fel cu privirea lui potolită şi mişcările lui aproape automate.

— A, domnul comisar-şef? murmură el cu un fel de mirare în glas. Aşa e, te rugasem

să te osteneşti până la mine. De altfel, ar fi trebuit să fiu de mult acasă. Ce de sâcâeli! Mă trudesc cât trei. Oare afacerea asta nu priveşte secţiunea d-tale?

Intinse lui Kerry o foaie de hârtie pe care acesta aruncă o privire repede.

— Un omor? zise el. Sir Lucien Pyne a fost ucis? Da, domnule inspector general, crima aceasta intră în domeniul activităţii mele.

— Bun... bun... murmură Hutchinson, comisarul secţiei respective... cutare — nu-i pot descifra numele, — a reţinut pe toţi cei amestecaţi în această afacere. In Vine Street vei afla amănunte.

- Foarte bine, domnule inspector general. Vă cer voie să cercetez registrul ca să văd ce scrie în el despre Sir Lucien Pyne.

— Bine înţeles, bine înţeles.

Cu gesturi obosite Hutchinson arătă în direcţia dulapului cu registre.

Kerry luă de pe poliţă un registru gros.

— Am găsit! zise pe şoptite Kerry. „Pyne Sir Lucien St. Aubyn, al patrulea baronet, fiul generalului Christian Pyne. Născut la Malta... Liceul Oriel... premiantul I la toate limbile... Hm... Conservator... India, Burma... contra-candidat Wagan... Ataşat al legaţiunii engleze.. Hm...!"

Puse registrul la loc şi-şi luă mantaua şi bastonul.

— Am aflat ce vroiam să ştiu. Mă duc acum în Vine Street.

— Bine înţeles... bine înţeles... murmură cclalt cu gândul aiurea.

— Bună seara, domnule inspector general.

— A, ia stai niţel, Kerry...

Cu mâna pe clanţă, comisarul-şef întoarse capul.

— Da, da... ce voiam să spun?... A, da... Situaţia socială a ucisului dă afacerii o deosebită greutate — mă înţelegi? Interesul publicului o să fie foarte mare.

„Mă pot bizui pe discreţiunea d-tale? De altfel am cunoscut odinioară pe Sir Lucien. Nenorocită afacere! Ei, acum bună seara.

Kerry închise binişor uşa în urma lui. Inspectorul general era omul pentru care avea o stimă nemăsurată. Căci, cu toată aparenţa lui distrată, îl ştia un muncitor neobosit capabil de o încordare neîntrecută.

Mai departe, în fundul coridorului, Kerry se opri în faţa unei uşi şi aruncă o privire în odaie.

— Agentul Coombes!

Acesta, o stârpitură de om, cu păr negru şi rar şi cu zâmbet de îngâmfare lăuntrică pe chipul lui dolofan, se ridică grăbit. Un al doilea agent sări deasemenea în picioare, ca electrizat de privirea de oţel a lui Kerry.

— Trebue să mă duc în Vine Street, zise Kerry laconic. Veniţi şi voi cu mine.

In curtea interioară se aflau două maşini.

Intr'una luă loc Kerry şi Coombes care venea gâfâind în urma lui.

— Vine Street! porunci Kerry, şi cât mai repede.

După ce Coombes îşi mai veni în fire, încercă să lege o convorbire.

— E ceva important? cuteză el.

— Foarte important! Nu cumva crezi că m'au trimis să legitimez pe stăpânul unui câine găsit fără sgardă?

Agentul, care își cunoștea șeful și-i înțelese dispoziția se învălui într'o liniște desăvârșită.

Ajunși în fața comisariatului din Vine Street, Kerry porunci: „oprește!" și păși, cu bastonașul sub braț, înăuntru. Dar se înapoiă după câteva minute și zise numai atât șoferului:

— Piccadilly, colț cu Old Bond Street.

— E vorba de-o spargere? cercetă agentul.

— Omor! Și pare să fie o afacere destul de încâlcită.

Când se văzură la locul hotărât, Kerry trimise mașina înapoi la inspectorat și porni a se plimba ca un *dandy* pe Old Bond Street, deși nimic nu-i scăpa din vedere.

In fața casei lui Kazmah se afla un automobil. Șoferul se plimba de colo până colo și din când în când, ca să-și pună sângele în mișcare, se lovea cu brațele în jurul capului.

— Ei, ia ascultă!

Șoferul întoarse capul.

— A cui e mașina?

— A domnului Monte Irvin.

Kerry se duse la ușa deschisă, cercetă cu lampa de buzunar numele de pe placa de bronz, apoi urcă scara cufundată în întunerec. Bătu la ușa locuinții egipteanului și Burton veni de-i deschise.

Kerry intră înăuntru urmat de Coombes.

Prăpădit zăcea Irvin pe divan alături de

Gray. Seton sta rezimat de măsuţă şi fuma.

Kerry măsură cu privirea pe toţi, unul după altul, apoi întrebă scurt:

— Cine are conducerea afacerii?

— Eu, răspunse Whiteleaf şi păşi înainte.

— De ce e deschisă uşa de jos?

— Gândeam că...

— **Nu** trebue „să gândeşti". Porunceşte să închidă uşa şi pune un om de pază înăuntru. Nimeni n'are voie să părăsească casa, fără o autorizaţie specială. Dacă intră cineva, să fie arestat imediat. Unde se află cadavrul?

— Poftiţi aici, dommule comisar-şef, zise Whiteleaf. D-ta Burton, du-te jos şi stai de pază la uşă.

Ajuns la uşa camerii din fund, Kerry respinse pe cei cari dădeau năvală în urma lui.

— Dumneavoastră fiţi buni şi rămâneţi aici. Numai comisarul Whiteleaf şi agentul Coombes au voie să mă însoţească. Iar dacă domnul fumător de colo nu e mulţumit că poate împiedeca cu duhoarea lui vre-o urmă de miros care ne-ar putea da indicii, n'are decât să-şi mai aducă câte ţigări pofteşte, mai zise el aruncând lui Seton o privire mânioasă.

Svârli apoi mantaua şi bastonul pe divan şi intră în camera unde îşi dădea Kazmah consultaţiile.

Draperia sfâşiată era trasă la o parte şi luminile electrice aprinse.

Cu faţa ca de ceară, cu ochii sticloşi, zăcea Pyne lângă fotoliu. Pe când Kerry cerceta neîncetat cu privirea fiecare lucru, străbătu odăiţa şi pătrunse în încăperea dintre cei doi

pereţi de lemn. Se lăsă în genunchi şi se uită în tăcere multă vreme şi cu mare băgare de seamă la chipul mortului.

— N'a mişcat nimeni cadavrul din loc?

— Nu, nimeni, îl asigură Whiteleaf.

Kerry privi cu multă atenţie la o sgârietură purpurie de pe fruntea lui Sir Lucien. De acolo privirea lui se îndreptă spre fotoliul de abanos sculptat.

Tot în genunchi, scoase din buzunarul vestei o lupă învelită într'o bucată de muşama, cu ajutorul căreia cercetă amănunţit rezimătoarele şi speteaza fotoliului.

Incet, cu băgare de seamă, puse degetul arătător pe un loc reliefat al fotoliului ca să-l observe mai bine cu lupa. Se uită cu atenţie la hainele şi mâinile mortului, se târâ apoi în genunchi mai departe, cercetând îngânduRat covorul.

Deodată se sculă brusc.

— Să vie medicul! porunci el scurt.

Whiteleaf aduse pe domnul care vorbea atât de însufleţit când intrase Kerry pe uşă.

— Bună seara! îl salută acesta. Nu ştiu, — parcă te cunosc?

— Eu sunt doctorul Wilbur Weston, cu locuinţa în Albemarb Street.

— Cine te-a chemat?

— Domnul comisar Whiteleaf, prin telefon, acum vre-o jumătate de ceas.

— Al examinat cadavrul?

— Da.

— Dar cadavrul n'a fost mişcat din loc!

— Nu era nevoe. Cauza morţii e datorită

rănii dela umărul stâng. Am deschiat numai haina şi cămaşa. Alceva nimic.

— Când a murit?

— La venirea mea am calculat că trebue să fi murit cel mult cu un ceas înainte.

— Şi arma ucigătoare?

— Un fel de stilet cu lama lungă şi îngustă.

— De ce numaidecât stilet? Ai mai văzut d-ta o rană provocată de un stilet?

— Negreşit — chiar mai multe. Se cunoaşte după o uşoară hemoragie la suprafaţă.

— Aşa este, domnule doctor. A fost atinsă inima?

— Da. Lovitura a fost dată pe la spate.

— Din ce deduci asta?

— Rana se întinde spre faţă. Am mai văzut una la fel la o italiancă. Fusese ucisă de o rivală geloasă.

— Atunci a trebuit să cadă pe spate.

— Nu. A căzut, fără îndoială, cu faţa în jos.

— Dar zace pe spate!

— După părerea mea, a fost întors.

— Da! Sunt sigur că aşa s'a şi întâmplat. Bună seara, domnule doctor. Domnule Whiteleaf, fii bun şi lasă pe domnul doctor să-şi vadă de drum.

Doctorul Weston păru cam surprins de concedierea asta bruscă. Dar ochii ca de oţel se şi îndreptară iar la cadavru. Cu un salut aproape imperceptibil, doctorul se îndepărtă însoţit de Whiteleaf.

— Închide uşa! strigă după ei Kerry. O să te chem când voiu avea nevoe de d-ta.

Coombes, rămâi aici... Ţi-ai însemnat tot?

Agentul se scărpină cu creionul în cap.

— Da, domnule comisar-şef, afară de... „o armă cu o lamă lungă şi îngustă... un fel de..." n'am înţeles întocmai cuvântul.

— Ei, prietene, scoate-ţi vata din urechi. Cuvântul e: stilet. S-t-i-l-e-t. Ai priceput?

— Aşa da, răsuflă el uşurat. Mulţumesc.

Câtăva vreme domni tăcere între cei doi de la „Scotland Yard". Apoi Kerry porunci:

— Goleşte buzunarele mortului.

Coombes puse carnetul şi creionul pe rezemătoarea fotoliului şi se apucă de treabă. Superiorul lui se îndreptă spre camera alăturată care servea de birou. Pe o masă de scris se afla un aparat telefonic şi un teanc de ziare vechi. In cameră mai era un dulap şi două scaune. Pe unul din ele se afla o pălărie de pâslă albă, un baston şi un palton.

Kerry răvăşi ziarele şi deschise sertarele biroului. Erau goale. Dulapul era încuiat. Uşa din fund, spre coridor, deasemenea. In buzunarele paltonului nu era nimic. In fundul pălăriei, Kerry descoperi iniţialele L. P. Privi gânditor spre ferestruica de deasupra mesuţei, prin care se putea zări fotoliul de abanos apoi părăsi camera.

— Nimic, raportă Coombes, toate buzunarele sunt goale.

— Bine. Scrie: Poartă un buton de cămaşă cu o perlă veritabilă şi un inel de aur cu sigiliu, în afară de astea o brăţară cu ceas de aur. Geamul s'a spart, arătătoarele s'au oprit la şeapte şi un sfert.

„Trebuie să fie în clipa morţii. A fost înjunghiat pe la spate, pe când stătea pe locul în care mă aflu eu acum, a căzut cu faţa în jos, s'a lovit cu fruntea de un picior al fotoliului şi a rămas lungit cu faţa la pământ.

— Acum ştiu, mormăi agentul cu rânjetul lui obişnuit. De ce s'a oprit ceasul în loc?

— Pentru că, în cădere, s'a spart geamul. Am găsit cioburi de sticlă pe covor din care se deduce foarte uşor locul unde a fost mai întâi cadavrul. Nu mai zâmbi aşa într'una omule, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi furios Kerry smuci uşa.

— Cine a văzut mai întâi cadavrul? întrebă el din prag pe cei de dincolo cari stăteau tăcuţi, fără să scoată un cuvânt.

— Eu, răspunse Quentin Gray. Eu şi Seton-Paşa.

— Seton-Paşa? — Kerry strânse din dinţi ca şi când şi-ar fi muşcat cuvintele. — Eu nu văd nici un turc aici.

Seton zâmbi cu îngăduinţă.

— Prietenul meu a pronunţat un titlu care mi-a fost conferit acum câţiva ani de ex-Kedivul Egiptului. Mă chiamă Greville Seton.

Kerry se uită peste umăr.

— Deschide-ţi bine urechile, Coombes.

Apoi, uitându-se la Gray:

— Numele d-tale, domnule?

— Quentin Gray.

— Cine eşti d-ta şi prin ce împrejurări eşti amestecat în această afacere?

— Sunt fiul lordului Wrexboroughs şi...

Aruncă o privire desnădăjduită lui Seton, căci simţea că la interogatoriul care i se va lua, el va fi cel dintâi care va trebui să pronunţe numele Ritei Irvin.

— Mai tare, domnule! răcni Kerry. Agentul Coombes e surd.

O roşaţă subită se întinse pe chipul palid al lui Gray şi din ochii lui ţâşni un fulger de indignare.

— V'aşi ruga, domnule comisar-şef, să aveţi în vedere că mortul mi-a fost cunoscut şi mai sunt şi alţi prieteni de ai mei cari sunt amestecaţi în afacerea asta nenorocită.

— Lui Coombes nu-i scapă nimic. O să însemne şi asta în carnet, răspunse Kerry cu o răceală de ghiaţă.

— Vedeţi că... începu iar Gray.

Seton puse mâna pe umărul prietenului său.

— Isprăveşte... băete.

Aruncă apoi o privire rece comisarului-şef, pe când îşi tot învârtea şnurul monoclului pe deget.

— Aş vrea să-mi permit numai observaţia, domnule Kerry, că metoda d-tale, în ce priveşte cercetările, nu prea e politicoasă.

Kerry mestecă mai cu zor guma în gură şi dete din umeri.

— In ce priveşte atitudinea mea, nu dau socoteală decât inspectorului general. Şi dacă nu-i place, n'am decât să-i înaintez demisia până în douăzeci şi patru de ceasuri. Dar dacă d-ta ţi-ai ţine numai două minute gura, aşi putea să urmez interogatoriul martorului de colo.

VII

Urmarea interogatoriului martorilor.

Interogatoriul lui Gray fu întrerupt de trei ori de telefonul comisariatului din Vine Street şi Kerry îşi descărcă toată furia lui pe Burton care îşi părăsise postul ca să conducă pe medicul legist la locul crimei.

— Dacă idioţia inconştientă e un ajutor care se poate aduce legislaţiei, tuna şi fulgera Kerry, apoi ăsta de colo ar fi, fără doar şi poate, dat pe mâna călăului.

Apoi continuă cu ochii scânteind de mânie.

— Iţi mulţumesc, domnule Gray, nu vreau să te mai supăr.

— Doriţi să mai rămân?

— Nu e nevoe. Comisar Whiteleaf, vrei să fii atât de bun să dai ordin slujbaşilor d-tale să conducă pe aceşti doi domni afară, la aer?

— Dar bine, domnule, nu înţelegi că pe când d-ta faci aici pe grozavul, fără nici un rezultat, o nenorocită de femee... isbucni Gray care nu se mai putu stăpâni.

Kerry scrâşni din dinţi ca un dulău ţinut în lanţ.

— Eu înţeleg că dacă în câteva secunde nu dispari din ochii mei o să te duci deaberbeleacul pe scări, m'ai priceput?

Palid de mânie, Gray era gata să riposteze când se pomeni apucat cu energie de braţ de Seton.

— Trebue să vii numaidecât cu mine,

Gray, altfel mă duc şi te las aici singur.

Seton şi Gray părăsiră camera întovărăşiţi de Whiteleaf. După plecarea lor, Kerry, pe care incidentul îl lăsase rece, porunci lui Coombes:

— Citeşte datele indicate de ultimii martori.

Agentul, zâmbind cu stânjeneală, recurse la ajutorul carnetului.

— Cam pe la şease şi jumătate m'am dus în Old Bond Street...

— Am spus datele, îl repezi mânios Kerry. Cu ce stau în legătură ştiu eu singur. D-ta spune-mi numai timpul.

— Bine, mormăi Coombes intimidat. Şease şi jumătate — degetele lui alunecau pe file — şeapte fără un sfert. Şeapte. Şeapte şi douăzeci şi cinci. Opt.

— Stai! Ajunge.

Kerry aruncă o privire sdrobitoare lui Günn, care dela o depărtare bună de temutul roşcovan, urmărea cu ochii lui lăcrimoşi desfăşurarea evenimentelor.

— Cine e caraghiosul ăla de colo cu două paltoane pe el?

— Mă numesc James Günn, răspunse acesta jignit, cu glas înăbuşit.

— Cine eşti, ce eşti şi ce cauţi aici?

— Sunt agent al biroului de detectivi Spinker şi...

— Aşa? — Kerry înălţă din umeri şi se sgâi ameninţător la chipul roşu ca focul al agentului. — Zi, eşti o pasăre ciudată din colivia aia? Biroul de detectivi.... da... da.

Işi aţinti ochii lui de oţel pe chipul îngrijat al lui Brisley.

— Oare nu te-am mai văzut eu şi altă dată, flăcăule?

— Trăiţi! domnule comisar-şef, confirmă agentul, lingându-şi de zor buzele, Hayward Heath. Suntem însărcinaţi de....

— Sunteţi însărcinaţi?

Kerry, batjocoritor, se întoarse în căcă'e spre Monte Irvin. Vorbe aspre de dojană îi stăteau pe buze dar la vederea nenorocitului, sdrobit fiziceşte şi moraliceşte, care stătea ghemuit acolo şi absent la tot ce-l înconjura, se făcu o schimbare în privirea lui posomorâtă. Glasul lui se îmblânzi.

— I-ai însărcinat d-ta, domnule Irvin, ca să... Tăcu însă şi se uită mai întâi la Whiteleaf care se înapoiase, apoi în direcţia camerei din fund în care medicul îşi căuta de treabă în tăcere.

— ...să spioneze pe soţia mea, domnule Kerry? Îţi sunt recunoscător pentru delicateţa d-tale — dar mâine o s'o afle toată lumea. Ar trebui, dealtfel, să mă obişnuiesc cu gândul ăsta.

Paliditatea lui Irvin devenea îngrijorătoare. Se clătină şi întinse mâinile ca şi când ar fi vrut să apuce ceva. Kerry îi sări repede în ajutor.

— O să treacă, domnule comisar-şef. Eşti foarte îndatoritor. Da, da, grozavă lovitură... La început mi-a fost frică să...

— Ai crezut, de sigur, că soţia d-tale a fost asasinată? Nu, nu, linişteşte-te. O să te însoţesc până la maşină.

— Dar mai ai atât de cercetat....

— Până mâine o să fiu gata. Mai am destul de lucru — poate toată noaptea. Haide, domnule Irvin, sprijină-te de braţul meu.

Irvin se ridică anevoe. Ştia că face parte dintr'o familie de oameni bolnavi de inimă, dar până astăzi nu avusese încă vreo manifestare a maladiei moştenite. Acum însă se simţea rău şi istovit de moarte.

— Domnule comisar... — glasul lui şopti răguşit — ai vreo bănuială în ce priveşte...

— Dispariţia soţiei d-tale? Fii fără grijă. Pot să te asigur că doamna va ieşi în curând la iveală.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, murmură consilierul pe când Kerry îl ajuta să coboare în stradă.

Comisarul Whiteleaf împinse uşa al cărei mecanism se stricase şi care acum rămăsese deschisă pe jumătate.

— Are haz! zise Günn după ce plecă Irvin. Uite un om care căuta să divorţeze de nevastă şi acum e disperat că a scăpat de ea!

— Al dracului de ciudat! mârâi Whiteleaf. Eu în locul lui săream într'un picior de bucurie.

Apoi trecu în camera în care medicul legist cerceta pe victima odiosului asasinat.

VIII

Kerry pune întrebări oracolului

Ceasul primăriei din Brixon bătea ora 1 după miezul nopţii când comisarul-şef Kerry

descuia uşa locuinţei sale din Spencer Road. In coridor ardea o lampă iar dintr'o cameră mică de locuit se resfrângea o flacără sglobie pe uşile vopsite în alb, rămase întredeschise. Kerry îşi atârnă în cui pălăria, bastonul şi mantaua, păşi uşor înăuntru şi făcu lumină. Privirea lui Kerry fu atrasă de o sticlă cu bere care se afla pe masă, alături de cina pregătită de menajeră.

Kerry scoase un suspin de adâncă satisfacţie şi destupă sticla. După ce îşi potoli setea, se aşeză la masă.

Sus s'auzi o uşă deschizându-se şi o voce adâncă şi melodioasă întrebă:

— Tu eşti, Petre?

— Da! ar fi trebuit să dormi de mult la ora asta, Mary!

— Şi trebue să pleci iar?

— Din păcate! Tu stai însă frumuşel acolo unde eşti că am aici tot ce-mi trebue.

— Dacă e vorba de un caz nou, vin şi eu jos.

— Şi încă ce caz... Dar vezi să nu răceşti.

Se auziră paşi uşori pe scări şi în curând doamna Kerry, într'un halat păros, apăru în uşă.

Kerry se uită cu o mare admiraţie la soţia lui. Mary Kerry, ceva mai înaltă decât el, era o femee foarte drăguţă. Voinică, dar proporţionată, cu cozile bogate prinse în cunună, era tot atât de drăgălaşe ca acum zece ani când o cunoscuse pe malul mării din Loch Broom.

Petre Kerry, care se lua la harţă cu ori

cine, afară de inspectorul general, avea pentru nevasta lui numai vorbe blânde.

O luă pe genunchi şi o sărută tânguindu-se:

— Douăsprezece ceasuri am fost lipsit de tine, draga mea.

Ea îşi rezimă capul pe pieptul lui.

— Mi-am închipuit eu că trebue să fie ceva nou. Câtă vreme o să lipseşti?

— Cel mult un ceas. Mai am de furcă până ce vor apare ziarele de dimineaţă. La ora dejunului toată Anglia, împreună cu ucigaşii, va şti că afacerea e pe mâna mea.

— E vorba de un asasinat? Doamne apără-ne! N'ai vrea să-mi povesteşti şi mie ce s'a întâmplat?

— Ba da, dar până acum nu m'am lăsmurit încă nici eu.

— Ai totuşi timp să te odihneşti niţel şi să fumezi o lulea. Puneţi papucii 'n picioare.

Fără împotrivire, Kerry îşi puse papucii şi îşi umplu luleaua cu tutun irlandez. Începu să tragă apoi cu nesaţ dintr'însa, împrăştiind rotocoale de fum înspre tavan.

— Acuma spune, Petre, te ascult.

Criminalistul schiţă în contururi precise, fără vorbă multă, starea lucrurilor şi Mary urmărea cu un interes din ce în ce mai mare. Şi într'atât o pasiona afacerea încât zări lumină acolo unde bărbatul, pe umerii căruia căđea toată greutatea, dibuia încă în întunerec.

Cu limpeziciunea unui observator exercitat, Kerry descrise locuinţa lui Kazmah, locul unde fusese găsit cadavrul şi mobilierul camerii.

Povesti amănuntele principale ale depoziţiilor martorilor şi orele în cari se petrecuseră diferitele evenimente.

Mary privea îngândurată.

— Deci, nu sunt decât două încăperi, dar cea de a doua e împărţită în trei părţi.

— Da, aşa e.

— O uşă duce dela gang într'una din camere, iar printr'o altă uşă pătrunzi prin coridorul din dos în camera cealaltă.

— De la scara principală a locuinţei lui Kazmah duce un coridor la scara din dos. Aceasta începe din parter şi din acelaş gang cu scara principală.

— Nu există altă ieşire decât uşa din faţă?

— Nu.

— Dacă cele spuse de detectivii lui Spinker sunt adevărate, atunci doamna Irvin şi Kazmah trebue să fi fost încă acolo la sosirea ta.

— Ai dreptate, la asta m'am gândit şi eu. Casa a fost încercuită în cinci minute de agenţi şi mai e şi acum.

— Mai răspund şi alte birouri în coridor?

— Nu. La stânga e un perete şi la dreapta uşa locuinţei lui Kazmah. Celelalte birouri din acelaş etaj sunt de partea cealaltă a gangului.

— Ce fel de birouri?

— Unul e al unui avocat iar celalt al unui comisionar.

— Şi etajul de jos?

— E ocupat tot, de o modistă.

— Dar în cel de deasupra cine şade?

— Compania de ţigarete Cubanis, un biu-

rou de plasare pentru servitori şi altul pentru electrotechniciani.

— Unde duce scara de serviciu a etajului de deasupra?

— Intr'un gang ca acela al apartamentului lui Kazmah. Pe partea dreaptă sunt două ferestre cari răspund pe un acoperiş îngust şi sub o boltă. La stânga e biroul companiei de ţigarete. Celelalte încăperi se află în faţă.

Mary Kerry privea ţintă înaintea ei. După câtva timp zise ca în vis.

— Kazmah şi doamna Irvin nu puteau trece în etajul de sus sau în cel de jos fără ca să fie zăriţi de detectivi?

— Dar bine, draga mea, nici în stradă nu puteau ieşi fără să fie văzuţi de ei! strigă Kerry.

— Bine înţeles că nu.

Femeea tăcu şi bărbatul ei aştepta cu încordare s'o audă iar vorbind.

— Dacă bietul Sir Lucien Pyne, zise ea, a fost omorât la şeapte şi un sfert, când s'a spart geamul şi s'a oprit ceasul, atunci nu l-a omorât servitorul egiptean. Din cele spuse de detectiv, servitorul a plecat mai înainte. Şi doamna Irvin?

Kerry clătină din cap.

— In orice caz fapta nu e a unei femei. A fost o mână puternică care a implântat pumnalul. Quentin Gray s'a înapoiat cu o maşină şi s'a urcat sus, după spusa detectivului, la şeapte şi un sfert. Apoi, după cinci minute a apărut, palid şi zăpăcit iar în stradă?

— Noi n'avem decât asigurarea lui că nu s'a mai înapoiat în casă. Totuşi eu îl cred. E un zvăpăiat dar om cinstit.

— Atunci ucigaşul e Kazmah. Cine e omul ăsta?

— Vezi, aici e aici. Ştim la prefectura poliţiei că sub masca unui negustor de parfumuri orientale, ţine un salon de chiromancie. S'a priceput însă să se strecoare de sub bănuelile autorităţilor. Mi-a trebuit o oră întreagă până să-mi dau seama cum proceda la şedinţele lui. Un fel de teatru de păpuşi, puse în scenă din camera cea dosnică. Dar, cine e Kazmah şi cărei naţionalităţi aparţine, ştiu tot atât de puţin cât ştiu despre omul din lună.

— Negustor de parfumuri? cercetă mai departe, ca în vis, Mary.

— Da. Camera din faţă e un fel de drogherie în miniatură. Se găsesc aci foarte drăguţe imitaţii de vase antice, urcioraşe, borcănaşe cu fabricate de ale lui Kazmah, diferite pomezi mirositoare, unelte de afumat şi smirnă. Am mai văzut cutiuţe pătrate cu dulciuri turceşti şi o colecţie de podoabe pentru mumii egiptene, statuete şi alte lucruri de felul ăsta.

— Ceva cărţi, hârtii?

— Nimic decât nişte prospecte, o carte telefonică şi alte de alde astea.

— Dar în sertarele biuroului?

— Complect goale.

— Au fost golite de aceeaşi persoană care

a deşertat şi buzunarele mortului fără să lase urme, murmură vocea oracolului. Gray a mărturisit că a avut la el un pacheţel cu ciocolată. Ce s'a făcut ciocolata?

— Mary, eşti o minune, zise Kerry înmărmurit. Bomboniera se afla pe diivanul camerei din faţă unde o lăsase când s'a dus să aducă maşina.

— N'au fost oarecari indicii din cari să reiasă că doamna Irvin se ducea adesea la Kazmah?

— Desigur. Il vizita aproape cu regularitate.

— Ca să-i prezică viitorul?

— Nu. După spusele lui Gray, se ducea să cumpere articole de toaletă.

— Mai fusese acest Gray cu ea şi altă dată pe acolo?

— Nu, însoţitorul ei obişnuit pare să fi fost Pyne.

— Crezi că era amantul ei?

— Cel puţin cam aşa bănuia Gray.

— Şi cari erau raporturile ei cu Gray?

— Nu era atât de intim cu ea, ca Pyne. Presupun însă că bărbatul ei suspecta tocmai pe Gray. Pe nedrept însă. Tânărul părea grozav de îndrăgostit dar adorata inimii lui nu prea era încântată de asta. El e moştenitorul lordului Wrexborough şi doamna Irvin a fost o frumuseţe sărbătorită a scenei. Deci, lucru obişnuit care n'are prea mare importanţă în lumea lor...

— ...dar care duce uneori la un sfârşit

foarte tragic. Unde zici că locuia Sir Lucien?

— Albemarb Street, imediat după colţ.

— Spuneai că personalul lui de serviciu e compus din două persoane: o bucătăreasă care face şi celelalte treburi ale casei şi un servitor străin, **aşa e?**

— Un fel de mulatru, Juan Moreno; după declaraţia lui, cetăţean al Statelor-Unite.

— Omul ăsta nu-ţi prea place?

— De fel, e o puşlama scârboasă! Il ţin sub supraveghere. Coombes cercetează acum hârtiile lui Sir Lucien. Condiţiunile lui de viaţă sunt cam misterioase. Pare să nu fi avut rude mai apropiate şi n'am putut încă dovedi dacă era în legătură cu vreun notar.

— Ai pus, desigur, să fie urmărit servitorul egiptean?

— Negreşit. Până la ziuă o să fie arestat şi o să aflăm cine e Kazmah. Totuşi, se pune încă întrebarea: în care din camere să afla individul?

Mary tăcu, aşa că Kerry trebui să-şi repete întrebarea:

— In care din camere se va fi ascuns Kazmah?

— In nici una din ele, şopti ea cu spiritul aiurea. Ai pus să înconjure casa mult prea târziu.

— Ce? — Kerry întoarse capul iritat. — Brisley nu s'a mişcat toată seara de lângă uşă.

— N'are aface. Au fugit.

Kerru se scărpină în cap.

— Tu ai întotdeauna dreptate, Mary, dar să mă spânzure dacă... Ei, nu face nimic. Când om pune mâna pe factotum-ul lui, îl avem şi pe Kazmah în palmă.

— Aşa e, dar dacă nu te grăbeşti, nu mai dai de el.

— Dar bine, Mary, nu mă lămuresc de fel. Afacerea e din ce în ce mai încâlcită.

— Lucrurile nu sunt încă destul de limpezi, Petre. Fii însă încredinţat că în dosul misterului morţii lui Sir Lucien se ascunde o taină şi mai grozavă. Să ştii că din toate cazurile pe cari le-ai avut până acum, ăsta e cel mai important din cariera ta. Nu te gândi la Kazmah. Caută mai bine să afli de ce venea doamna Irvin la el şi ce scop avea ferestruica din dosul fotoliului. Şi... supraveghează pe Moreno.

— Dar Rita Irvin...

— Ce-o vrea Dumnezeu....

— Nu cumva crezi că e moartă?

— Mai rău decât atât. Păcatele ei s'au întors împotrivă-i.

Deodată privirea ei de vizionară care părea că pătrunde lucrurile cele mai tăinuite se stinse şi ochii clar-văzătoarei irlandeze se umplură de lacrimi. Se întoarse spre soţul ei şi-i zise:

— Petre, trebue să o găseşti. Sărmana, nenorocită făptură, nici nu bănueşti cât suferă!...

— Dar bine, draga mea, ce ai? Ce înseamnă asta? zise Kerry desmierdând-o.

Mary îşi şterse lacrimile şi încercă să zâmbească.

— Se făcea aşa, ca un al doilea chip de om, dar mi-a scăpat. Aproape să desleg enigma. O, ce grozăvie se ascunde în dosul afacerii acesteia. Viţii şi ruşine!

Pendula de pe cămin ticăia vesel. Kerry îşi privi soţia cu admiraţie şi uimire şi o sărută cu dragoste.

— Dumnezeu să ne apere de rele! Acum, la culcare, Marioara mea dragă! Trebue să plec. Până a nu se lumina de ziuă trebue să am o convorbire cu Irvin.

Peste câteva minute comisarul-şef Kerry străbătea străzile pustii, cu mintea copleşită de gânduri de dragoste cari înlăturau aproape pe ale meseriei lui, ce îl chemau la datorie.

IX

Un pachetel cu ţigări

După ce Kerry dăduse drumul lui Gray şi prietenului său Seton, aceştia se îndepărtară spre locuinţa lui Gray în Piccadilly. Nu schimbară nici un cuvânt pe drum. Zvăpăiatul de Gray era prea iritat ca să poată vorbi, iar Seton cugeta cu încordare.

Când servitorul veni să le deschidă, Gray întrebă numaidecât.

— M'a chemat cineva la telefon, Willi?

— Nu, domnule.

 Păşiră înîtr'o încăpere spaţioasă. Gray ames-

tecă pe o măsuţă whisky şi sodă, umplu un pahar pentru Seton şi dete şi el unul pe gât.

— Iartă-mă, te rog, un moment, zise el. Mă duc să mă interesez la telefon dacă s'a aflat ceva despre Rita.

Imediat Seton îi auzi glasul în vestibul:

— Allo! D-ta eşti, Hinkes? Da, da, aici Gray. Doamna e acasă? — O pauză scurtă — Mulţumesc. Noapte bună, Hinkes.

Gray se înapoiă şi zise cu ciudă prietenului său:

— Nimic. Pare că servitorul lui Irvin nu ştie nimic din cele întâmplate. Stăpânu-său nici nu s'a întors încă. Afacerea asta mă scoate din minţi.

Işi umplu din nou paharul şi după ce aruncă o privire la tabacheră, scofoci într'un dulăpior.

— A dracului treabă! Nu mai am nici o ţigaretă!

— Eu nu fumez ţigarete, dar dacă vrei pot să-ţi dau una de foi, îi zise Seton.

— Foarte mulţumesc, dar sunt prea tari pentru mine. Ei, dar asta ce-o mai fi?

Trase de pe poliţă un pachetel cafeniu, scoase din el o ţigară şi se uită la ea cu o expresie ciudată.

— Săracul de el! şi la privirea întrebătoare a lui Seton urmă: Pachetelul ăsta l'a lăsat nu de mult Pyne aci. Ci-că ar fi ceva cu totul deosebit. Aş fuma şi eu una...

Aprinse ţigara şi se lăsă oftând adânc într'un fotoliu de piele. Se auzi telefonul. Alergă plin de nădejde la aparat.

— Da, da, chiar eu.... Ce? — A, tu eşti, Margareto? Ce zici?... Negreşit — îmi face chiar plăcere. Nu, nu, nu e nimeni decât vechiul meu prieten Seton-Paşa. Poftim? Ai aflat ce spun cunoscuţii din Orient despre el.... Aşa e.... ăsta e. Te aştept cât mai curând.

— Nu cumva ai intenţia să mă expui ca pe un fenomen? mormăi Seton care auzise prin uşa deschisă convorbirea.

Gray râse.

— Nu mi-am dat seama că mă poţi auzi. Era verişoara mea Margareta Halley. Straşnică fată! Din păcate ceva cam excentrică. Şi mai e şi *felceriţă.*

— Felceriţă? şi Seton îşi ciocăni cu cercul monoclului dinţii.

— A studiat medicina şi e doctoriţă. N'a împlinit încă douăzeci de ani şi e grozav de înţeleaptă. In faţa ei mă simt ca un băeţel.

— Poartă sandale, ochelari şi e pedantă?

— Aşi! Nimic din toate astea şi o să-ţi placă fiindcă e încântătoare. S'a stabilit nu de mult în Dover Street ca medic practician. Ce-o fi având cu mine?

Se făcu tăcere. Nici unul din ei n'avea poftă să vorbească despre tragedia din seara aceea. Insfârşit, se auzi soneria şi Margareta Halley intră cu paşi măsuraţi în cameră. Gray făcu prezentările.

— Mă bucur că pot însfârşit să te cunosc, zise tânăra fată zâmbind. Din cele povestite de vărul meu căpătam din ce în ce impresia că e vorba de un personagiu din „O mie şi una de nopţi'.

— Imi pare bine că vă pot desamăgi în privinţa asta, şi Seton privea cu evlavie tăcută la drăgălaşa fată.

Preocupată, Margareta se uită la vărul ei.

— Ce aer greu. Ce aţi ars aci?

Gray rânji satisfăcut la Seton.

— Uite ce face otrava aia ce o fumezi tu!

— Nu, ţigarea domnului Seton n'are nici o vină. Asta nu e miros de ţigară.

— Cum să fie, dacă nu e făcută din tutun! râse Gray căutând printr'o veselie prefăcută să-şi înşele neliniştea lui interioară.

Seton zâmbea cu blândeţe. Dar nu-i scăpase din vedere la intrarea fetei că şi atitudinea ei indiferentă era prefăcută. Fără îndoială că venirea ei avea un motiv destul de serios.

Margareta se aşează pe un scaun în apropierea căminului.

Fără multe formalităţi Gray îi întinse peste masă pachetelul cu ţigări.

— Ia încearcă şi tu una, Margareto. Sunt destul de lungi şi groase ca să împrăştie atmosfera asta neplăcută.

Ochiul ager al lui Seton observă cum expresia figurii doctoriţei se schimbă treptat, îngălbenind.

— De unde ai ţigările astea? întrebă ea cu spaimă.

Veselia lui Gray dispăru. Întrebarea îi aduse aminte de o cameră cu perdele verzi în care plutea umbra morţii.

— Hm... dela Pyne, şopti el. Ştii, Margareto, că...

— Sir Lucien?
— Da.
— Aşa dar nu de la Rita Irvin?
— Nu. De unde până unde tocmai dela ea?
Margareta îşi muşcă buzele.
— Nu ştiu.
Privi stânjenită la Seton. Acesta se sculă în picioare.
— Scumpă domnişoară doctor, probabil că ai ceva particular de vorbit cu vărul d-tale.
Gray se ridică şi el.
— Margareto... vreau numai să ştiu dacă e vorba de Rita Irvin... Ai aflat ceva?
— Da.... şi ştiu ce s'a întâmplat cu Sir Lucien.
Cei doi bărbaţi o priviră în tăcere. Gray cel dintâi rupse tăcerea:
— Seton a fost toată seara cu mine. Dacă îi dai voie să rămână, aşi fi foarte bucuros.
— Cum nu! răspunse doctoriţa. I-aş fi chiar foarte recunoscătoare dacă mi-ar da un sfat.
Seton se înclină, apoi se aşează iarăş. Gray era prea enervat ca să poată sta locului. Trecu în faţa căminului şi, pe blana de tigru aşternută pe jos, se schimbă de pe un picior pe celălalt trăgând puternic din ţigare.
— Mai întâi, Quentin, fă-mi plăcerea şi aruncă mahorca aia în foc, începu Margareta.
Gray o privi nedumerit.
— Hai, fie!, Dar te ştiam fumătoare pasionată! zise el, aruncând ţigara.

— Las' că fumez şi acum mai mult decât ar trebui, dar nu opiu, răspunse Margareta.

Gray aruncă o privire sălbatecă la pachetul cu ţigări şi se cutremură de desgust.

— Ptiu! făcu el şi-şi frecă buzele cu batista.

Seton puse ţigarea lui de foi jos, scoase din pachet o altă ţigară şi o mirosi cu băgare de seamă. Ii rupse apoi hârtia, puse puţin tutun pe buze şi murmură:

— Doamne sfinte! Ţigările astea sunt îmbibate cu opiu!

X

Fereastra din biroul lui Sir Lucien.

Când Petru Kerry coti pe Bond Street, venind din Piccadilly, strada era pustie şi cufundată în beznă. In drum Kerry citi inscripţiile de pe firme, întrebându-se în gând dacă negustorii ăştia de bijuterii şi blănuri şi-or fi dând seama de marele serviciu pe care li-l aduce poliţia londoneză.

Un poliţist stătea de pază la intrarea gangului care ducea la locuinţa lui Kazmah şi salută respectuos când dădu cu ochii de mult temutul superior.

— Ai ceva de raportat, sergent?

— Cadavrul a fost ridicat de parchet. Apoi a mai venit un domn.

— Ce fel de domn?

— Îl însoţea comisarul Whiteleaf. A stat aproape un ceas înăuntru.

— Comisarul Whiteleaf nu era de serviciu. Cam pe la ce ceas?

— Douăsprezece şi jumătate.

Kerry privi câtva timp înaintea lui mestrecând mereu. Se depărtă apoi salutând uşor.

— De ce n'o fi raportat Whiteleaf? Cine dracu să fi fost? mormăi el apoi.

Aprinse lampa de buzunar şi urcă scara dus pe gânduri. Un alt agent stătea la uşa locuinţei lui Kazmah.

— E ceva nou? mormăi Kerry.

— Da, domnule comisar. Cadavrul a fost ridicat şi domnul care însoţea pe....

— La dracu! Ce fel de mutră avea?

— Cam subţirel, palid, oacheş, ras complect. Era îmbrăcat cu o blană cu gulerul ridicat.

— Hm! Altceva?

— Acu un ceas am auzit sgomot în etajul de sus.

— Ce?

Kerry luminä atât de brusc cu lampa de buzunar chipul agentului că acesta clipi de câteva ori.

— Ce fel de sgomot?

— Un sgomot uşor ca şi când s'ar fi mişcat ceva.

— Ce e aia *ceva?* O pisică ori un elefant?

— Parcă ar fi împins cineva o ladă sau o mobilă,.

— Şi ce-ai făcut?

— M'am urcat sus dar n'am văzut nimic.

Kerry mesteca de zor de i se auzeau fălcile clămpănind.

— Incolo nimic? Liniște?

— Desăvârșită. Cu toate astea sunt încredințat că am auzit ceva.

— Cam cât să fi trecut de când a plecat Whiteleaf cu domnul cela palid, cu gulerul de blană, — până ce ai auzit sgomotul?

— Poate vreo jumătate de ceas, domnule șef.

— Crezi că sgomotul venea din apartamentul de deasupra sau din biurouri?

— Mai c'aşi zice că din biurouri; era foarte nelămurit.

Kerry împinse ușa stricată și aprinse lumina. Svârli pe divan paltonul și bastonul. Trase pălăria mai jos pe frunte, vârâ mâinile în buzunare și privi țintă la ușa camerii unde se făptuise crima.

— Cine să fie? murmură el mânios, și ce o mai fi și asta? Aprinse și în camera alăturată lumina; își ațintți privirea la ferestruica din dosul fotoliului de abanos, căutând să-i descopere rostul. O lampă verde, în formă de glob, din încăperea alăturată trecând prin ghișeu, servea la luminatul ultimei camere. Kerry descoperii că vizitatorii lui Kazmah trebue să fi avut din pricina asta impresia că încăperea se întuneca din ce în ce. Când se deschidea ușa și se înlătura treptat pânza de pe lampa de deasupra fotoliului, ieșea la iveală persoana din fotoliu. Cum, însă, se lăsa iar pânza peste glob, căpătai impresia că persoana a dispărut. Deci scamatoria asta ingenioasă era

descoperită. Totuşi rămâneau încă două lucruri de deslegat: ferestruica dindărătul fotoliului şi faptul precis că închiderea şi deschiderea ghişeului nu se efectuau prin camera în care trona fotoliul lui Kazmah ci prin încăperea din fund care era în legătură cu ferestruica. In camera asta, înaintea ferestrei acoperită cu perdele verzi se afla măsuţa cu aparatul telefonic; chiar şi ghişeul de unde se mânuia jocul de lumini, era la o depărtare bunişoară de cel ce stătea la masă.

Kerry apăsă îngândurat pe clanţa uşii care ducea din birou în coridor. Uşa era încuiată.

Inapoiându-se, străbătu camerele şi trecu, cu lampa de buzunar în mână, prin faţa agentului postat la uşă, urcă scara şi intră în coridorul îngust la scara de serviciu. Pe uşa din faţa lui scria: „Cubanis Cigaretten Coy".

Sgudui clanţa. Bine-înţeles, zadarnic. Cu lampa lipită de obraz, luminâ gaura cheei şi se uită înăuntru.

Se sculă însă imediat, scoborî scara de din dos şi rămase multă vreme meditând înaintea biroului lui Kazmah.

Peste cinci minute sună la uşa locuinţei lui Sir Lucien Pyne. Un agent îi dădu drumul înăuntru şi Kerry se îndreptă imediat spre biroul lui Sir Lucien unde Coombes, — foarte încordat, deşi zâmbind mereu — cotrobăia prin hârtiile aruncate în dezordine pe birou.

— E ceva de raportat? îşi cercetă el subalternul.

— Servitorul Moreno s'a culcat şi delegatul ministerului...

Kerry isbi cu atâta putere în masă încât agentul tresări speriat.

— Aha, ăsta era! strigă el înfuriat. Zi ăsta e individul acela oacheş cu guler de blană! Mi-aţi împuiat capul cu afurisitul ăsta pe care mi l'au aruncat aci de sus pe cap. Dacă e vorba să mi se amestece încă cineva în treabă, o dau dracului! Să nu-şi vâre lingura unde nu-i fierbe oala! Stai să vorbesc mai întâi cu Hutchinson. Ce dracu are deaface ministerul cu treaba asta!

— Nici eu nu ştiu, spuse celalt, supărat. Dar după atitudinea umilă a lui Whiteleaf, trebuie să fie unul din ăi mari. Mie mi-a poruncit să mă duc în bucătărie şi să supraveghez pe Moreno, pe când el cotrobăia pretutindeni.

— Ţi-a poruncit?—Dinţii rânjiţi sclipeau iar, ochii ca de oţel aruncau scântei.—Eu atâta te întreb, agent Coombes: Cine conduce cercetările cu privire la această crimă?

— Păi... eu gândesc că d-ta.

— *Gândeşti?*...

— Adică nu, ştiu că d-ta eşti însărcinat cu asta.

— Eu?... Bine, bine. Ziceai că...

— Ziceam că m'am dus în bucătărie.

— Nu, nu asta, ce spuneai mai 'nainte!... Aşa ceva ca „*poruncit*".

Bietul Coombes zâmbi îndurerat.

— Spune-mi, te rog, domnule şef, ca de la om la om, ce puteam să fac?

— Să isprăveşti cu rânjitul! Mai departe, Coombes.

— Atât. Eu am rămas în bucătărie şi persoana aceea a stat aici cam vreo jumătate de ceas.

— Singur?

— Da, singur. Whiteleaf era în sufragerie.

— I se „poruncise" şi lui?

— Aşa cred. Se pare că-i slujea celuilalt de conducător.

— Aşa? mârâi Kerry. Conducător! Ştii cumva cu ce s'a îndeletnicit delegatul ministerului?

— A deschis fereastra; am auzit sgomotul.

— Ia te uită! Tocmai ce vream să fac şi eu. Se vede că omul ăsta nu e chiar aşa de tâmpit.

Încăperea în care se aflau era mare şi înaltă. Sir Lucien pusese să zidească luminătorul dar estrada pe care urcai pe două trepte, rămăsese. Acum se aflau pe ea mai multe dulapuri cu cărţi şi o fereastră largă era acoperită cu o perdea de catifea albastră.

Kerry trase perdeaua la o parte şi deschise fereastra. De aci se vedeau acoperişurile din Albemark Street. Cerul, acoperit cu nouri groşi, deabia lăsa să pătrundă o lumină slabă.

Intr'o parte se afla o cisternă mare şi la marginea ei o scară şubredă. Deasupra cisternei se întindeau balustrade şi trepte de fier. Imediat deasupra era o culme cu două ferestre înguste cari păreau că te privesc ca doi ochi iscoditori.

Kerry ieşi pe acoperiş şi se uită stăruitor în juru-i. La partea de sus a cisternei se con-

 tinua un jghiab care ducea la bolta care lega

Old Bond Street cu Albemark Street. Dincolo se întindea rândul de scări pentru stingerea incendiilor.

Kerry porni pe jghiabul mărişor spre locuinţa lui Kazmah pe când Coombes se uită curios în urma lui. Când ajunse în partea unde se afla fereastra care îi atrăsese atenţia, se aplecă şi lumină cu lampa de buzunar geamul. Văzu un fel de magazie plină cu baloţuri. In apropierea ferestrei era o masă neciopli tă pe care se aflau rânduri de pachetele cari păreau să fie umplute cu ţigări. Dintr'o aruncătură de ochi se putu încredinţa că fereastra nu era zăvorită. Băgă mâna şi ridică uşor geamul în sus, fără ca să se audă cel mai mic sgomot.

Sări sprinten prin fereastră şi se urcă pe masa care, având un picior mai scurt, începu să se clatine. Kerry se coborî cât mai încet de pe masă şi stinse lampa de buzunar. Se auzi tropăitul unui pas greoi — urca, probabil, cineva scara. O lumină licări pe uşa cu geamurile mate.

— Cine e acolo? se auzi glasul agentului pus de pază la uşa locuinţei lui Kazmah.

Kerry nu se clinti.

— E cineva acolo? cercetă iar glasul.

Cercul de lumină pieri; agentul cercetă celelalte încăperi. Lumina care străbătuse prin geam fusese îndeajuns ca Kerry să poată citi scris pe geamul uşii cu litere mari, negre, următoarele cuvinte:

XI

Asociaţia fumătorilor de opiu

Dișdedimineață, cam pe la șease și jumătate Margareta Halley fu trezită brusc din somn de camerista ei care se freca somnoroasă la ochi. Aprinse lampa de pe măsuța de noapte și întinse stăpânei sale și o cartă de vizită:

KERRY

Comisar-șef al Poliției Capitalei

New Scotland Yard S. W. 1.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Margareta somnoroasă, ce vizită matinală. Mi-e gata baia?

— Nu cred, răspunse camerista. Mă duc însă s'o pregătesc.

— Bine. Spune și domnului că sunt gata numaidecât.

Nu trecură nici zece minute și Margareta intră în camera ei de consultație. Kerry, care își potrivise mai întâi cravata, stătea pe covorul din fața căminului.

Margareta își aranjase în grabă pieptănătura, înlăturând intenționat tot ce putea da dovadă de cochetărie.

— Bună dimineaţa, domnule comisar-şef, zise ea cu amabilitate. Te aşteptam.

— Adevărat, domnişoară doctor? Atunci ştii ce împrejurare mă aduce la d-ta!

— Bănuesc numai. Ia loc te rog. Imi pare rău că e cam frig aici. Vii în privinţa lui Sir Lucien Pyne?

— Da! Am vorbit la telefon cu servitorul Hinkes şi de la el am aflat că erai medicul şi prietena doamnei Rita Irvin.

— N'am fost chiar medicul lor de casă dar... Margareta se opri, aruncă o privire fugară asupra comisarului şi lăsă ochii în jos.

Kerry se uita la ea cu băgare de seamă.

— De lămuririle pe cari mi le vei da poate că atârnă viaţa prietenei d-tale dispărute, domnişoară, zise el repede.

— Să i se fi întâmplat ceva? Am chemat-o zadarnic la telefon astă noapte la două, apoi mi-am pierdut orice speranţă.

— Afacerea asta ascunde ceva care întrece perspicacitatea mea. Mă bizui pe ajutorul d-tale.

Tânăra doctoriţă se întoarse spre el sub impulsul unei încrederi neţărmurite.

— Iţi voi spune tot ce ştiu, domnule comisar.

— Bine, mulţumi Kerry laconic. Aşa dar, de cât timp sunteţi în relaţiuni de prietenie cu doamna Irvin?

— De vreo doi ani.

— Era pe vremea când cânta încă pe scenă?

— Nu. Am cunoscut-o la un concert de 70

bine-facere unde şi-a dat concursul benevol.

— Eşti d-ta convinsă că-şi iubea bărbatul?

— Sunt pe deplin încredinţată de asta.

— Mai păstrase vreuna din... cunoştinţele ei din trecut?

— Nu cred.

— Quentin Gray?

Margareta zâmbi trist.

— Mi-e văr şi eu l'am prezintat Ritei. Bietul băiat şi-a pierdut cu desăvârşire capul după ea.

— Nu erau relaţiunile dintre ei doi de aşa natură ca să fi îndreptăţit gelozia bărbatului ei?

— A fost, ce-i drept, întotdeauna cam uşuratecă — dar nu i se poate imputa nimic. Avea o droaie de adoratori şi era deprinsă cu omagiile bărbaţilor. Soţul ei nu prea putea să înţeleagă lumea asta de iubitori de petreceri. Bănuiam eu că mai curând ori mai târziu lucrurile au să ducă la o adevărată catastrofă.

— Da? Şi Pyne?

— Sir Lucien era membru în comitetul teatral pe când Rita juca pe scenă. Cred că avea mare admiraţie pentru ea şi că o ceruse chiar în căsătorie, dar ea nici nu s'a sinchisit de el, în privinţa asta.

— Atunci... în care privinţă?

— Ei vezi, acum venim la punctul important.—O clipă glasul tinerei fete ezită.—Amândoi erau pasionaţi adepţi ai...

— Ai cui?...

— ...stupefiantelor.

— Ce?—Ochii lui Kerry fulgerară amenințători.—Ce fel de stupefiante?

— Felurite. Curând după ce am cunoscut-o am aflat că era robită cu totul patimei stupefiantelor. Cercai s'o vindec, dar, din nenorocire n'am izbutit. Pe vremea aceea avea mania opiului.

— Mărturisesc că nu mă înduioşază de fel. Eu găsesc că patima asta, mai ales la o femee din lumea bună, e imorală şi chiar animalică.

— Eu, deşi n'am decât o clientelă redusă, am putut constata în multe cazuri cât de uşor, o femee fără voinţă poate să cadă pradă acestor deprinderi distrugătoare. Deziluzii şi alte chinuri sufleteşti atrag pe victimă pe cărarea care duce la uitarea de sine. In orice caz, Rita n'are nici scuza asta. Bănuesc că s'a dedat viciului din cauza nervilor ei. istoviţi de prea multe nopţi pierdute. Incordarea datorită carierei ei era pentru organismul ei prea mare şi a căutat un mijloc care s'o facă să apară seara pe scenă mai fragedă.

— Dar cu *opiu?* strigă mânios Kerry.

— Celelalte abateri ale ei au copleşit, cred, stăpânirea de sine. A fost împinsă de altă voinţă mai puternică decât a ei să recurgă la opiu, care să-i dea noi senzaţii.

— Probabil că soţul ei nu ştia nimic din toate astea?

— Aşa cred. Quentin — adică domnul Gray, — nu ştia nici el.

— Atunci Pyne era confidentul ei...

— El o însoţea de obicei în locurile unde

se găsesc aceste periculoase otrăvuri. Şi de vreo câteva ori a dus-o într'o fumătorie de opiu din cartierul chinezesc. Posibil că soţul ei a început să se îndoiască de credinţa ei, când a văzut că Rita nu-şi putea justifica întotdeauna lipsurile prea dese de acasă.

— Nici nu mă mir. Mai departe, te rog. De unde îşi procura doamna Irvin stupefiantele?

Margareta îşi păstră chiar şi sub privirea lui sfredelitoare atitudinea ei calmă.

— Am prevăzut încă de la început că va trebui să joc cu cărţile pe faţă. După părerea mea, stupefiantele şi le procura de la Kazmah.

— Kazmah! sbieră Kerry sălbatec. Iartă-mă, te rog, domnişoară doctor, dar parcă mi s'a luat o perdea de pe ochi. Puşlamaua asta făcea în ascuns negoţ cu opiu?

— Cel puţin aşa pare. O dovadă precisă nu există până acum. Am şi eu, din punctul de vedere personal, interes să se descopere canaliile cari propagă viciul ăsta. N'am lăsat deci nimic necercetat ca să mă încredinţez că bănuiala mea e neîntemeiată.

— Adică, l'ai consultat şi d-ta pe Kazmah?

— Bine-înţeles. Am căutat întâi s'o conving pe Rita să mă ia cu ea, dar n'a vrut. De aceea m'am dus singură.

— Descrie-mi, te rog, cum s'au petrecut lucrurile.

Margareta se uită câtva timp gânditoare

 la sugătoarea de pe birou apoi povesti o

şedinţă tipică la care luase parte în locuinţa lui Kazmah.

— Când am plecat, încheiă ea, am luat din toate articolele de parfumerie, cari se vindeau acolo, câte o probă. Dar la analiza chimică n'am găsit nimic suspect.

Ochii lui Kerry o priveau cu admiraţie.

— Ne-ai putea fi de folos la Scotland Yard, domnişoară. Nu îmi lua în nume de rău complimentului ăsta — e spus cu toată convingerea — dar povesteşte, te rog, mai departe. „L'ai mai văzut pe Kazmah din ziua aceea?

— Nu, niciodată. Mi-am pierdut luni întregi ca să aflu cine e.

Kerry dădu din cap, mărâind.

— O duzină din cei mai ageri agenţi de ai noştri sunt acum pe cale să afle cine e. D-ta crezi că înfăţişarea lui să fie o mască?

— Lucrul nu e exclus. Trăsăturile feţei nu i se puteau desluşi de fel, dar ochii i s'ar putea recunoaşte oricând. Erau mult mai mari ca la alţi oameni.

— N'o fi fost egipteanul care ţi-a deschis uşa?

— Imposibil! Nu semăna întru nimic cu Kazmah. In afară de asta, rămânea întotdeauna la uşă ca să primească clienţii. Nu, nu, nici gând, domnule comisar.

— Lumina era micşorată?

— Foarte mult. Şi Kazmah n'a ridicat de fel capul, doar un salut cu mâna la venire şi la plecare. Incolo, stătea nemişcat. Starea asta de încremenire te îngrozea parcă.

— Nu cumva semăna cu Sir Lucien Pyne?

— In nici un caz. Bietul baronet avea trăsături aspre şi colţuroase şi ochii mici, apoi purta şi mustăţi. Sunt însă convinsă că era şi el un client de al lui Kazmah.

— Aşa? Şi ce te face să bănueşti că acest Kazmah era traficant de stupefiante?

— Fiindcă Rita îşi lua totdeauna parfumurile de la el şi adesea trimetea şi pe camerista ei să i le cumpere.

— Dar mai adineauri ai spus d-ta singură că erau nevătămătoare?

— Aşa şi era, din astea vindea însă numai clienţilor ocazionali. Sunt însă perfect încredinţată că ceilalţi clienţi căpătau altfel de marfă. Am cunoscut nu mai puţin de treizeci de femei din lumea bună a Londrei, sclave ale viciului, pe a căror măsuţă de toaletă se afla câte una sau mai multe sticluţe ciudate din „prăvălia" lui Kazmah.

— Ai cercetat pe vreuna din ele dacă îşi cumpărau stupefiantele de la Kazmah?

— Nu chiar deadreptul. Ar fi fost o greşală. Am căutat însă să aflu cu încetul fără să le sperii. Din nenorocire bietele fiinţe sunt bănuitoare.

— Ai analizat conţinutul vreuneia din sticluţele acelea?

— Am avut rare-ori prilejul şi chiar când am făcut-o, s'a dovedit că nu conţineau decât parfum — asta ca mijloc de a masca adevărul.

— Hm! Am aflat că doamna Irvin îşi exprimase aseară dorinţa să te vadă.

— Da. Probabil că era amenințată să nu mai poată avea cocaină...

— Intrebuința și cocaină?

— Printre altele. Pe toate, aproape, le-a încercat, nesocotita! Trebue să știi că dacă unuia care întrebuințează stupefiante i se ia otrava dintr'odată, poate avea ca urmare moartea. In timpul din urmă observasem la Rita o turburare nervoasă care mi-a trezit în cel mai înalt grad interesul profesional. In sfârșit, alaltăeri mi-a mărturisit că isvorul de unde își procura otrava amețitoare a secat. Explicațiile ei erau confuze, totuși din cele spuse de ea am înțeles că s'a recurs la o presiune asupra ei.

— Cu ce scop?

— N'am putut să aflu. Se tânguia mereu: „au să mă împingă la nebunie!" Și părea, într'adevăr, într'o stare de surescitare primejdioasă. Mi-a mai spus că mai face o încercare ca să obțină o doză din otrava de care nu se putea lipsi iar dacă nu, mi-a mai zis ea: „vrei tu să mă ajuți?"

— Și d-ta ce i-ai răspuns?

— Am vrut s'o silesc la o mărturisire completă, dar ea s'a împotrivit spunându-mi textual: „dacă până mâine nu obțin nimic, ori înebunesc, ori sunt moartă. Mă pot bizui pe tine?" — l'am răspuns că-i voi prescrie cocaină, dar după aceea să intre la mine în tratament.

— Și s'a învoit?

— Da. Ieri după amiazi, pe când fusesem chemată la un caz grav, Rita a fost pe la

mine. Sărmana! Uite ce scrisoare mi-a lăsat pe birou...

Ochii ageri ai lui Kerry străbătură scrisoarea scrisă cu litere mari, neregulate şi tremurate:

„Dragă Margareto, de ce n'ai fost acasă? Sunt foarte nenorocită şi simt cum mă pânzeşte nebunia. Vino îndată ce vei primi rândurile astea şi adu îndeajuns ca să-mi salvezi viaţa. Eu..."

— Dar bine, sfârşitul lipseşte, zise Kerry privind-o insistent.

Ochii Margaretei se umplură de lacrimi.

— Nu spera că voiu veni şi s'a dus la Kazmah. Te mai îndoeşti de ce?

— Nu. Dar vrei să susţii că doamna Irvin nu-şi putea procura şi din altă parte cocaină? Ştiu sigur că se trec cantităţi mari prin contrabandă!

— Sunt şi eu sigură de asta şi ştiu că preţurile au ajuns de câtăva vreme atât de ridicate în cât cu greu şi le poate procura cineva.

— Cum asta?

— O mână de profitori s'au alcătuit într'o asociaţie care formează un fel de monopol. Această asociaţie de tâlhari — cea mai primejdioasă din câte au existat vreodată — dispune de viaţa şi averea a sute de mii de sclavi ai patimei stupefiantelor.

Kerry scrâşni din dinţi.

— Acum înţeleg şi eu ce rost avea omul ministerului.

— Ministerul de interne a însărcinat pe un funcţionar special să facă cercetări privitoare la sindicatul ăsta drăcesc. Mărturisesc că apelul făcut de mine la unchiul meu Lord Wrexborough a contribuit mult la măsurile luate. Te asigur însă, domnule comisar, că ţi-am făcut şi d-tale exact aceleaşi comunicări pe cari i le-am făcut şi lui.

— Lui? făcu Kerry cu ochii scânteetori.

— Adică delegatului ministerului, căruia i-am şi dat câteva lămuriri.

Comisarul smulse în grabă mantaua, pălăria şi bastonul din cuier, şi se înclină cu o politeţă silită în faţa Margaretei.

— Salutare, domnişoară doctor şi te rog să mă crezi că îţi sunt foarte recunoscător.

Apoi, cu capul sus, ieşi din cameră.

XII

Femeea cu mască

Viaţa de mai 'nainte a doamnei Irvin, femeea de care se interesa acum ministerul de interne, poliţia şi presa, fusese de aşa natură că pe cei pudici îi scandaliza, iar celor înţelegători le inspira milă.

Fata unui avocat neînsemnat — a cărui viaţă fusese o aprigă luptă cu nevoile — dintr'un copil plăpând cum fusese Rita Esden se schimbă într'o fată de o frumuseţe fermecătoare îndată ce împlini şaisprezece ani. Inzestrată de

natură cu doi ochi minunaţi albaştri, şi o podoabă bogată de păr castaniu care părea o povară pentru gâtul ei ca de lebădă, pieliţa ei de o frăgezime deosebită o făcea să pară un fel de făptură eterică.

Tatăl ei, ca toţi oamenii decepţionaţi de loviturile soartei, privea frumuseţea ei şi mulţimea de adoratori care o încunjura, drept un nou prilej de griji şi supărări. Mama ei însă, aţâţa pe cât putea vanitatea înăscută a fetei şi dorinţa ei de a parveni. Deoarece Rita avea o voce destul de frumoasă, hotărî s'o facă actriţă.

După o neînsemnată cultură, atât cât se cere unei cântăreţe de operă, tânăra fată, adăogându-şi două litere la numele ei de familie şi făcând din Esden, Rita Dresden, porni să cucerească publicul. Dar după doi ani de muncă aspră şi multe amaruri, speranţele ei de mărire se năruiră până în temelie.

Adoratorii pe cari ştiuse să şi-i câştige la început, îşi deteră repede seama de valoarea ei. Iar aceia cari ar fi putut-o ajuta ca să-şi urmeze studiile, îi cerură pentru ajutorul lor anumite favoruri pe cari fata le dispreţuia. Alţii, cari nutreau pentru ea sentimente curate şi intenţii cinstite, se întâmplase ca să fie, din nenorocire, oameni săraci şi fără protecţie. Neştiind că norocul, un îndrumător răutăcios, pune la grea încercare pe orice femee tânără care năzueşte să ajungă o regină a scenei, Rita începu să se creadă o fiinţă născută într'o zodie rea.

Astfel stăteau lucrurile când se ivi un nou adorator. Când Rita primi carta de vizită care

anunța vizita lui Sir Lucien Pyne, inima începu să-i bată cu putere — triumfa și totuși se temea.

Baronetul era membru în comitetul teatrului unde fusese angajată Rita și era un personagiu de care toate colegele ei vorbeau cu cel mai mare respect. Era omul care, în lumea teatrală, putea să înalțe sau să distrugă pe un artist. Nu lua parte activă în afacerile întreprinderei, știa însă cum să procedeze în așa fel ca banii lui să aducă foloase. Favoritul de astăzi al lui Sir Lucien, era considerat mâine idolul orașului.

Inainte de a vorbi cu el, Rita dusese o grea luptă morală cu sine. Se hotărâse să-i cedeze ca să-și poată ajunge ținta, dar nu se va da ușor învinsă. Știa că are talent și că nu era din acelea cărora le sucești cu una cu două capul. De aceea avu față de el o atitudine corectă și el se purtă foarte politicos, plin de respect, dându-i considerația care se cuvine unei femei din societate.

Colegele ei mai puțin norocoase zâmbeau cu înțeles când vedeau seară de seară mașina elegantă a lui Sir Lucien așteptând la ușa de intrare care duce la scenă. Nu se îndoiau de fel că Rita Dresden va fi steaua nouei piese care se va pune în repetiție și o invidiau mulți.

Prinse de veste în curând că Sir Lucien era cu totul îndrăgostit de dânsa. Știind din experiență multe și hotărâtă să nu se lase dusă pe calea pierzaniei, se gândea cum să facă să-și câștige nu numai admirația dar și stima lui.

Sir Lucien păru la început mirat, apoi contrariat, iar la urmă interesat de o astfel de purtare neobişnuită la o femee. Acest de al doilea stadiu era şi mai primejdios pentru Rita şi la o cină pe care o luă cu el într'un restaurant cunoscut, soarta-i fu pusă în grea cumpănă. Baronetul simţi că era cât p'aci să-şi piardă capul în faţa fetişcanei ăştia frumoase care ştia cu atâta drăgălăşenie să-l ţie la distanţă. Era hotărât să încerce o dragoste vremelnică cu ea. Rita simţi instinctiv primejdia şi cuteză o mare lovitură. Pe când se juca cu un cocoloş de pâine, zise cu îndrăzneală:

— La sfârşitul stagiunei am de gând să mă las de teatru.

— Da? — Pyne părea să-şi păstreze tot calmul. — Şi de ce anume?

— M'am săturat de atmosfera asta. Un unchiu al meu din America mă chiamă să-i văd de gospodărie. Vai — şi-i aruncă lui Pyne o privire înflăcărată — nu toţi aceia cari trăesc în lumea teatrală sunt ca d-ta. Nu găseşti printre ei un adevărat prieten şi lucrul nu e tocmai plăcut.

Sir Lucien îşi aprinse pe îndelete o ţigare. Dacă Rita socotea să-i bage spaima 'n suflet, mare îndrăzneală avea să-i toarne o minciună atât de gogonată. Svârli chibritul într'o farfurioară. La urma urmei, ce-i păsa lui? Se uită la fată care zâmbea unui cunoscut dintr'un colţ al restaurantului. Roata norocului stă pe o muchie de cuţit. Pe temeiul unei scene jucate cu măestrie într'un interval de două minute

Pyne a înţeles că Rita asta stăpâneşte talente care ar putea-o duce în foarte scurt timp la glorie. Şi aşa s'a hotărât soarta Ritei. Inima ei bătea să-i spargă pieptul dar se arăta nepăsătoare. Fără să creadă un moment măcar în povestea cu unchiul din America, Pyne era pe deplin încredinţat că fata-i scăpa printre degete. Şi dintr'o dată simţi cât de aproape îi era Rita sufleteşte — mai aproape decât ar fi vrut el.

Această convorbire atât de neînsemnată în aparenţă avu următorul rezultat: după un an Rita interpretă rolul principal din „Femeea cu mască". Sir Lucien descoperise că o iubeşte cu adevărat şi poate că ar fi cerut-o în căsătorie, dacă nu ar fi apărut un rival.

Monte Irvin, deşi mult mai în vârstă decât Rita, dispunea de câteva calităţi cari — mai ales în ochii mamei Ritei — făceau din el un candidat serios. Era, în primul rând, mult mai bogat decât Pyne, apoi mai era vorba ca în curând să i se dea titlul de nobil — aşa că Rita va avea dreptul să se intituleze *Lady*. Reputaţia lui era — în opoziţie cu o lui Pyne care trecea drept un om cu trecut îndoelnic — cât se poate de bună, apoi mai venea şi faptul că Rita avea pentru el o stimă deosebită. Dar, mai era încă un lucru despre care mama Ritei habar n'avea.

In seara când, se încredinţase Ritei pentru întâia oară un rol mai însemnat — curând după convorbirea din restaurant — băgase de seamă că e cuprinsă de o teamă grozavă când trebuia să apară pe scenă — avea aşa zisul

Irac. Toate planurile, toată munca ei era zadarnică dacă își va pierde, în momentul critic, cumpătul.

Sir Lucien prevăzuse o astfel de posibilitate și se folosi de împrejurare ca să stabilească o și mai strânsă legătură între el și Rita. Pe vremea aceea nu se gândea încă la o căsătorie cu ea.

Cu câteva ceasuri înainte de reprezentație, observând starea ei de excesivă nervozitate, scoase din buzunarul vestei o tabachere de aur. La început Rita îi respinse sfatul — de care se temea instinctiv. Pyne fu destul de prevăzător ca să nu stăruie prea mult, dar își aruncă, așa, ca din întâmplare, ochii la ceasul-brățară, ceeace făcu pe biata Rita să se cutremure, apoi puse tabachera iar în buzunar.

E de prisos să mai descriem ce s'a petrecut în sufletul Ritei, deoarece rezultatul era de prevăzut. Toate încercările lui Sir Lucien s'o facă să cedeze fuseseră zadarnice pentrucă ținta vieței ei era să se mărite cu un om bogat și știa că un amant ar fi o piedică serioasă. Morala ei era datorită deci diplomației.

Frumusețea strălucitoare a Ritei și extraordinara ei siguranță în seara aceea o consacrară *stea* în lumea teatrală și fu sărbătorită cu entuziasm.

Bine-înțeles că sforțările făcute o istoviseră cu totul și se temea de a doua reprezentație ca și de cea dintâi. Victimă neputincioasă a fricei, se lupta cu îndârjire împotriva simțimintelor ei, ceeace o aduse într'o stare de

nedescris. Când își dete seama că peste douăzeci de minute va trebui să apară pe scenă, curajul o părăsi. Tabachera de aur a lui Sir Lucien, pusă pe masa de toaletă, o ispitea...

Așa a întunecat Rita pe calea pierzaniei. Incordarea nervilor îi provoca insomnii. Recurse la egconin și în curând nu se mai putu lipsi de el. In tovărășia lui Sir Lucien cunoscu și alte victime ale acestei patimi nenorocite și după câtva timp consideră felul ei de viață anormal strâns legat de viața de artist. Numai după ce-l întâlni pe Monte Irvin începu s'o chinuiască scrupule și îngrijorări — nu fiindcă atribuia admirația lui vioiciunei ei artificiale ci pentrucă își dădea acuma seama cât de tari erau lanțurile cari o țineau încătușată de Sir Lucien Pyne. Simțea pentru Irvin o înclinație puternică și de aceea începu să-și analizeze viața din alt punct de vedere. Pe când viața lui Irvin fusese fără nici o pată și în văzul tuturor, a ei ascundea taine atât de întunecate. Și în sufletul ei se trezi o dorință fierbinte să se descătușeze de tot ce era necinstit în jurul ei.

Cât de iute și aproape pe nesimțite alunecase pe panta asta grozavă din seara când primise pentru întâia oară darul acela nenorocit din tabachera de aur! Prăvălia lui Kazmah nu mai avea nici o taină pentru ea. Cel puțin așa credea. Știa că e un isvor nesecat de narcotice. Mai știa că tălmăcirea viselor era un pretext — dar cine era Kazmah nu știa.

Intâia ei cunoștință cu opiul fusese sub auspiciile unui artist american care era în

furneu la Londra şi se arăta un adept convins al sucului de mac. Asta se petrecuse cu puţin înainte de a-i fi făcut Sir Lucien cererea în căsătorie. Rita nu-l respinsese deadreptul ci îi ceruse timp de gândit. Monte Irvin plecase în călătorie. In vremea asta ea lua parte activă la tot ce cunoscuţii ei considerau drept *şic*. In locuinţa americanului din Duke Street avu loc o seară de *ceandu*. Aci întâlni Rita pentru prima oară pe o aventurieră, cunoscută în lumea oamenilor de petrecere sub numele de „Lola" sau „doamna Sin", şi foarte temută de ei.

XIII

O seară închinată viciului

De la restaurant, unde luaseră masa, Rita şi cu Sir Lucien Pyne se îndreptară spre locuinţa lui Cyrus Kilfane, organizatorul serateî, închinată opiului. Găsiră aici musafir, pe Molly Gretna, femee frumoasă, divorţată, care dădea tonul modei în lumea mare şi era cunoscută ca o excentrică şi neîntrecută în ce priveşte nebuniile modei.

Kilfane avea o figură gălbejită, fără nici o expresie şi părul lui de culoarea paiului, care pornea dela fruntea îngustă, era pieptănat spre ceafă. O îndelungată cunoaştere a viciilor Chinei şi raporturile lui cu adepţii acestora îi dăduseră înfăţişarea aceea misterioa-

să care se întâlneste adesea la acei ce sunt în contact cu chinezii. Chiar şi ochii lui căpătaseră aproape forma lunguiaţă a ochilor chinezeşti.

— A, scumpa mea fiică, murmură el, ce mare cinste pentru noi să te avem în „Asociaţia Macului"!—Se uită pe sub gene la Pyne apoi se adresă iar Ritei: — Cauţi ca şi Sir Lucien, uitarea unor bucurii pierdute? Sau ţi-e dor de senzaţii noi ca şi lui Molly — în goana nebună a tinereţii?

Rita zâmbi nestingheritä.

— Sunt mai degrabă de părerea domnişoarei Gretna. Pare-mi-se că nu sunt atâtea bucurii pe lume ca să caut să uit pe cele puţine cari mi-au fost hărăzite de soartă.

— Bucuria, fericirea? zise Kilfane — fericirea e fum — de aceea hai să fumăm.

— Sunt însetată de a afla şi totuşi mă tem. Fumatul opiului nu-i un joc copilăresc.

— Ah, drăguţa mea, ciripi Molly Gretna chicotind. O să ţi se pară ceva divin! Ce visuri fermecătoare. Ce aventuri splendide!

— Alte narcotice, zise cu aer doctoral Sir Lucien Pyne, aţâţă numai energia normală. Ceandu, această substanţă curată, compusă din opiu în stare brută, dizolvat şi fiert din nou, e cheia unei noui vieţi. Cocaina, de pildă, măreşte puterea de muncă. Ceandu nu e destul de înţeles în Europa; în Asia e tovarăşul acelui ce adoră frumosul în sfintele ceasuri de reculegere.

— Dar bine, zise Rita cu îndoială, cum poate face o pipă cu opiu toate aceste minuni?

Molly îi lămuri:

— E lucru principal să-ţi iei o poziţie comodă şi să te supui zeului macului.

Cyrus Kilfane ridică în sus privirea lui ostenită.

— E chestie de temperament şi putere de adaptare, îşi dădu el cu părerea. D-ta însă, copila mea, eşti o sensitivă şi ai nervi cari vibrează. Dacă reuşeşti să te laşi cuprinsă fără împotrivire de hipnoza divină, vei avea sensaţii ca 'n poveşti. Increde-te fără şovăire în Cy!

Lăsă pe Rita singură cu Molly Gretna şi luă pe Pyne deoparte oferindu-i o ţigară dintr'o tabacheră împodobită cu pietre scumpe.

— Ce văzui! se minună Pyne, tot îţi mai poţi procura de astea?

— Cu foarte mare greutate. Lola mi le socoteşte cinci guinee suta şi zice că-mi face un mare hatâr. Tare aş fi mulţumit să mă văd odată acasă, Pyne. Preţurile astea ridicate îţi taie pofta, zău aşa.

Sir Lucien râse sarcastic.

— Înţeleg perfect. La Kazmah se găsesc de toate, afară de opiu şi eu sunt, din păcate, un p'imaş al opiului.

— Îmi procură şi cocaină dar plătesc unsprezece shilingi gramul, pe când preţul de en gros e numai un sfert de shiling. Am fost la dânsul şi l-am ocărât straşnic pentru preţurile cămătăreşti pe cari mi le ia. De altfel, ieri l-am văzut şi eu pentru prima oară la faţă. M'am introdus la el cu o recomandaţie a doctorului Silver din New-York şi Kazmah

mi-a vândut pe bani peşin ce i-am cerut.

— Altfel tratezi de obiceiu cu Raşid?

— Da. Ieri însă am avut o convorbire cu Kazmah în persoană. Zicea că şi-a închipuit că am venit să-mi tălmăcească un vis. Pare să fie o puşlama rafinată, Pyne. Cât am stat cu el de vorbă nici-un muşchiu al feţei nu i s'a clintit. La urmă mi-a spus că toţi importatorii englezi s'au asociat şi că preţul pe care îl cere, nu-i aduce decât un câştig foarte redus. Bine-înţeles că minte cu nerusinare şi că e de pe acum putred de bogat. D-ta îl cunoşti personal?

— Nu. Nimeni nu l-a văzut încă afară din vizuina lui din Old Bond Street. Cum ţi-am mai spus: o puşlama extrem de rafinată. D-ta îţi procuri opiul dela Lola, aşa e?

— Da. M'a îndreptat Kazmah la ea, dar mă ţine de scurt şi dacă nu-mi aduceam instalaţia mea proprie, probabil că nici nu mi-ar fi vândut de loc.

„E sigur că sgârcenia e datorită faptului că vrea să-şi atragă clienţi pentru spelunca ei din Limehouse, din cartierul chinezesc.

— D-ta ai fost vreodată în „Casa celor o sută de fericiri"?

— De câteva ori. Opiul e ca şi vinul — îi simţi mai bine gustul în tovărăşia altora.

— Iţi trimite ea singură marfa?

— Nu, trimit eu pe servitorul meu la Limehouse. A, uite-o c'a venit.

O femee cu o servietă la subţioară, se ivi deschizând uşa. Işi lăsase pălăria şi haina în coridor. Purta o bluză albă şi o fustă ele-

gantă de postav albastru. Nu era înaltă, dar proporţionată şi croiala rochiei îi scotea şi mai bine formele în relief. Era încălţată cu pantofi de piele de căprioară cari aveau un fel de tocuri, cum nu mai văzuse Rita până atunci nici chiar pe scenă şi cari o făceau să pară mai înaltă dând o formă de o îngustime exagerată piciorului. Părul ei era de un negru strălucitor şi bătea în albastru ca penele unui corb. Avea gene lungi peste ochii negri şi buze sensuale. Aruncă o privire lacomă şi cercetătoare prin cameră şi la vederea Ritei, care era de o frumuseţe cu adevărăt uimitoare, un fulger de răutate îi sclipi în ochi.

— O soră nou-venită, dragă Lola, prezintă Kilfane. Cred că o cunoşti. Aceasta, copila mea, e preoteasa noastră care oficiază slujba: doamna Sin.

Pe buzele Lolei se ivi un zâmbet care lăsă să i se vadă dinţii ei sclipitori, apoi nările i se dilatară.

— Aici fumează cineva o ţigară cu opiu, zise ea cu un glas îngroşat, aproape răguşită.

— Eu sunt vinovatul, dragă Lola, zise gazda, arătând o ţigară. Mă trudesc să isprăvesc ultima sută. Ai adus provizii noui?

— Nu. Deabia Marţi o să ai o porţie nouă. Nu merge aşa uşor cum crezi tu.

— Se pare, din nenorocire, că se importează din ce în ce mai puţin, mormăi Kilfane.

— Aşa e. Cele mai bune iau drumul Parisului. Din toată provizia mea, prea puţin mi-a mai rămas.

— Dar ţigările?...

— Se aduc dela Buenos-Aires. Dar trebue să aibă mai întâi opiu cu ce să facă ţigările. Miercuri trebue să sosească cinci lăzi. Deci... răbdare, dragul meu.

Dădu un bobârnac uşor cu degetele ei încărcate cu inele pe chipul gălbejit al americanului şi căută cercetător în jurul ei.

— Bine, zise Kilfane. Suntem aci cu toţii, Lola. Camera e în ordine. Haidem, copii, să intrăm în „sala macului".

Deschise uşa şi ridică mâna lui slabă în semn de invitare. Conduşi de doamna Sin intrară cu toţii într'o încăpere care trebue să fi servit odinioară de salon dar **acum** fusese transformată în fumătorie de opiu.

Mesele, scaunele şi celelalte mobile fuseseră date de perete, iar pe jos erau răspândite blănuri şi covoare moi cu fel de fel de perne de mătase. După un paravan japonez ardea o sobă de gaz. In mijlocul camerei se afla o măsuţă cu o tăblie de aramă şi o statuetă de fildeş. Braţul întins al statuetei susţinea o lampă a cărei lumină era atenuată de un abat-jour de mătase chinezească.

Molly Gretna chicoti nervos:

— Fă-te comod, **Rita**. — Se lăsă pe o grămadă de perne. — Aşi vrea să mă descalţ, Cyrus. Când m'am **trezit** rândul trecut, mi-erau picioarele înţepenite.

— Ar trebui să vii odată şi pe la mine, zise doamna Sin şi puse servieta pe măsuţă, lângă lampă. Ţi se dă o odăiţă separată şi cuverturi de mătase — şi e atâta linişte...

— Cum nu, cu plăcere! strigă Molly entuziasmată. Dar nu cutez să vin singură. Mergi şi d-ta, drăguţă? zise ea.

— Nu ştiu. S'ar putea întâmpla să nu-mi placă opiul.

— Lasă că **araniez eu.** Lucy o să vă însoţească, zise ea aruncând o privire piezişă lui Pyne.

— Se 'nţelege; vă stau cu plăcere la dispoziţie, răspunse cu amabilitate baronetul.

Rita se lăsă cu voluptate pe un maldăr de perne, cochetând pe sub gene cu Pyne.

Toţi îşi concentrară atenţia la pregătirile Lolei. Aceasta scoase din servietă o casetă de lemn lăcuit, învelită într'o bucată de mătase. Din casetă ieşiră la iveală câteva pipe de o formă ciudată şi alcătuite din bucăţi separate cari se întregeau cu uşurinţă. Cea dintâi şi cea mai mare dintre toate avea un ciubuc gros de bambu cu imamea de chihlimbar şi un buton de metal. A doua, mai mică, era dintr'un fel de lemn negricios, cu podoabe de argint în formă de şopârlă; imameaua îi era din nefrit. Cele două din urmă şi mai mici, erau din fildeş, de aceeaşi mărime şi împodobite cu arabescuri de aur.

— Astea sunt pentru doamne, explică Lola. Tu — se adresă ea lui Kilfane — ţi-ai adus desigur pipa ta?

Puse pipele pe tăblia de aramă, scoase din casetă o lămpuşoară de alamă, o tabachere mică de lac şi o lopăţică de argint. Mâinele ei lucrau cu o îndemânare ca şi când asta ar fi fost îndeletnicirea ei de toate zilele.

— Ce femee ciudată! şopti Rita. E orientală?

— O evreică din Cuba, răspunse cu glas scăzut Pyne.

Doamna Sin aprinse lampa de alamă care pâlpâi cu o flacără uşoară, albăstrue. Băgă apoi lopăţica în substanţa groasă, lipicioasă din tabacheră şi scoase o bucată de ceandu de mărimea unui bob de fasole. Se uită apoi întrebător la Kilfane.

— In felul chinezesc, da?

Invârti bobul de opiu deasupra flacării. Se răspândi o aromă dulceagă şi Rita simţi împrăştiindu-se o iritaţie plăcută în tot corpul. Când bobul de ceandu se încolăci în jurul lopăţelei, Lola îl vârî în pipa de fildeş — după ce o ţinuse o clipă deasupra flacării — şi o oferi Ritei.

— Să cinstim pe noul oaspe. Nu te teme. Trage — dar cât se poate de uşor şi suflă fumul prin nări.

— Ca şi când aşi fuma o ţigară? întrebă Rita înfiorându-se.

— Da, da, dar trage cât mai puţin.

Rita duse, ascultătoare, ciubucul la gură.

XIV

La umbra palmierului singuratec

Ritei nu i se mai păru neplăcut fumul de ceandu după ce birui gustul de doctorie pe care îl avusese la început. Sfârşi întâia

pipă fără să simtă altceva decât o senzaţie de mulţumire. Doamna Sin umplu cu îndemânare o altă pipă. Peste tot se lăsase o liniște adâncă.

Nici n'apucase să fumeze jumătate din pipă şi Rita se simţi cuprinsă de greaţă. Cum o auzi gemând, doamna Sin fu lângă ea.

— Apleacă-te înainte, o povăţui blând. Aşa. O să te simţi imediat mai bine. Cum vei vedea că te cuprinde un leşin uşor, lasă-te complect pe spate şi nu te împotrivi somnului.

Se aplecă ascultătoare înainte, cu bărbia în piept, şi desgustul se risipi treptat, treptat. Şi i se păru că pământul se leagănă în valuri uşoare şi florile covorului se învârtesc în rotogoale. Simţi că imaginea îi dă o senzaţie de pace adâncă şi se lăsă dusă pe aripile amăgirii.

Doamna Sin o culcă binişor pe perne, atât de încet şi uşor încât Rita avu impresia că aceasta dură minute întregi şi că se cufundă în perne moi făcute din fulgi de lebădă. Făptura aplecată peste ea crescu, mai mare, tot mai mare până ce ochii cei negri păreau că o privesc dintr'o înălţime ameţitoare.

Dar, socoti ea, asta nu poate fi doamna Sin; cum s'o fi transformat aşa, în uriaş? Ce nebunie să-şi închipue că o femee poate sta o vreme atât de îndelungată ţintuită în loc! Căci Rita avea impresia că se odihnea de ceasuri nenumărate la umbra mlădioasă a trupului acesta care o străjuia.

Nu, nu — era doar un palmier înalt care

 îşi răsfira ramurile deasupra capului ei! Soa-

rele, un glob de aramă în flăcări, se găsea la zenit şi umbra ramurilor palmierului se întindea ca un covor la picioarele ei. Ceeace crezuse ea că erau ochii — cari se depărtau din ce în ce — ai doamnei Sin şi cari îşi schimbau surprinzător mereu culoarea, se dovedea acum să fie o pereche de papagali cu pene strălucitoare cari se legănau sus pe o ramură neastâmpărată.

Se făcea o după amiază vrăjită la tropice şi chiar fără moleşeala ameţelei acesteia sublime, Rita îşi dădea seama că nu s'ar fi putut mişca. Căci, afară de palmierul ocrotitor, nu se zărea nici o urmă de vegetaţie de jur împrejur — nimic decât o mare de nisip şi nici o vietate. Numai ea şi cei doi papagali erau singurele suflete în inima pustiului nemărginit al Saharei.

Dar ia te uită! Colo, departe, departe de tot un punct se iveşte, ceva parcă se mişcă. Şi vor trece ceasuri, multe ceasuri până arătarea aceea minusculă va ajunge la palmierul singuratec. Cu o bucurie neînchipuită calculă Rita infinitul timpului. Şi oricât de încet ar înainta arătarea, ea va aştepta neclintită la rădăcina copacului ca să o privească sosind. Ce, a trecut oare o săptămână de când se află aici?

Atenţia ei se concentră acum la cei doi papagali. Unul din ei se ridică fâlfâind din aripi şi Rita văzu cu bucurie că papagalul o zărise şi căuta să atragă băgarea de seamă a tovarăşului său asupra ei. Urmări ceasuri întregi hărjoneală păsărilor şi se întrebă de

ce una din ele părea atât de deşteaptă iar cealaltă atât de nătângă? Când îşi îndreptă iarăşi privirea peste oceanul de nisip, arătarea din depărtare se apropiase într'atât încât o cunoşteai cine e.

Era doamna Sin. Rita îşi zise că a sosit tocmai la timp şi nu se miră de fel. Simţi numai curiozitate. Mai ales în ce priveşte povara pe care cubaneza o purta pe cap. Aceasta era îmbrăcată într'un fel care, îşi zicea Rita în starea ei de halucinaţie, nu s'ar fi potrivit pentru Anglia, dar mergea admirabil în Sahara. Ţinuta ei frumoasă era, fără îndoială, datorită în parte pantofilor de aur cu tocuri înalte ca nişte picioroange, iar felul cum îşi legăna povara pe creştetul capului, o făcea şi mai graţioasă. Rita îşi aduse aminte că Sir Lucien îi spusese odată cât de graţios duc femeile arabe ulcioarele pe cap.

Arătarea pe care o zărise la orizont fusese punctul culminant al închipuirei ei. Recunoaşterea doamnei Sin vestea micşorarea influenţei opiului. Succedarea unei amintiri precise era dovada că frământările creerului scădeau.

Rita nu-şi aducea aminte că asfinţise soarele. Dar urmărise mereu papagalii şi, bine înţeles, în vremea asta se înoptase. Dunele pustiului sclipeau argintiu, cerul strălucea ca o pernă de catifea presărată cu diamante şi printre ramurile palmierului luna desena umbre caraghioase.

Inaintea ei stătea doamna Sin, aci ascunsă în umbră, aci în lumină scânteietoare, asemenea unei statui de fildeş, despicată în două de

o vijelie. Puse povara jos, îngenunchiă în faţa Ritei şi-i sărută cu adoraţie mâna, zicând:

— Eu sunt roaba ta, o, regină a maculuil

Vorbea într'o limbă străină, probabil un idiom african pe care Rita totuşi îl înţelegea perfect...

Roaba luă de pe cap povara; era o casetă de lemn lăcuit, de o formă ciudată, tivită cu aur şi împodobită cu ornamente chinezeşti.

— Porunceşti să deschid caseta?

— Da, şopti Rita pierdută în visuri.

Doamna Sin ridică capacul şi scoase din casetă, — care în lumina amăgitoare a lunei lua mereu alte forme, — o lampă de bronz.

— Lampa sfântă! Porunceşti s'o aprind?

Rita dădu afirmativ din cap.

Lampa îşi răsfrânse lumina pe nisip. Doamna Sin luă din casetă o cutiuţă mititică şi o sulă lunguiaţă subţire. Caseta luase în timpul acesta proporţii. Trebue să fi fost desigur mai mare decât crezuse Rita căci doamna Sin scotea acum dinlăuntrul ei diferite pipe, scurte şi lungi, pipe de aur, de argint, de fildeş şi de nefrit.

— Porunceşti să aprind pipele? întrebă glasul răguşit.

Rita ar fi vroit să zică „nu“ dar se auzi zicând „da“. Apoi, mii de pipe se înălţau de la rădăcina palmierului singuratec până la zarea îndepărtată, în flăcărui viorii ca nişte licurici. Trâmbe subţirele de fum se ridicau drept în sus spre cer, învolburând văzduhul şi Rita nu vedea, ori încotro şi-ar fi îndreptat privirea, decât o ceaţă deasă care plutea pre-

tutindeni deasupra ei. Cutiuţa de lac luase proporţii nemăsurate, încât doamna Sin dispărea cu totul în dosul ei. Cu o uimire bruscă, Rita văzu deodată că nu era o cutiuţă obişnuită.

Era un sicriu chinezesc?!

Opiul — otrava arzătoare, o sugruma. Nemilos, fumul i se încolăcea în jurul grumazului, ba se şi răcorise deabinelea şi luna îşi pierdea strălucirea. Firmamentul îşi schimba aspectul căci apăreau zorile.

Să fi fost norii de fum cari acopereau luna? Pentru întâia oară de când se odihnea sub palmierul singuratec, Rita mişcă mâinile — trudindu-se să împrăştie vălul de ceaţă care se înfigea în grumazul ei. Nu — stabili ea — nu fumul e care întunecă cerul ci o lampă susţinută de un braţ de fildeş — o lampă cu un abat-jour de mătase chinezească.

In semi-obscuritatea colţului încărcat de perne zăcea Molly Gretna, palidă, cu gura caraghios căscată. Cyrus Kilfane era invizibil sub un morman de cuverturi în apropierea mesei. Din Sir Lucien Pyne nu se vedea decât picioarele ridicate în sus. După moda chinezească, doamna Sin se ghemuise pe un divan improvizat dintr'un morman de perne de mătase. Ciubucul lung de bambu îi alunecase dintre degete şi pe chipul ei se resfrângea expresia unui extaz ca la unele statui Budiste.

O spaimă nebună îi îngheţă Ritei sângele în vine. Se simţea fără puteri şi capul i se învârtea, totuşi reuşi să se ridice pe perne.

— Lucy? şopti ea cu limba împleticită.

Nici un răspuns — tăcere de mormânt.

O cuprinse o scârbă amplită de tot ce-o înconjura. Trebuia să fugă numaidecât de trupurile astea deşarte din ele sufletele părăsiseră că îşi luaseră sborul. Să fugă, afară, în răcoarea nopţii! Se sculă anevoe, împleticindu-se ca un om beat. Pas cu pas înaintă, ieşi din cameră, se împletici în coridor.

Deşi braţele îi erau fără putere, ca ale unui copil, reuşi totuşi să-şi ia blana din cuier; după ce se opri o clipă pe scară ca să se mai desmeticească, se îmbrăcă. Ţinându-se strâns de balustrada scării se târî până jos. Se trudi câtva timp cu clanţa uşii — apoi se pomeni, răsuflând adânc, în strada pustie. Porni, clătinându-se, spre casă.

I se părea că paşii ei şovăitori, trezesc mii de ecouri în străzile pustii. După ce merse o bucată de drum fără să întâlnească ţipenie de om, văzu cu spaimă farurile unui automobil care se apropia. O lumină vie o învălui pe Rita când maşina trecu pe lângă ea.

Temătoare, Rita grăbi pasul... Auzi cum cineva strângea frâna, cauciucurile târşindu-se pe pavaj. O zăriseră deci — poate o şi recunoscuseră. Şi cei din automobil se întoarseră ca să-i vorbească. Un pas grăbit de bărbat se apropia. Dându-şi seama că nu mai era scăpare, întoarse capul chiar în clipa în care necunoscutul o ajunsese din urmă.

— Rita! strigă el deabia respirând, Dresden!

Ea rămase împietrită şi căută în faţa lui Monte Irvin.

XV

Metamorfoză

Când să-i apuce Monte Irvin mâinile, Rita se reculese, recăpătându-şi graiul.

— O, domnule Irvin, zise ea cu glas tremurător, ce ţi-ai fi închipuit despre mine.

El îi strânse cu dragoste mâinile.

— Imi închipui că procedezi foarte nechibzuit când porneşti noaptea, pe la trei, la plimbare singură. Am fost nevoit din pricina unor afaceri grabnice să ies din oraş şi tocmai mă întorceam spre casă — slavă ţie, Doamne, că ţi-am ieşit în cale, răspunse el cu căldură.

— Cum să-ţi lămuresc...

— Nu cer nici o lămurire, dragă domnişoară. Cel mult dacă mi-aşi permite să-ţi dau un sfat.

— Ce bun eşti! Şi eu... — Buzele îi tremurau.

Monte Irvin o apucă de braţ şi o duse binişor la automobil.

— O să te conduc acasă şi mi-ar face multă plăcere dacă mi-ai îngădui să viu mâine să-ţi prezint omagiile mele.

Rita dete din cap în tăcere. Irvin se aşează lângă ea, îi apucă mâna şi, ca pentru a o linişti, i-o ţinu tot timpul drumului. La poartă, îşi luară rămas bun.

— Noapte bună! zise Irvin simplu — cuprins de dorinţa tainică de-a strânge la piep-

 tul lui pe fata intimidată.

Apoi urmă:

— E prea devreme dacă aşi veni pe la unsprezece?

— Nu, nu, vino, te rog, la ora asta. Mâine avem o reprezentaţie în matineu.

— Mâine? Adică astăzi! o îndreptă el. Trebue să fii foarte obosită, copilă dragă. Somn uşor!

— Noapte bună! şopti ea.

Rita se târî cu greu până la odaia ei de dormit şi căzu istovită pe pat. Gândurile ei înfierbântate se întorceau mereu la drumul făcut şi la omul care o luase atât de cavalereşte sub aripa lui.

— O, gemea ea svârcolindu-se în pat, cât mă urăsc! Cât mă urăsc!

Un singur gând îi aducea puţină mângâere: va îndepărta de la sine greşelile trecutului. Adeseori simţise dorinţa să renunţe la teatru. Castelele dintre culise şi palatele din carton zugrăvit de pe Riviera, în care trăia în fiecare seară, nu mai aveau nici un farmec pentru ea. Îi era dor de realitate, se saturase de mult de lumina artificială a lunii pe cerul meridional. Teatrul fusese întotdeauna pentru ea un mijloc pentru a-şi ajunge scopul.

Creerul ei obosit cernia mereu întâmplările nopţii acesteia; era complect trează, şi ce nevoe absolută avea de odihnă.

Îşi puse un kimono călduros ca să-şi desmorţească trupul îngheţat şi se aşeză în faţa oglinzii. Era palidă, părul sburlit şi sub pleoapele ochilor ei cu pupilele neobişnuit de mici, se desenau cearcăne albastre.

Mecanicește, din obișnuință, deschise caseta ei cu bijuterii, scoase un flacon cu pastile, și-l răsturnă în palmă. Se opri nehotărâtă, se privi iar în oglindă. Buzele ei șoptiră ca și când ar fi răspuns unei protestări închipuite:

— Dacă nu iau, n'o să pot închide ochii toată noaptea și o să arăt mâine ca o stafie.

Și în pofida tuturor intențiunilor ei de îndreptare, se încătușă din nou de lanțul care o lega de Kazmah și de complicii lui. Pe o mașină de spirt se afla un ibric cu lapte, pregătit în fiecare seară de cameristă. Aprinse spirtul, după ce înghiți trei pastile, bău laptele cald. Fiecare pastilă conținea treizeci de centigrame veronal.

Adormi numaidecât și se trezi la zece dimineața. Dejunul ei se compunea dintr'o ceașcă de cafea tare. Când Irvin veni pe la unsprezece, Rita nu dădea nici-un semn de nervozitate. Părea fragedă și drăgălașă și inima lui Irvin bătea cu putere.

După o convorbire neînsemnată își dete scaunul mai aproape de Rita și întrebă:

— Aș putea să-ți vorbesc mai deschis?

— Negreșit. Despre noaptea trecută?...

— Asta e numai un amănunt din viața agitată pe care o duci, copila mea. Nu vreau să-ți dictez o linie de conduită și cu atât mai puțin să-ți fac imputări. Aș vrea să te întreb numai atât: ești fericită?

— Fericită? — Rita se juca gânditoare cu ciucurele unei perne.

— Da, fericită. Ai succese în cariera d-tale. Ești considerată drept o *stea*. Fotografia d-tale

e reprodusă în gazete. Eşti frumoasă şi dorită, înconjurată de adoratori. Dar... îţi dau toate astea mulţumirea deplină?

Tânăra fată privi câtva timp ţintă înaintea ei, pierdută în gânduri. In cele din urmă răspunse:

— Nu.

— Asta mă bucură. Mi-am închipuit eu că firea d-tale năzueşte la ceva mai bun.

Rita ocoli privirea lui arzătoare. Dar el şezu pe canapea lângă ea şi se uita cu admiraţie în ochii ei.

— Ţi-ar veni greu... adică ar fi un sacrificiu prea mare dacă ai renunţa la toate astea — pentru mine?

Sinceritatea lui trezi sentimentele bune cari dormitau în sufletul ei.

— O, dumneata nu mă cunoşti! strigă ea cu glas jalnic. Nu... nu sunt vrednică de asta.

— Rita, o mustră el cu blândeţe, nu vreau s'aud aşa ceva dela tine.

— Dar nu ştii nimic despre prietenii mei, nimic din viaţa mea.

— Eu ştiu numai atât că te vreau de soţie ca să te apăr de „prietenii" tăi.

Irvin o luă în braţe şi ea se lăsă s'o sărute.

— Fetiţa mea mică şi dragă!... şopti el, nici nu-mi vine să cred.

Sorţii căzuseră. Când fu să se ducă la teatru, Rita îi făgădui că la expirarea contractului, renunţă la viaţa de scenă. Dejunase cu Monte Irvin şi aproape se înspăimântase de planurile pe cari le făcea el. Averea lui era cu mult mai mare decât o preţuise mama ei şi

descrierile lui întreceau cele mai îndrăzneţe visuri ale Ritei. Se părea că Irvin îi ghicea cele mai tainice dorinţe. Işi vor petrece iarna sub palmieri veritabili, vor avea un yacht al lor, dar nu de pânză şi carton, ca acela în care apărea pe scenă în „Femeea cu mască".

Pentru ca Rita să se mai întremeze puţin, se vor duce mai întâi în Elveţia şi de acolo în Italia, unde Irvin îşi avea vila lui. De Crăciun vor putea fi la Cairo, apoi, în lungul Nilului până la Assuan, se vor înapoia prin Riviera ca să întâmpine primăvara în Anglia.

Paliditatea Ritei şi trecerea bruscă la trandafiriu, frumuseţea ei aproape diafană şi nervozitatea de care da dovadă, Irvin o atribuia debilităţii.

Cu puţin înainte de ridicarea cortinei, veni Pyne în cabina ei. Intrebase de dimineaţă la telefon şi servitoarea îi răspunsese că stăpână-sa ajunsese cu bine acasă.

Rita îl aştepta. Işi propusese să scoată din uz tabachera împodobită cu diamante, cu inscripţia: „Ritei din partea lui Lucy", care se afla în caseta ei cu bijuterii. Dar teama unei explicaţii hotărâtoare, o făcu să şovăe. Repede băgă pila de unghii în praful ca zăpada şi când intră Pyne pe uşă îi zise:

— Imi pare rău că te voi fi speriat poate azi noapte, dar mi-a fost atât de rău că am simţit nevoia să ies la aer curat.

— Am fost, într'adevăr, îngrijat, zise Sir Lucien al cărui chip gălbejit părea, în semiobscuritatea cabinei, şi mai prăpădit. Ţi-ai revenit complect?

— Da, mulţumesc. O, Lucy, nu ştiu cum să încep să-ţi spun...

— Poate că... poate că ghicesc.

Rita îl privi îndoioşată. Ori-cari îi vor fi fost odinioară intenţiile, se purtase însă întotdeauna ca un camarad cinstit.

— Irvin e?... întrebă el scurt.

Rita afirmă din cap şi o lacrimă sclipi în geana ei sulemenită.

Sir Lucien tuşi uşor şi-i întinse mâna. Îşi recăpătase complect stăpânirea de sine.

— Cele mai sincere urări, Rita. Cine e mai tare, învinge. Nădăjduesc că vei fi fericită.

XVI

Limehouse

Miercurea următoare doamna Sin însoţită de Molly Gretna veni s'o caute pe Rita la teatru. Rita punea mare preţ pe Lola Sin care era foarte apreciată în lumea artistică şi când venea vorba despre ea, cei ce o cunoşteau clipeau din ochi cu înţeles. Cine nu o cunoştea însemna că nu face parte din cercul vrăjit al ahtiaţilor după petreceri.

— Am aranjat ceva pentru Sâmbătă seara. Cyrus Kilfane vine cu Molly Gretna şi d-ta cu Sir Lucien, da? zise ea.

— Imi pare rău că-ţi dau de lucru, zise Rita stând la cumpănă.

— De ce, draga mea? o asigură Lola.

Nu e vorba decât de o mică afacere şi dacă îţi convine, plăteşte, atâta tot.

— Vai, ce agitată sunt! zise Molly. Ce amabilă ai fost că m'ai invitat. Cy se duce, bine înţeles, în fiecare săptămână, dar aşi vrea să mai fie o femee cu mine, altfel îmi piere tot curajul. Ce frică o să-mi fie printre asiaticii ăia! Eu cred că un chinez de ăla cu coade pe spate trebue să fie grozav de caraghios şi numai cuvântul „Limehouse" face să-mi fiarbă sângele în vine.

Voinţa care Rita şi-o impusese până atunci ca să nu cadă în capcana întinsă, o părăsi: primi invitaţia Lolei. Gândul la Monte Irvin dispăruse în faţa ispitei şi în pieptul ei, entusiasmul nesocotit al Molly-ei, găsi un ecou răsunător.

In cursul serii veni şi Sir Lucien Pyne, dar când auzi despre cele plănuite, deveni făcut. Prin oglindă, Rita văzu chipul lui întunecându-se.

— Ce crezi, Lucy, n'ar fi mai bine să nu mă duc?

— Dorinţele d-tale sunt porunci pentru mine, zise el râzând sarcastic.

— Nu prea pari însă încântat. Eşti supărat pe mine?

— Nu cumva te îndoeşti de prietenia mea?

Veni camerista Ritei ca să-i ajute la îmbrăcat şi Pyne ieşi din cabină. Cu toate încredinţările lui, pe Rita o urmărea mereu expresia aspră, aproape sălbatecă pe care o văzuse pe chipul lui, când îi vorbise de vizita doamnei Sin. Deasemenea o chinuia un sim-

ţimânt de remuşcare de câte ori se afla, în zilele următoare, în societatea logodnicului ei.

In seara hotărâtă, automobilul lui Pyne o aştepta la poarta din dos a teatrului. Era vorba să se ducă să ia pe Molly şi pe Kilfane, apoi toţi patru să pornească spre „Limehouse". Rita văzu la volan în locul şofeurului pe Juan Moreno, servitorul lui Sir Lucien.

Insoţitorul Ritei observă mirarea ei.

— Am preferat să nu ştie şofeurul unde ne ducem de aceia l'am luat pe Moreno; Fraser ar fi povestit la garaj celorlalţi şoferi că am fost în cartierul chinezesc şi ar fi aflat-o toată lumea.

Kilfane îi aştepta la intrarea teatrului unde juca şi când maşina opri, dădu două cufere de piele lui Moreno ca să le încarce în maşină. Molly Gretna venea în urma americanului. Se urcară şi ei în maşină şi porniră la drum.

Pe când automobilul gonea pe străzile populate ale cartierului gazetăresc din Londra, cei trei prieteni păstrau tăcerea. Mai departe, tot mai departe, maşina trecu prin Whitechapel spre partea de răsărit a oraşului.

Rita nu văzuse încă partea asta a metropolei. Găsea agitaţia asta sgomotoasă şi pieţele prost luminate cu lămpi de petrol cari îşi resfrângeau slaba lor lumină pe chipurile evreilor, polonezilor, orientalilor şi mulatrilor cari forfoteau de colo până colo, foarte ciudate şi interesante. Se uită la Pyne, dar el era dus pe gânduri şi Kilfane părea să fi uţipit.

Ajunseră în apropierea docurilor. La dreapta şi la stânga se căscau străzi întunecate, Moreno coti pe una din ele. In gangul semi-obscur al unei case se zăria silueta unui asiatic.

— Ah, suspină fericită Molly, un chinez! Simt de pe **acum** gustul senzaţiilor dumnezeeşti **cari ne** aşteaptă.

— Ar **fi** mai bine s'**o luăm** pe jos, îi sfătui **Sir** Lucien. Moreno **o să** vie cu bagajul după noi.

— Dar dacă **ne** asasinează? strigă Molly înspăimântată.

— **N'ar fi de** mirare, şopti Pyne, dacă atragi cu ţipetele d-tale atenţia vecinilor asupra noastră. Mergi d-ta cu Molly înainte, Kilfane, eu şi Rita venim pe urmă. Ai numai grijă să laşi uşa întredeschisă.

Porniră, la mică distanţă unii de alţii, înainte.

— Ce locuri primejdioase! zise Rita în şoaptă. Uite colo în gang un om. Ne urmăreşte cu privirea.

— Fă-te că nu vezi. Nici o pisică nu se poate strecura pe aici fără să fie văzută de ei. N'au să ne atace însă, dacă nu-i luăm în seamă.

Intrară într'o ogradă mică. Din stânga se resfrângea o lumină slabă pe pavajul umed. Pyne împinse o uşă şi lăsă pe Rita să treacă.

Un glas răguşit cârâi:

— Allo, allo, spion poliţienesc! Repede! Ei — Sin Sin Wa!

 Vocea misterioasă imită apoi în chip de-

săvârşit fluieratul unui sergent de stradă şi încheiă cu pocnituri de castagnete.

— Inchide uşa, Pyne, spuse încet Kilfane din întunericul camerei neîncăpătoare în mijlocul căreia se afla o sobă. Aprinde lampa, Sin.

— Sin, Sin, Wa! cârâi iar glasul nevăzut şi se auziră castagnetele. Cel mai şiret om din Buenos-Aires — Buenos-Aires! Spion poliţienesc — spion poliţienesc. Băgaţi de seamă!

— Ah, se auzi glasul tremurător al lui Molly şoptind, acuma ţip!

Pyne încuiă uşa. In partea opusă a camerii, o fiinţă care deabia se zărea, se aplecă deasupra unui dulăpior, scoase un felinar marinăresc aprins şi îl puse pe o masă simplă de brad. Acuma se puteau deosebi oamenii şi lucrurile din cameră.

Odaia era joasă şi avea două uşi. Una din ele se deschidea în stradă, cealaltă ducea într'un coridor pustiu. Jos, pe scânduri, o rogojină uzată. Două scaune, o masă şi câteva lăzi de ceai goale complectau mobilierul.

Pe una din lăzi, aproape de dulăpior, şedea un chinez. Intr'atât de şters era galbenul feţei lui, încât părea de fildeş. Chipul lui era ciuruit de vărsat. Din creştet îi pornea o coadă de o grosime neînchipuită. Ochiul stâng îi era închis şi nemişcat.

Imbrăcămintea lui se compunea dintr'o bluză largă şi pantaloni albaştri. Era încălţat cu ciorapi cenuşii şi pantofi cu talpa groasă. Pe umăr îi sta aciuată o cioară neagră ca aba-

nosul, cu capul aplecat înainte. Spiona pe cei din casă cu ochiul ei stâng care avea aceeaşi strălucire întunecată ca ochiul drept al stăpânului său. Căci — ciudat lucru: cioara avea şi ea numai un ochiu!

Molly Gretna îşi stăpâni un ţipăt de groază. Sin Sin Wa îşi aţinti ochiul asupra ei dar nici un muşchiu al feţii nu i se clinti.

— E gata tot, Sin? întrebă Sir Lucien.

— Gata. Lola a plegătit camela de sus, răspunse chinezul cu glas tărăgănat. Suna ca gângurit de copil căci în locul lui *r* el pronunţa întotdeauna *l*.

— Ia-o înainte, Kilfane. Asta e numai *foyer*-ul. Camerele cele luxoase se află în etajul de sus al nouei clădiri.

Kilfane şi Molly ieşiră prin uşa din fund. In prag, Molly întoarse capul.

— Nu e aşa că e dumnezeesc de scârbos?

— Cel mai şiret om din Buenos-Aires! cărăi cioara. Sin, Sin, Sin, Wa!

Molly dispăru cu un ţipăt în coridor. Pyne îi făcu semn Ritei s'o urmeze, iar el încheiă şirul şi trase uşa în urma lui.

Sin Sin Wa nu se clinti. Cioara de pe umărul lui închise şi ochiul celalt.

XVII

Norul de fum

Urcând o scară fără covor Kilfane îşi duse tovarăşii într'un fel de cămară luminată de o lampă cu petrol, în care se aflau îngrămă-

dite rochii femeeşti şi haine pentru bărbaţi, vre-o cinci pălării, o mulţime de lăzi de ceaiu, lămpi stricate, o rogojină de cocos, destrămată, tăblii de pat, saltele de paie şi scaune sfărâmate — mirosind toate a mucigaiu.

Kilfane deschise un dulap în care se vedeau haine şi două pălării. Dând la o parte hainele, ciocăni în scândurile din fundul dulapului. Ciocăni de trei ori, făcu o pauză, apoi mai ciocăni de două ori.

— Cine e? se auzi un glas înăbuşit.

— Cy şi prietenii lui.

Un foşnet şi bulendrele căzură jos. Se căscă o deschizătură în care apăru ca în rama unui tablou doamna Sin cu kimono japonez de mătase verde şi în picioare cu pantofi de catifea verde-auriu cu nişte tocuri atât de înalte cum nu mai văzuse Rita până atunci.

— Intraţi, zise ea.

Păşiră într'un coridor aşternut cu covoare. Doamna Sin încuiă uşa dulapului. In dosul lui era o firidă care ducea în clădirea alăturată. Firida era şi ea mascată de o altă uşă masivă.

— Da, da, zise Kilfane, se pricepe moş Sin la de-alde astea. Uşile sunt admirabil ascunse.

O uşă pe stânga o ducea într'o încăpere care era despărţită în trei prin pereţi subţiri de scânduri. O lampă cu abat-jour atârnată în tavan lumina trei compartimente încălzite cu mangal. Toate erau mobilate la fel: pereţii acoperiţi cu draperii de stofă şi cuverturi de

mătase, câte un divan, un fotoliu şi o măsuţă.

— Alegeţi, zise Lola, Ritei şi Molly-ei. Astăseară nu mai vine nimeni.

Se depărtă şi le lăsă pe amândouă singure. Molly bătu din palme încântată.

— Ah, scumpo, cum ţi se pare? Tremur toată de o fricâ delicioasă.

Rita tăcu, privi în juru-i şi ascultă. Din camera vecină se auzea glasul răguşit al cu-banezei — încolo e linişte deplină.

— Gândul că mă voi desbrăca aici şi mă voi întinde pe divan ca orientalii, flecărea Molly chicotind, îmi dă impresia divină că sunt o odaliscă.

Şi iată că şi pe Rita o cuprinse dorinţa să se lase dusă de curent — influenţată poate de extazul tovarăşei ei. Teama, ca şi des-gustul ei moral, dispăru. Rămase numai o exci-tare care o îmboldea la senzaţii necunoscute.

Când apăru Pyne îl întâmpină cu drăgă-lăşenie:

— Cât o să stăm aici, Lucy? Mi-e un dor nebun de o pipă.

El îşi muşcă buzele şi zise cu vorba lui tărăgănată:

— Acu trebue să sosească şi Moreno.

In glasul lui Pyne se simţea un fel de contrarietate care aţâţa trufia Ritei.

— Nu ştiu ce ai astă-seară că nu eşti de fel drăguţ cu mine, zise ea îmbufnată. Dacă nu par tocmai în avantajul meu, vina e a d-tale fiindcă m'ai sfătuit să mă îmbrac cu rochia asta veche şi urâtă.

Râsul lui subţirel sună silit.

— Ştii foarte bine că eşti drăguţă întotdeuna. Dar trebue să-ţi aduc din nou aminte că în curând, vei fi soţia lui Monte Irvin? Sau vrei mai bine să-ţi vorbesc de refuzul d-tale când te-am cerut în căsătorie?

— O, Lucy! Acum ştiu de ce nu vroiai să vin aici. Imi... îmi pare atât de rău...

— Ştiu numai în parte motivul, zise el încet.

In clipa aceea intră Lola. In urma ei venea Moreno cu două cutii. Molly se dusese alături la Kilfane. Vorbea cu glas tare şi repede, dar când o chemă doamna Sin, veni numaidecât.

Lola aruncă o privire răutăcioasă lui Pyne şi se adresă Ritei:

— Care din aste trei camere îţi place mai bine?

— Oh, răspunse cu nervozitate Rita, nici nu ştiu. D-ta pe care o alegi, Molly?

— Pe cea din fund. Sunt acolo perne în cari lâncezesc grozăvii sensuale din răsărit. Mi-aduce aminte de o carte pe care am citit-o. Ii zicea: „Mose, haşiş şi sânge".

— Haşiş? râse doamna Sin aspru. Vei mânca într'o seară haşiş şi... Pocni din degete, se uită mai întâi la Pyne apoi la Rita.

— Zău? Să fie asta o făgăduinţă? întrebă Molly cu grabă.

— Nu, o ameninţare.

Molly şi Rita se uitară mirate. Tonul schimbat al Lolei trezise ceva în amintirea lor, dar nu ştiau ce anume.

Juan Mareno, un tip exotic, oacheş, la al

cărui aspect ciudat contibuia barbetele pe carI le purta pe obrazul lui ras, puse lăditele pe măsuță.

Când auzi uşa deschizându-se, doamna Sin întrebă:

— Băgați de seamă ce loc pașnic e aici? E o clădire nelocuită, actualmente de închiriat. Avem noi grijă să nu se închirieze. Sin e considerat drept portar. Ferestrele sunt astupate cu scânduri. Sin a botezat-o „Casa celor o sută de fericiri".

De alături se auzi glasul lui Kilfane:

— Lola dragă, sunt aproape gata.

Lola râse ciudat.

— Da? Ii e dor de ceandu. Vin îndată Cyl

Sir Lucien își luă și el rămas-bun.

— Noapte bună, Rita. Visuri plăcute.

Pyne se uită peste umăr în urma Lolei care ieșea pe ușă.

— O să veghez. D-ta n'ai avut niciodată încredere deplină în mine, Rita. Increde-te, cel puțin acuma. La revedere, draga mea.

Ieși din încăpere și porni prin coridor spre camera din fund. In cămin ardea un foc viu; draperii bogate împodobeau prichiciul căminului pe care se aflau fotografii de ale doamnei Sin în costum de dansatoare spaniolă.

Pyne se așează într'un fotoliu și aprinse o țigară. Nu se auzea decât tictacul unui ceasornic. Pe măsuță, lângă o sofa joasă, se aflau cele de trebuință pentru fumatul opiului. Cu picioarele sub el, Pyne se adânci în gânduri.

Astfel îl găsi doamna Sin peste zece minute când intră în cameră.

— Așa! zise ea. Venii să văd ce e cu tine. Mă așteptai pe mine ca să fumăm împreună?

Cu o mână rezimată 'n șold, stătea în pervazul ușii iar liniile corpului ei de Junonă se desenau provocător de sub kimonoul de mătase.

Pyne își îndreptă încet privirile spre dânsa.

— Nu, n'am nici un chef de fumat. Celorlalți le ajunge ce le-ai dat?

— Lui Cy, nu. Nu-i ajung lui două pipe. Probabil că-i vor mai trebui încă două, dacă nu chiar trei. Dar... adevărat că nu vrei să fumezi de loc?

— Astă seară nu, Lola.

Lola încruntă sprâncenele și vru să spuie ceva dar se auzi o voce scâncind:

— Lola dragă, mai umple-mi o pipă.

Doamna Sin dispăru. Lucien își aprinse iar o țigară. Când evreica se înapoiă, Kilfane, probabil, va fi ajuns în paradisul opiomanilor, căci Lola închise ușa, se așeză pe brațul fotoliului și-și rezimă obrazul de al lui Pyne.

— Ce ți s'a întâmplat? îl întrebă ea. Ești schimbat.

— Aș, prostii! Sau poate că ai dreptate! Au spus-o și alții.

— Ești putred de bogat. Ai vrea acum să... te faci om de treabă, așa e?

Pyne zâmbi amar.

— Cinstea e o chestie de aparență exterioară. Schimbarea de care vorbești trebue să fie în adâncul eului meu.

— A, bănuesc de ce nu vrei să fumezi. Ai făgăduit dulcei tale prietene să veghezi ca să nu i se taie gâtul ei de lebădă.

— Se poate şi asta. Da, e ceva cam nervoasă şi îmi pare oarecum rău că am adus-o aici.

— Da? Atunci ce caută?

— A fost dorinţa ei şi a trebuit să mă supun. Mă îngrijesc de interesele tale, Lola, ca şi de ale mele. Se măritä în curând cu **Monte Irvin care,** dacă ar prinde vreo bănuială, ar fi în stare să năruie din temelii „casa celor o sută de fericiri".

— Şi ai dus-o şi la Kazmah?

— Da. Pe vremea aceea însă, nu era logodită cu Irvin.

— Înţeleg. Şi... au băgat toţi de seamă, că eşti schimbat. Da, da, e o prietenă cât se poate de drăgălaşă...

Sir Lucien o privi în ochii pe jumătate închişi.

— N'a fost nici-când altceva pentru mine şi nici n'are să fie, Lola.

La vorbele astea spuse intenţionat, temperamentul sălbatec al Lolei sbucni ca o flacără.

— Aha, şi crezi că eu n'am ochi să văd? Dacă ar fi fost şi ea una ca celelalte pentru tine, nici nu mă sinchiseam, dar o preţueşti altfel, te prăpădeşti de prea multă veneraţie pentru ea.

Cu ochii scânteetori, cu pumnii ameninţători stătea Lola în faţa lui, — nebună de gelozie.

Pyne îşi recunoscu prea trâziu greşeala. Apucă braţul Lolei şi cu toată împotrivirea ei sălbatecă, o aşează iar pe fotoliu.

— Ce violentă eşti, Lola dragă! Patima

te orbește. La început ce să spun? — o găseam pe Rita foarte drăguță, dar când am aflat că o să se mărite cu Irvin, nu m'a mai interesat de fel. Și tocmai pentru că îl stimez pe Irvin, am încercat s'o împiedec de la patima opiului. Pentru Dumnezeu, înțelege că trebue să ne ferim de un om atât de influent și care, într'adevăr, e vrednic de toată stima.

— Nu te cred. Vrei iar să-mi arunci praf în ochi. M'ai mințit mereu și mă minți și acum. Dar ce puternic ești, Lucy! Mai că mi-ai sucit mâna. Vrei acum să fumăm împreună?

O clipă numai stătu la cumpănă Pyng, apoi zise:

— Bine, Lola. Culcă-te tu. O să pregătesc eu ceandul.

XVIII

Visul lui Sin Sin Wa

Renunțarea de a continua fumatul când aburul opiului începe să-i gădile simțurile, e, pentru un pătimaș opioman, dovada unei voințe extraordinare. O astfel de dovadă a stăpânirii de sine aduse Sir Lucien. Fumă numai o pipă cu Lola și când o văzu că începe să se piardă într'un fel de uitare de sine, îi umplu a doua pipă. Pe a lui însă, o umplu în ascuns cu tutunul unui muc de țigare pe care îl luă din scrumieră.

După a patra pipă, pe Lola o cuprinse som-

nul datorit opiului. Chipul ei luă expresia de extaz a statuetelor lui Budha pe care le văzuse Rita în seara când fumase pentru întâia oară opiu în casa lui Kilfane.

Lumea visurilor, care se deschide înaintea opiomanilor, devine pentru aceşti robi ai patimei aievea şi ar renunţa bucuroşi la toate plăcerile vieţii reale pentru cele închipuite. Chinezul care pribegeşte în altă ţară, sub puterea vrajei se vede iar pe meleagurile tinereţii lui, legănându-se ·"sel pe apele unui râuleţ mărginit de sălcii· ·malaiezul aude iar şoaptele pline de taină ale smârcurilor, aspiră mireazma de nuci tămâioase şi de scorţişoară din ţara lui însorită. Doamna Sin îşi va fi retrăind probabil cu mai multă intensitate viaţa ei plină de succese pe când dansa sub numele de „La belle Lola" dansurile ei spaniole pe scenele din Buenos-Aires şi nu cunoscuse încă pe Sin Sin Wa. Ceandu dărueşte multe, dar cere în schimb totul. Cine trece poarta ţării macului, trebue să-şi ia rămas bun dela prezent.

Ingândurat, Pyne se uită neclintit la femeea adormită. Deşi singura pipă pe care o fumase n'avusese încă timp să-l ameţească, totuşi imaginaţia lui porni să lucreze. O parte din cele trăite de el începu să-i licărească în ochiul lui lăuntric. Trăsăturile feţei i se înăspriră şi strânse cu putere pumnii. Apoi părăsi încet camera. Privi spre cele trei compartimente şi deschise uşa care mască dulapul. Trecu prin camera cu bulendre şi ieşi lăsând uşa deschisă. Când ajunse în camera de jos, cioara cârâia.

— Allo, allo! Sin, Sin Sin Wa! Spion poliţienesc! — Apoi se auzi un fluerat imitat perfect după al unui sergent de stradă.

Pyne intră. Felinarul era tot pe masă şi Sin Sin Wa stătea ghemuit pe o ladă de ceai, cu pasărea aciuată pe umăr. Focul din sobă pâlpăia. Baronetul se rezimă de usciorul uşii, scoase o ţigară.

Ochiul lui Sin Sin Wa îl privea pieziş pe sub gene.

— Nu fumezi? îl întrebă el într'o engleză schimonosită. Malfă bună, zău aşa!

— Negreşit, Sin, marfa e fără cusur.

— Plima calitate! zise cu glasul lui cântător Sin Sin Wa şi se afundă iar în tăcere, zâmbind.

— Spion poliţienesc! cârâi somnoros cioara. Poliţi... Incercă iar pocniturile de castagnete, dar era prea obosită ca să sfârşească.

Pyne se uită zâmbind la perechea asta ciudată.

— O să tleacă poliţia în culând să-şi facă londul, zise chinezul în limbajul lui stricat.

— Da? — Pyne se uită la ceasul de pe mână. — Uşa de sus e deschisă.

Sin Sin Wa intinse degetul lui arătător fără să ridice mâna de pe genunchi şi-l mişcă încoace şi încolo.

— Bine, gânguri el. Nu sunt oameni supălători. Oameni de isplavă.

— Vin şi la d-ta?

— Vin să bea.

Sir Lucien se strecură pe uşa din fund pe care o lăsă foarte puţin crăpată. Chinezul

ieşi în gangul casei unde doi poliţişti aşteptau să li se deschidă.

— Al mai deştept om din Buenos Aires! cârăi cioara de pe umărul lui şi-şi pocni castagnetele.

Poliţiştii intrară în încăperea murdară, se duseră la sobă şi-şi încălziră mâinile. Unul din ei drese focul.

— Ai fumat o pipă, Sin? Par'că-mi miroase a opiu? zise celălalt şi făcu cu ochiul camaradului său.

— Nix opiu, îl asigură chinezul cu glas tărăgănat, numai caprifoi.

— De, de, rânji poliţistul, nu prea-mi vine să cred.

— Vlei fumezi şi d-ta? Un plieten al meu ştie să-l plegătească.

Cel care dresese focul bătu pe camaradul lui pe umăr.

— Haide, Jim, încearcă. Tot ziceai tu că grozav te ispiteşte...

— Hm, murmură cestălalt, mi-ar plăcea mai bine un păhăruţ de rom, Sin.

— Lom? suspină Sin, cu nevinovăţie. Nu mai este lom la mine.

— Hm!... Poliţistul ridică pulpana mantalei şi scoase din buzunar o pungă de piele. Ochiul lui Sin Sin Wa ţintea un colţ al camerei. Poliţistul aruncă o monedă pe masă.

— Un păhăruţ de rom, domnişoară, glumi el. Azi mă îndur şi eu. Camaradul Bryce îşi face cinste singur.

— Haide, Jim, nu fii calic, să vie şi pentru mine un rând, făcu celalt.

Jim mai aruncă o monedă.

— Incă un rom, neică!

Jim îşi umplu paharul până la gură şi îl dete peste cap dintr'o înghiţitură.

— Dracu ne-ar lua pe ploaia asta, dacă n'ar fi Sin Sin Wa pe-aici! încheiă el apoi.

După ce îşi deşertară paharele se pregătiră amândoi de drum.

— Noapte bună Sin! ziseră ei din prag.

— La revedere! răspunse chinezul şi încuiă uşa.

Când ieşi Pyne din ascunzătoarea lui, îl găsi pe Sin ghemuit pe lada de ceaiu.

Sir Lucien vorbea cu Sin de obicei englezeşte iar acesta îl răspundea într'un fel de amestecătură de limbi — aşa zisul „Pidgin". Dar Sin Sin Wa, care vorbea graiul ăsta păresc şi Sin Sin Wa care ştia să spuie în limba lui lucruri interesante, erau două făpturi cu totul deosebite.

Când cioara aţipi iar pe umărul stăpânului său, Pyne începu să vorbească chinezeşte — limbă pe care o cunoştea şi o vorbea.

— Trebue să-ţi meargă destul de bine treburile cu vânzarea romului şi te ai bine şi cu poliţia, zise el cu ironie.

La auzul graiului strămoşilor săi, chipul asiaticului se schimbă cu totul. Mişcă mâinile şi deveni mai vioi.

— Un mare popor din Apus, nobile domn, are pretenţia să fi spus cândva: „Afacerile sunt afaceri". Dar cel ce a pus cuvintele în aplicare, a fost un chinez, răspunse el în cel mai curat limbaj mandarin.

Lucien își aprinse cu încetineală o țigară.

— Mă întreb adesea, Sin, care să fie ținta vieței tale. Tatăl tău n'a fost nici tâmplar, nici negustor. Porți coadă și faci parte dintr'o castă despre care nu știu nimic. Nu-ți cunosc vârsta dar e sigur că nu mai ești tânăr. Aduni fără răgaz o avere colosală. De ce?

— Nobile domn, când fumez opiu îmi apare înaintea ochilor — căci în visurile mele am doi — un tablou hotărât: o moșie în provincia Honan. Cât cuprinzi cu ochii nu vezi decât plantații de orez. Bărbați și femei, fete și băeți, sunt fericiți muncind — și în depărtare, la o mare depărtare sălășluesc zeii munților cari mână „râul galben" prin văile în cari înfloresc macii. Pentru a poseda moșia asta și câmpiile cu orez mă străduesc să adun cât mai multă avere.

— Dar... nevastă-ta?

— Un bărbat nu poate să se mulțumească pururi cu aceeași femee. Prea onorata care ține acum gospodăria mea, se străduește pentru mine, nevrednicul, și nu ia în seamă dragostea altor bărbați, poate să fie, mai curând sau mai târziu, rechemată de strămoșii ei. Sau, ar putea să mă părăsească. Eu nu sunt un soț bun. S'ar mai putea ca o fecioară din Honan, cu privirea blândă ca a unui mosc, nevinovată și drăgălașă, să se ofere să mă îngrijească la bătrânețe. Cine știe?

Sir Lucien dete drumul unei rotocoale groase de fum printre dinți. Zise apoi cu tristețe:

— Nu o să te iubească, Sin. Numai ca să te înșele o să-ți păsească pragul.

Sin Sin Wa zise resemnat:

— La noi în Honan există un proverb, nobile domn: „cine a gustat sămânța de mac, n'are ce mai aștepta de la dragoste". Mititica o să-mi gătească mâncarea, când voi fi ostenit o să-mi desmierde fruntea și o să-mi aprindă pipa. Privirea mea o să se coboare cu mulțumire asupra ei. N'am drept să năzuiesc la altceva.

Se auzi o bătae ușoară în ușă — trei bătăi, o pauză scurtă apoi iar două bătăi. Cioara deschise ochiul.

— Sin Sin Wa, cârăi ea. Spion polițienesc — ei!

Chinezul se uită pieziș la Pyne.

— Negoțul: O afacere de opiu. Sam Tuck mă cheamă.

Pyne își aruncă ochii la ceasul de pe mână.

— Aș vrea să merg și eu cu tine. Putem să lăsăm însă casa singură când ușa de sus e deschisă?

„Dorm toți, nobile domn?

— Cred că da.

— Ca măsură de prevedere o să încui camera de sus și pe cea din afară.

Chinezul întinse brațul și cioara păși cu gravitate de pe umăr pe pumnul lui.

— Haide, Tling-a-Ling, hai la culcare, dragul meu prieten cu penele negre. O să vie ziua când vei vedea și tu câmpiile de orez din Honan.

Deschise dulapul cu multe destinații, se aplecă și cioara o sbughi înăuntru. Sin Sin Wa trecu în coridor.

— Mă duc să-ţi aduc o haină, o şapcă şi o legătură de gât. Hainele d-tale elegante, nobile domn, nu s'ar potrivi printre porcii cari mă aşteaptă în cealaltă tavernă a mea ca să mă pungăşească.

XIX

Magazia cu opiu

Când Sir Lucien ieşi în stradă, purta pe cap o şapcă soioasă, un palton jerpelit şi în jurul gâtului cu gulerul paltonului ridicat, o basma de lână roşie care-i ascundea partea de jos a feţei. Hainele miroseau urât dar viaţa dublă pe care o ducea Pyne îl adusese adesea în atingere cu murdăria aşa că nu luă în seamă.

Un băiat de chinez îl aştepta afară şi şopti ceva la urechea lui Sin Sin Wa.

Sin nu-i răspunse. Peste haina lui de casă puse una de dimie şi în cap o pălărie tare. Toţi trei mergeau tăcuţi pe străzile înguste până ce ajunseră la un mic şantier în care intrai pe o poartă dărăpănată cu o tablă pe care scria: „Locul acesta e de închiriat". Casa de alături părea o ruină.

Cotiră iar în zig-zag şi se opriră în faţa unei clădiri cu două etaje în al cărei parter era o frizerie. In vitrinele deşarte nu se aflau decât vreo câteva pachete cu ţigări, reclama unei fabrici de săpun — şi un carton:

SAM TUC
Bărbier

Băiatul introduse pe tovarăşii săi într'o încăpere prost luminată. In frizerie erau două scaune şubrede, un prosop murdar şi un lighian crăpat. Prin uşa din faţă scoborai la o scară de piatră care ducea într'o pivniţă afumată. Pe treapta de jos se afla o lampă de tinichea. Sin Sin Wa luă lampa, o puse pe podeaua înegrită de cărbuni şi încuiă uşa. Cotrobăi apoi într'un maldăr de sdrenţe până ce dete de o lespede de piatră care era atât de bine ascunsă sub murdărie încât, numai cine ştia de ea putea s'o descopere şi s'o ridice. Aceasta reuşi numai cu ajutorul unui drug de fier ruginit.

La marginea deschizăturii Sin puse lampa. Trepte de lemn duceau mai departe în adâncime şi Sir Lucien care nu părea să fie străin de astfel de lucruri, coborâ scara împletindu-se. Dădură într'un gang scund, asemenea celor din mine, sprijinit de scânduri necioplite. Sin Sin Wa veni în urmă cu lampa, după ce puse mai întâi lespedea la loc. Indoit de mijloc, aproape în genunchi, Sir Lucien se târâ pe scară în urma chinezului până ajunseră la o uşă care ducea într'o încăpere boltită.

In încăpere se afla o masă lungă, câteva polițe, o sobă mare de petrol, oale, tigăi și urcioare. Pe masă era un felinar aprins. Polițele erau încărcate cu pachete și sticle. In dosul mesei ședea un bătrân respectabil, complect chel. Pielea lui galbenă de chinez era sbârcită ca o smochină uscată și ochii-i erau acoperiți de ochelari mari, cu ramă de corn. Făptura asta nemișcată, asemenea unei mumii era compatriotul și tovarășul lui Sin Sin Wa.

Aplecat asupra unei lăzi, un marinar voinic se căznea să desfacă un pachet înfășurat într'o bucată de pânză. Când văzu însă pe cei doi intrând, ridică în sus capul.

— Fir-ar a dracului de treabă! Ce caută lunganul ăsta aici, Sin?

— E plieten, îl lămuri Sin Sin Wa cu glas blajin. Ai adus malfă bună, Geolge?

— Marfa mea e bună întotdeauna, se răsti marinarul. Ce tot flecărești degeaba!

— Nu-mi trebue tălâțe, nici cuie de sâlmă și nici lut.

— Tărâțe? răcni celalt amenințător. Cine dracu ți-a mai adus vreodată tărâțe, cuie de sârmă ori lut?

— Am vlut numai să-ți aduc aminte. Altfel nu fac nici o afacere.

George rămase o clipă respirând greu, se aplecă apoi să-și isprăvească treaba. Sin Sin Wa și Sir Lucien priveau în tăcere. De undeva se auzea apa plescăind. Marinarul puse câteva pachete de foi de opiu pe tejghea.

— Hm! murmură Sin Sin Wa. Opiu de Smilna.

Scoase apoi de sub haină o sulă lungă, o vârâ într'unul din pachete. Când o trase afară, sula era acoperită de ceva negricios. Chinezul mirosi şi gustă din substanţa rămasă pe sulă, cântări în mână pachetul, il puse deoparte şi dete să ia altul.

Dar George răcni înfuriat:

— Ehei, prietene, ce crezi că o să stau până o să cercetezi bucată cu bucată toată porcăria asta? Acu vine apa şi trebue s'o şterg de aici la iuţeală. N'avea nici o grijă. Hai, cântăreşte-le!

— Plea multă păcăleală şi pungăşie. Sin Sin Wa vlea să ştie ce cumpălă.

— Ce? Ce vrei să zici?

— De unde să ştiu eu dacă nu-i plumb înăuntlu până nu încelc cu sula?

— Ce face? Plumb? Nici gând.

Vârî sula în alt pachet şi parcă dădu de ceva tare căci îl puse deoparte pe tejghea. Scoase un briceag, tăiă pânza, despărţi massa lipicioasă la mijloc şi trase cu unghiile lui lungi două bulgăraşe de plumb.

— Mincinos! Şopti încetişor. Pungaş! Hoţ!

— Pe cine faci tu hoţ? grohăi George îngălbenindu-se.

— Un tâlhar din Smilna a impachetat aşa malfa. A fost un pungaş ăla cale a înşelat pe sălacu malinal.

George îşi smulse şapca, se scărpină cu ciudă în cap şi zise:

— A dracului treabă! M'a tras pe sfoară, moşule!

— Lău, foalte lău, îl compătimi Sin Sin Wu şi cercetă mai departe pachetele.

Marinarul se uita neliniştit şi de câte ori chinezul scotea vreun bulgăre de plumb înjura de zor.

— Mai ai? îl întrebă Sin Sin Wa.

Marinarul mai desfăcu un pachetel pătrat înfăşurat într'o muşama.

— Hm! mârâi chinezul. Patna! De la cine?

— De la un grec.

Ca şi pe celelalte pachete, chinezul îl cercetă şi pe ăsta. Totuşi opiul patna nu era amestecat cu nimic. Sin Sin Wa aduse un cântar şi după ce se tocmiră căzură la învoială asupra preţului.

George îşi băgă banii în buzunar şi se pregăti de plecare.

— Luminează-mi drumul, Sin, altminteri nu ştiu cum să ies de aici, se rugă el.

Chinezul îl însoţi cu felinarul până la o uşă de la capătul pivniţei şi o deschise; atunci se auzi mai desluşit plescăitul apei.

Merseră amândoi până la o altă uşă mai masivă şi când o deschise intră o boare de aer rece şi umed. Lumina felinarului resfrânse umbra celor doi bărbaţi pe întinderea apei pe care se legăna, priponită de o verigă bătută în uşă, o barcă.

— Noapte bună moşule, zise marinarul; desprinse barca, o împinse cu piciorul, sări în ea şi pieri în întunerecul nopţii.

XX

Metodele lui Kazmah

In primăvară, după ce îşi luă rămas bun de la teatru, Rita se căsători cu Monte Irvin. Işi ajunsese ţinta. Dar încă o renunţare la care năzuise nu de mult cu atâta dor, nu şi-o putuse îndeplini, ba devenise chiar cu neputinţă de înfăptuit vreodată; pe lângă patima ei pentru cocainã se adăugase şi fumatul opiului. In curând putu să suporte aproape atâta cantitate cât şi Cyrus Kilfane.

Atitudinea schimbată a lui Sir Lucien o uimea şi o stânjenea. Doar el fusese acela care o învăţase cu ele şi acum căuta pe toate căile să i le ia. Rezultatul fu că îşi pierdu încrederea în el. Fusese de două ori, fără ştirea lui, cu Molly Gretna la „casa celor o sută de fericiri“ şi odată cu Molly şi Kilfane.

Afaceri serioase îl siliră pe Pyne să plece din Londra cu câteva săptămâni înaintea nunţei ei şi fiindcă Kilfane plecase întovărăşit de Molly Gretna în America, Rita se văzu nevoită să se ajute singură. Dar fiindcă era strict supraveghiată de Irvin, lucrurile mergeau foarte greu. Il considera acum ca o piedecă, deşi îl stima şi îl preţuia într'atât încât la gândul că el ar putea descoperi ceva, simţea o spaimă grozavă. Indepărtarea prietenilor şi complicilor ei, făcea primejdia şi mai mare.

Raporturile lui Kazmah cu clienţii săi erau foarte ciudate. După ce îl vizitase odată în

camera lui de ghicitor, Rita fu considerată ca adeptă. De atunci nu mai avusese nici prilejui, nici motivul să se mai ducă la el. Calea pe care se obţineau stupefiantele era foarte simplă. Te duceai în prăvălia din Old Bond Street ca să cumperi fie un castron cu dulciuri, fie o sticluţă de parfum. Erau diferite feluri de parfumuri cari erau în legătură cu stupefiantul pe care îl vroiai. Dulciurile erau cu morfină şi când cumpărai — client cunoscut de servitor — acesta îţi dădea, împreună cu sticluţa de parfum sau castronul cu dulciuri şi narcoticul dorit. Era o măsură de prevedere. Dacă un client ar fi fost văzut ieşind din prăvălie, putea să-şi justifice vizita.

Numai ceandu nu se găsea la Kazmah. Vindea morfină, opiu şi alte stupefiante; dar cine era dornic de amăgirea visurilor paradisiace trebuia să se adreseze Lolei Sin. Era oricând dispusă să organizeze serate de ceandu sau să ţie la dispoziţia musafirilor aleşi „casa celor o sută de fericiri". Ea însă, în afară de fumatul ţigărilor de opiu, foarte arareori o vedeai luând alte stupefiante. In chipul acesta îşi putea păstra stăpânirea asupra adepţilor sucului de mac.

In vremea logodnei ei, Rita se simţea foarte nenorocită la gândul, atât de dorit odinioară, al unei călătorii în străinătate. Câteva lipsuri mai lungi ale lui Irvin pentru afaceri în diferite oraşe i se părură Ritei un noroc picat din cer. Şi, deşi Irvin ar fi preferat să facă nunta cât mai simplu, fără mare tămbălău,
 Rita îşi exprimă dorinţa ca să părăsească cu

sgomot teatrul, aşa că nunta fu stabilită cu mare pompă.

După căsătoria ei, Rita nu mai îndrăznise să se ducă la „casa celor o sută de fericiri". Făcuse cunoştinţă la un supeu cu un domn care se oferise discret să-i procure ieftin cele de trebuinţă patimei ei. Acesta îi propusese să-i puie la dispoziţie chiar şi o cameră unde să se lase în voia patimei fără să fie stingherită de cineva. Dar străinul nu-i inspirase încredere; când se întoarse Molly Gretna din America, primiră amândouă propunerea.

Monte Irvin fusese însărcinat de guvern cu o misiune importantă în străinătate. In singurătatea ei, Rita se lăsă copleşită de dorinţa unor senzaţii atâtătoare.

In răstimpul ăsta cunoscu pe Margareta Halley şi tânăra doctoriţă îşi dădu curând seama de patima prietenei ei. La descoperirea asta contribui şi următoarea întâmplare: Intr'o bună zi dispăru domnul acela binevoitor, pe uşa locuinţei lui atârna un bilet de închiriat şi nu-l mai văzu nimeni în localurile de noapte. Nervozitatea Ritei, din cauza abstinenţei, luă proporţii şi perspicacitatea medicinistei stabili diagnosticul pus de ea mai dinainte.

In timpul ăsta Kazmah ridicase iar preţurile. Rita nădăjduia ca printr'o convorbire cu el să obţie o scădere şi fiindcă nu putea pătrunde la el decât anunţându-i din ajun vizita, îi făcuse cunoscut prin Raşid că a doua zi o să vie la dânsul. Intâmplarea făcu însă ca Pyne să sosească cu o zi mai înainte şi să vie s'o

vadă pe Rita acasă la ea unde nenorocita îl povesti tot. Sir Lucien se speriă de starea în care o găsi.

Pyne se plimba agitat prin elegantul buduar.

— O să vorbesc eu cu Kazmah. Dacă te vei duce d-ta o să se ascundă sub vreun pretext oarecare sau o să-ţi spuie că nu câştigă nimic la intreaga afacere. Tot aşa i s'a întâmplat şi lui Kilfane.

— Ah, Lucy, văd că-mi eşti cu adevărat prieten!

— Incerc şi eu dar nu reuşesc întotdeauna. De ce n'ai căutat, Rita dragă, să pui frâu patimei d-tale? Nu-ţi dai seama că din zi în zi vei simţi nevoia de o doză tot mai mare şi că o să vie o vreme când...

Rita se cutremură.

— Vrei să mă înspăimânţi ca şi alte dăţi. E în zadar, Lucy. Ştii bine că nu pot renunţa. Mai târziu poate, când s'o înapoia Monte Irvin...

Sir Lucien îşi înăbuşi un oftat şi schimbă vorba.

XXI

Ţigările din Buenos-Aires

Intervenţia lui Pyne păru să aibă succes. Preţurile lui Kazmah scăzură şi Rita nu mai fu nevoită să se lipsească de o rochie sau o

 pălărie ca să-şi poată satisface patima. Dar

zilele de deplină libertate de odinioară făcură loc unor hărţueli continue. Inchipuia fel de fel de pretexte ca să-şi ascundă vizitele în Old Bond Street şi datoriile ei creşteau îngrijorător. Se simţea uneori foarte deprimată când privirile iscoditoare ale Margaretei Halley se lăsau stăruitor asupra ei.

Atitudinea ciudată a lui Sir Lucien faţă de Rita era din ce în ce mai neînţeleasă. Par'că se năruise un trunchiu de copac între ei doi. Ce se petrecea în sufletul lui, nici nu bănuia; credea mai degrabă că era o gelozie ascunsă împotriva lui Gray. Acesta, reîntors dela postul lui de ataşat de legaţiune în Orient, se îndrăgostise nebun de Rita. La baluri, teatre sau concerte nu se despărţea o clipă de ea. Iar Rita, deprinsă din viaţa ei de scenă cu admiraţia bărbaţilor, îl suporta fără nici un gând ascuns. Gray şi Pyne deveniră musafiri nelipsiţi ai casei din Princes Gate, căci Irvin, care ghicise firea soţiei sale, şi-i făcuse prieteni.

Intr'o zi, când Sir Lucien îi aminti Ritei de făgăduiala că la întoarcerea bărbatului ei o să se îndrepte, aceasta-i răspunse râzând:

— Şi d-ta eşti tot atât de fără milă ca şi Margareta. N'am nimic. Vorbeşti de vindecare ca şi când aşi fi bolnavă. Doctore, vindecă-te mai întâi pe tine.

Pe buzele lui Pyne apăru un zâmbet ironic.

— Eu ştiu când şi unde să mă opresc. O femee însă, nu ştie. Dacă mâine n'aşi mai găsi opiu, aşi putea trăi şi fără el.

— M'am lăsat de opiu. Ultima oară când

am fost cu Molly la.... se opri şi aruncă o privire repede asupra lui Pyne.

— Spune mai departe. Ştiu că ai fost la Sin Sin Wa Ei, ce s'a întâmplat ultima oară?

— Mi se pare că Monte bănueşte ceva. Apoi doamna Sin m'a buzunărit rău de tot. Nu pot plăti, crede-mă Lucy, atât cât îmi cere.

— Imi pare bine. De te-ai putea desvăţa încetul cu încetul şi de celelalte otrăvuri! Tare mă tem că lucrurile au să se sfârşească rău.

Rita îşi muşca nervos buzele.

— Crezi cumva că nemernicul de Kazmah?

— Cred, draga mea, că s'ar putea întâmpla unele lucruri neplăcute. Avem o poliţie. Kazmah e destul de şiret, totuşi...

— Văd eu bine că-mi ascunzi ceva.

— Absolut nimic. Trebue însă să plec iar pentru câtva timp, Rita, şi sunt îngrijat că te las iar pe mâna pungaşului de Kazmah.

— A, pleci iar? întrebă Rita consternată şi căzu pe sofa. Bine, Lucy, o să caut să mă desbăr. Mă voi duce la Margareta Halley, tot m'a rugat ea de atâtea ori.

— Aşa da! Iţi trebue numai o voinţă puternică şi cu ajutorul Margaretei vei reuşi.

După scurtă vreme Pyne părăsi Anglia dar în ultimul timp fusese aproape zilnic în societatea Ritei care îi iertase intenţiile lui de mai înainte. Acum simţea pentru el un fel de milă.

Plecând într'o seară dela teatru împreună cu Pyne, Rita propuse acestuia să se mai oprească pentru un ceas într'un local de noapte — „ca în vremurile de odinioară", adăugă ea cu naivitate.

— Dar bărbatul d-tale te aşteaptă, zise Pyne cu o uşoară împotrivire.

— Să-i telefonăm să vie şi el. Probabil n'o să o facă, dar cel puţin n'o să aibă nici un motiv să protesteze.

Din sala restaurantului se auzea o melodie americană.

Se opriră în uşă şi priviră la spectacolul din faţa lor.

— Uite pe Gray! strigă Rita. Ce mutră ciudată are!

— Vezi cine e cu el?

— Molly Gretna.

— Nu, nu, cealaltă care stă cu el la masă?

— O, e doamna Sin!

Lola o salută cu zâmbetul ei rece. Purta o rochie scandalos de decoltată şi întrecea în goliciune pe toate celelalte.

Molly chicoti încântată. Gray însă, îngălbenindu-se subit, se ridcă de la masă zicând cu glas chinuit:

— Imi pare rău că trebue să plec... o întâlnire urgentă... Noapte bună.

Şi ieşi în grabă din restaurant.

— Ce are băiatul ăsta? Nu cumva s'o fi cherchelit?

— Poate că are ceva pe inimă, zise cu ironie doamna Sin şi se uită la Sir Lucien.

Dar purtarea lui Gray aruncase o umbră peste veselia lor.

Curând după miezul nopţii Pyne o conduse pe Rita acasă. Făcură drumul în tăcere. Intorcându-se spre locuinţa lui, Pyne văzu lumină la Gray. Opri maşina şi sună.

Gray, în pijama şi cu luleaua în gură, întâmpină pe întârziatul musafir cu o mirare bine stăpânită.

— Ce e, Pyne, s'a întâmplat ceva sau te-ai oprit numai aşa, în trecere?

Sir Lucien zâmbi obosit.

—Trebue să-ţi vorbesc ceva. Mâine plec într'o călătorie mai lungă — de aceea am dat aşa, buzna peste d-ta la ora asta.

— Nu face nimic. Şezi, te rog. Willis, adu-ne ceva de băut, strigă el servitorului.

Sir Lucien scoase din buzunarele smokinguluí un pachet cu ţigări.

— Nu vrei mai bine o ţigară de foi? îl întrebă Gray.

— Mulţumesc, nu. Nu fumez decât foarte rar alte ţigări.

— N'am văzut încă niciodată astfel de ţigări. Ce fel de marcă sunt?

— Ţigările vin — pare-mi-se — din Buenos-Aires. E un soiu cu totul deosebit.

Servitorul aduse a tavă cu băuturi. După ce ieşi, Pyne merse, deadreptul la ţintă.

— Am venit, Gray, să înlătur o neînţelegere care e în legătură cu doamna Irvin.

La numele Ritei, Gray îl privi iritat.

— Ce neînţelegere, mă rog?

— In ce priveşte raporturile mele cu ea. O să-ţi vorbesc deschis fiindcă mi-e dragă şi o stimez. Aceeaşi stimă am şi pentru Irvin şi mi-ar fi penibil dacă el sau alţcineva ar presupune că între noi ar exista sau ar fi existat altceva decât prietenie şi camaraderie.

— Ai dreptate, Pyne. Dar a dracului de

frumoasă femee! Dacă n'ar fi măritată...

— Da, da, dacă n'ar fi măritată...

După un scurt timp își luă rămas bun dela Gray și uită, din distracție, pachetul cu țigări sau poate intenționat, ca să-l îndrumeze pe Quentin Gray pe calea pierzaniei.

XXII

Ghiara care sugrumă

Nu trecuse nici o lună și Rita se afla într'o stare de adâncă desnădejde. Prețurile lui Kazmah deveniră exorbitante. Bani nu mai avea și creditorii deveneau tot mai stăruitori. Și, ca o culme a nenorocirii, pentru întâia oară de când se măritase, Irvin începu să se intereseze de risipa pe care o făcea nevastă-sa. Făcu constatarea că soția lui, una din cele mai bogate femei din Londra, nu mai avea literalmente nici un gologan.

Pentru a-și mai potoli creditorii nerăbdători, Rita își amanetă o parte din bijuterii. Kazmah însă nu voia să dea pe datorie iar polițe nu primea. Nici de primit nu mai voia s'o primească. In disperarea ei, Rita nesocoti orice precauțiune și-i scrise că nu-i poate plăti cât cere el; îl rugă să păstreze scrisoarea drept un accept pe care îl va achita în termen de trei luni.

Nu primi nici un răspuns dar când se duse în Old Bond Street, Rașid îi făcu o propunere imposibilă:

— Şeicului El Kazmah i se pare ciudat că prietenul dv., domnul Gray, n'a fost încă nici odată pe aici. Dacă l-aţi aduce şi pe dumnealui, lucrurile s'ar putea schimba.

Înţelese deabia acum scopul pe care îl urmărea Kazmah prin neînduplecarea lui faţă de ea şi-şi dete seama de ce i se cerea.

— Doamne! atât de jos am ajuns!

Părăsi, cutremurându-se, prăvălia blestemată şi se simţi la marginea prăpastiei. Lipsa stupefiantelor îi răpea somnul, îi turbura judecata. Ultima ei speranţă fu Margareta Halley. In ziua în care s'a petrecut dureroasa dramă pe care o ştim, alergă la ea ca să dea în vileag faptele grozave ale asociaţiei Kazmah.

In vremea asta, habar n'avea — poate spre norocul ei — că era urmărită de vreo două săptămâni de detectivi puşi de Irvin, căruia nu-i scăpase din vedere starea ei de iritaţie.

Când Rita păşi în locuinţa doctoriţei, Brisley îşi aprindea ţigara într'un gang de peste drum.

Margareta îşi dădu imediat seama de criza îngrijorătoare în care se afla Rita. Ii prescrise un gram de cocaină şi refuză o doză mai mare dacă Rita nu se obligă prin scris să intre în cura ei medicală. Doctoriţa se hotărâse să o scape pe nenorocita asta din ghiarele patimei care o robise.

Din vorbele fără legătură între ele ale Ritei înţelese numai atât că există un complot care îi procurase până atunci stupefiantele.

O zi îngrozitoare şi o noapte chinuitoare de nesomn aduse pe sărmana victimă a lui

Kazmah într'o astfel de stare că s'ar fi dedat la orice numai să găsească scăpare. Monte Irvin plecase devreme de acasă. Pe la unsprezece, Rita sună la uşa lui Kazmah; Raşid îi spuse însă că stăpânul său nu era acasă.

— Mi-a spus numai că aşteaptă astă seară pe prietenul dv., doamnă, atât.

Ca şi când soarta ar fi vrut să puie pe Rita la cea din urmă încercare, Gray veni în ziua aceea la ea şi o invită la masă, apoi la teatru.

Vreme de cinci secunde, Rita şovăi; dacă până seara nu se va întâmpla ceva, ştia că orice ezitare era înfrântă.

— Bine, Quentin, se auzi ea spunând, vrei să vii să mă iei?

Günn, agentul biroului de detectivi Spinker, comunică la telefon lui Monte Irvin că domnul Quentin Gray stătuse vreo douăzeci şi cinci de minute la doamna Irvin; că se dusese de aici la restaurantul „Princes Gate", apoi la teatru unde reţinuse o lojă.

Spre seară, începură să se manifesteze la Rita simptomele pe cari le are un cocainoman la o abstinenţă bruscă. Speriată, se hotărâ să se ducă înc'odată la Margareta Halley, dar şi aici o aştepta o deziluzie: doctoriţa nu era acasă şi servitoarea nu ştia când se va întoarce.

Rita, mâzgăli în grabă câteva rânduri, puse biletul într'un plic şi-l lăsă pe masa Margaretei.

Cum s'a înapoiat acasă, cum s'a îmbrăcat pentru masă, nici ea nu ştia. Dureri violente

de cap îi sfâşiau creerii; tot corpul îi tremura. Pe când îşi examina în oglindă chipul ars de friguri, Nina, camerista ei, îi aduse o veste:

— Coniţă, a telefonat Sir Lucien Pyne. Zicea că vrea să vă vadă.

Ritei îi reveni cu o putere năvalnică energia. Se repezi la telefon. Nici odată nu i se păruse o voce omenească mai simpatică decât în clipa asta. Pyne era acasă şi ca să nu mai piardă vreme, Rita îl rugă s'o aştepte imediat. In zece minute fu gata îmbrăcată.

— Aveţi ceva de comunicat domnului Gray coniţă, o întrebă camerista.

— A, da, dă-mi repede hârtie şi un creion.

Scrise adoratorului ei s'o aştepte în restaurantul hotărât şi alergă la Sir Lucien.

Mareno, servitorul lui, o conduse în biroul lui Pyne care o aştepta.

— Ah, Lucy, ce nenorocită sunt!

— Hai, uşurează-ţi inima, dragă!

In cuvinte întretăiate, nenorocita îi povesti chinurile ei şi încercările lui Kazmah de a atrage pe Gray în gloata celor robiţi macului.

— Chiamă-l numaidecât, strigă ea sălbatec, d-tale nu-ţi poate opune împotrivire, şi spune-i să mă primească chiar în astă seară.

— O să vorbesc eu cu el, Rita.

— Nu d-ta, nu d-ta! Eu, eu vrea să stau faţă 'n faţă cu pungaşul ăsta! Şi dacă a mai rămas ceva omenesc în el, trebue să mă asculte! Simt ghiara lui cum îmi strânge gâtul. Dacă e vorba să sufăr, să ispăşească şi el, nemernicul! Ori mă primeşte, ori dacă nu, mă duc deadreptul la Poliţie.

— Liniştește-te, draga mea! zise Pyne şi-i puse mâna pe umăr.

— Chiamă-l la telefon, Lucy! repetă ea cu ochii aprinşi în cari sclipea nebunia. Sunt sigură că e acasă. Acum, când am pe cineva în ajutorul meu, ştiu pe ce cale să apuc.

— Ar fi poate una şi mai bună, dar o să fac ce-mi ceri. Mai am şi eu niţică cocaină pentru d-ta.

Se duse în camera unde era telefonul şi închise cu grijă uşa în urma lui.

Era lucru sigur că se bizuia pe puterea cocainii pentru a o potoli pe Rita. Când porniră pe jos la locuinţa lui Kazmah, Pyne revenise la felul lui ironic de a vorbi. Dar hotărârea Ritei era luată. Nesimţitoare la poveţele lui rămase neclintită. Şi... Sir Lucien se ducea la moarte.

XXIII

Comisarul-şef Kerry îşi dă demisia.

— Intră! zise inspectorul general.

In prag apăru comisarul-şef Petre Kerry. Era rumen la faţă, haina bine periată ca întotdeauna, privirea limpede. Cu toate astea nu pusese capul pe pernă în ultimele douăzeci şi patru de ore. La dejun nu luase decât o cafea şi ceva prăjituri iar întreaga noapte şi dimineaţa şi-o trecuse în cercetări încordate.

— Bună dimineaţa, domnule inspector general.

Din buzunarul hainei lui Kerry se vedea

ieşit în afară un carnet îndesat cu notiţe.

— Şezi, te rog. Fără îndoială, ai făcut un raport amănunţit. Am văzut în câteva gazete vestea despre asasinarea lui Sir Lucien Pyne.

Kerry zâmbi descoperind dinţii lui de fiară.

— Aşteaptă jos douăzeci de reporteri lacomi de amănunte. Unul din ei a pătruns până la mine. Vă asigur însă că n'a prea stat mult.

— Da, domnule comisar, îmi dau seama de greutăţile... mă 'nţelegi, nu-i aşa? Dar presa e presă. Nici d-ta nici eu nu ne putem împotrivi unei astfel de forţe. Uneori ne e şi ea de folos... Niţel tact... mă 'nţelegi...

— Perfect. Vă puteţi bizui pe mine. Nu voiam însă să deschid gura înainte de a vorbi cu dv. Poftim raportul, copiat pe curat, al agentului Coombes.

— Desigur, desigur. O să-l citesc pe deantregul. Coombes a fost toată noaptea de serviciu?

— Da, domnule inspector general, ca şi mine. Deabia acum un ceas a plecat acasă.

Inaltul slujbaş luă carnetul şi, cu capul sprijinit pe mână începu să citească. Kerry stătea smirna, mestecând încetişor sacâzul şi examina profilul superiorului său.

— Aşa dar, până acum n'ai reuşit să stabileşti personalitatea fugarului Kazmah?

— Nu încă, domnule inspector general. Comisarul Whiteleaf dela comisariatul din Vine Street a întrebat pe toţi sergenţii de stradă ai cartierului Picadilly şi pe vecini. Nimeni nu cunoştea pe „tălmăcitorul de vise".

— Şi servitorul egiptean?

— Il chiamă Raşid. Azi dimineaţă, un agent de-al meu a avut norocul, cu ajutorul unui cafegiu, să-i afle locuinţa. E în apropierea docurilor. Pe Raşid nu l'a găsit acasă. Din nenorocire i s'a pierdut şi lui urma.

— Da? Şi nici la locuinţa lui Sir Lucien nu s'a găsit vre-un punct de sprijin, Kerry?

— Trebue să se fi aflat vreun complice de al lui Kazmah prin apropiere. Kazmah şi doamna Irvin nu puteau ajunge în locuinţa lui Pyne decât de pe acoperiş prin burlane. O să arestez pe servitorul Juan Mareno.

— Ce a declarat ăsta? — Hutchinson răsfoi distrat filele. — A, da, susţine că e cetăţean american, dar nu poate arăta nici un act doveditor. A fost angajat de Sir Lucien la San Francisco. Declară că nu poate da nicio informaţie. A introdus pe doamna Irvin în seara crimei în locuinţa lui Pyne. Sir Lucien şi doamna Irvin au plecat apoi împreună şi Pyne i-a poruncit să scoată maşina din garaj şi să se ducă să-l aştepte la club unde avea de gând să ia masa. Mareno zice că şi-a îndeplinit întocmai însărcinarea. După ce a aşteptat un ceas în faţa clubului, a aflat dela portar că Sir Lucien n'a fost pe acolo. A dus maşina îndărăt la garaj şi s'a înapoiat imediat după ora opt acasă în Albemarte Street. Hm! Depoziţia lui a fost confirmată?

— Da. Portarul îşi aminteşte că Mareno l-a întrebat de Sir Lucien; deasemenea oamenii garajului au declarat că a plecat cu maşina apoi a adus-o înapoi.

— Nu s'a găsit nimeni care să spuie că l-a văzut aşteptând în faţa clubului?

— Din nenorocire era o noapte ceţoasă. Maşinile membrilor clubului aşteaptă într'o străduţă lăturalnică. Mareno e un individ posac şi poate sta ceasuri întregi fără să schimbe cu cineva un cuvânt.

— Deci, d-ta nu crezi că a aşteptat în faţa clubului?

— Nici în ruptul capului, domnule inspector general.

— Totuşi poate să nu aibe nici un amestec în afacerea asta. Alibiul lui pare verosimil. Ceasul lui Sir Lucien s'a oprit la şapte şi un sfert — fără îndoială clipa morţii lui — şi Mareno susţine că a părăsit casa mai înainte de ora asta.

— Aşa e, dar automobilul l-a scos din garaj la şase şi jumătate. Ceeace vreau să ştiu e *unde* s'a dus cu el?

Inaltul slujbaş se uită în ochii ca oţelul ai subalternului său şi-l întrebă:

— S'ar putea deduce, după experienţa d-tale, că Mareno ar fi Kazmah?

— Nu. Kazmah mi-a fost descris de două persoane deosebite ca un om cu nişte ochi de o mărime supranaturală. In depoziţia domnişoarei Halley scrie: „Avea ochi peste măsură de mari — cum nu mai văzusem până atunci la vreo făptură omenească". Mareno însă are nişte ochi mititei ca de porc.

— Atunci îl crezi complice?

— Da. Cineva trebue să-i fi ajutat lui Kaz-

mah şi doamnei Irvin să dispară şi acel cineva nu poate să fie decât Mareno. Sir Lucien n'avea alt servitor pentru că îşi petrecea zilele şi serile în restaurante sau la club. Afară de asta hârtiile i-au fost dosite de cineva — deci de unul care ştia unde se găsesc.

— Foarte adevărat. Vom afla astăzi câte ceva privitor la afacerile lui Sir Lucien. Trebue să fi stat în legătură cu vreo bancă. Nu s'a găsit nicio casă de bani în locuinţa lui?

— Numai o casetă. Azi dimineaţă la şase deabia reuşisem s'o deschid. Fusese golită în grabă — nu mai încape îndoială despre asta. Eu cred că Sir Lucien purta cheile la el. Iţi aduci aminte, domnule inspector general, că în buzunarele lui nu s'a găsit nimic?

— Hm! Şi cu compania de ţigarete cubane ce e?

— O pungăşie. Slujea drept decor. Nu era altceva decât intrarea dosnică la locuinţa lui Kazmah. Fusese închiriată de un samsar pentru un client al lui. Samsarul e un om de treabă, a plătit chiria trimestrial. Am vorbit cu el.

— Şi clientul cine era?

— Unul Isaaks — care n'a fost găsit.

— Dar cu cecurile lui ce e?

— Spunea că are o baracă în piaţa de zarzavat şi că închiriază apartamentul pentru o doamnă care are motive particulare să-şi ascundă numele. Banii au fost plătiţi peşin. Probabil că veneau tot dela Kazmah.

— Adresa acestui Isaaks?

— La un hotel din apropierea pieței Covent-Garden unde cunoștea pe casierița care îi îngăduia să-și primească acolo corespondența. Un om de paie, domnule inspector general, care lucra pentru o persoană ascunsă în umbră.

Și apartamentul din Old Bond Street a fost locuit în cel din urmă opt ani de Kazmah?

— Așa mi s'a spus. Trebue însă să mai vorbesc cu împuternicitul proprietarului. Mai adaog că și Sir Lucien locuește cam tot de atunci în Albemarle Street.

— Ăsta e un amănunt important. Să venim acum la problematicul trafic cu stupefiante. Ai găsit urme de astfel de droguri în locuința lui Kazmah?

— Nimic.

— Sau în biroul afacerii cu țigările?

— Nici aici.

— Societatea n'avea personal de biurou?

— Cred că societatea nici nu exista. Servitorul unui avocat care locuește în același etaj cu Kazmah a văzut de mai multe ori o femee și un bărbat suind la etajul al treilea. Bănuește că se duceau la biurourile societății. Nu știe însă sigur și nici nu poate descrie precis persoanele. Nimeni din casă n'a văzut vreodată deschizându-se ușa.

— In afară de bănuiala domnișoarei Halley n'ai nicio dovadă că la Kazmah se vindeau stupefiante?

— Cele spuse de doctoriţă, scrisoarea scrisă ei de doamna Irvin şi faptul că aceasta din urmă a spus în prezenţa lui Gray că „un motiv puternic“ o sileşte să se ducă la Kazmalı, e de ajuns. Domnul Irvin nu poate fi încă interogat în starea în care se află. Am vorbit însă cu fata din casă. Inspăimântată mi-a mărturisit că stăpânăsa o trimitea adesea la Kazmah să-i aducă anumite parfumuri. Neagă că ar fi ştiut că sticluţele conţin cocaină sau veronal. Nu tăgăduieşte că doamna Irvin ar fi întrebuinţat ani dearândul — încă de când juca pe scenă — stupefiante.

— A, da. Nu se numea înainte Rita Dresden, „Femeea cu mască?“ Şi zi, camerista vrea să iese — cum s'ar zice — basma curată?

— Ar vrea ea dar n'o să reuşească. Incă ceva. După ce isprăvisem de scris raportul, am primit o veste dela domnişoara Halley care m'a hotărât să mă duc azi dimineaţă la Quentin Gray.

— Şi ce-ai aflat?

Kerry puse pe birou un pacheţel cu ţigări.

— Ăsta e rezultatul vizitei mele de dimineaţă. Sir Lucien a uitat acum câteva săptămâni pachetul ăsta în casa lui Gray. Ţigările sunt îmbibate cu opiu.

Hutchinson privi cu gândul mai mult aiurea la *corpus delicti*, apoi zise:

— Nu s'ar putea afla de unde provin ţigările?

— Tocmai asta vream să vă spun, domnule

inspector general. Am aflat de la camerista doamnei Irvin că stăpâna ei era în relaţiuni de prietenie cu o oarecare doamnă Sin.

— Ciudat nume.

— Trece drept soţia unui chinez. Whiteleaf o cunoaşte superficial — e un fel de pasăre a localurilor de noapte care pescueşte în apă turbure şi jupoaie pe idioţii cu punga doldora de bani. Aşi pune mâna 'n foc că muerea asta e trăsătura de unire între ţigările cu opiu şi Kazmah.

— Ştie careva unde locueşte?

— S'ar putea afla. Intrebarea e dacă am putea-o face să mărturisească.

— La cine se referea aluzia d-tale de adineaorea?

— La măgarii ăia bogaţi şi la cuconiţele cu creeri de păsărică, elita societăţii. Sunt accesibili tuturor nebuniilor, fie că vin din Buenos Aires, Port Said sau Peking. Iau parte la dansuri cari ar face şi pe un cal de lemn să necheze de indignare. Inghit haşiş şi fumează ceandu, îşi injectează morfină şi şi-ar vopsi părul în albastru dacă aşa ar cere moda.

— Da, da, o societate desfrânată şi stricată până în măduva oaselor! Bietul Irvin — ce om cumsecade, ce caracter integru! Eu nu-mi pot închipui altceva decât că nevasta lui e părtaşă la crimă.

— Nu prea cred, îl contrazise Kerry cu băgare de seamă. Cu afacerea stupefiantelor am pus mâna pe un fir conducător. Că chinezii din Londra fac contrabande de narcotice şi le vând

apoi în lumea aşa zisă bună, ştie orice slujbaş. Intreaga secţie criminalistică e în picioare şi toate colţişoarele din Piccadilly au să fie scotocite în douăzeci şi patru de ore. Succesul atârnă numai de o muncă sistematică şi de timp.

— Să sperăm, murmură Hutchinson.

Kerry îşi drese glasul şi scoase un plic din buzunar.

— Cu toată părerea de rău mă simt nevoit, după o activitate îndelungată în serviciul criminalistic, să vă înmânez aceasta.

Inaltul slujbaş se uită la plic cu o privire superficială.

— Bine înţeles, domnule comisar. Adică — n'am prea înţeles bine. Sunt grozav de surmenat, după cum ştii.

„Dar ce conţine plicul?

— Demisia mea.

XXIV

„Recomandaţie pentru 719"

O bucată de vreme nu se auzi decât vuetul înăbuşit al străzii.

In sfârşit, inspectorul general rupse tăcerea.

— Nu prea ţi-ai ales timpul potrivit, Kerry. Nici când n'ai avut perspective mai strălucite ca acum. Te-ai gândit cumva şi la pensia dumitale?

— Imi dau seama la ce renunţ, domnule inspector general.

Celalt îl privi trist.

— M'ai îndatora mult dacă mi-ai da oare-cari lămuriri pe cari să le fac cunoscut celor în drept.

— Pot deduce din asta că demisia mea va fi primită?

— Nici gând, domnule comisar-şef! O s'o supun autorităţilor competente, atât e tot ce pot să fac.

— Fără să vreau să vă jicnesc, domnule inspector general, aşi vrea să vorbesc odată cu d-v ca dela om la om. Ca particular pot s'o fac, ca subaltern însă nu.

Hutchinson îşi netezi părul lui lins.

— N'aşi vrea să insist, aşi face însă observaţia că nu ţi-ai prea ocolit vreodată părerile faţă de mine, nici faţă de ori-care altul, Kerry.

Acesta zâmbi măgulit.

— Mi-am înaintat demisia şi sunt gata să suport consecinţele. Numai atâta aşi fi vrut să vă spun: Am muncit din greu o viaţă întreagă şi m'am trudit să capăt încrederea şi stima superiorilor mei. Mi se zice „capul conducător al secţiei criminaliste". Imi primesc regulat leafa şi cine ar cuteza să spuie că am adunat un şiling măcar pe căi necinstite, să-şi facă de pe acum testamentul. Dacă, cumva, există părerea că m'am făcut vinovat de ceva, răspunsul meu e: să se facă o anchetă disciplinară în văzul tuturor.

Din ce vorbia, din ce cuvintele îi ieşeau mai violent din gură. Faţa i se congestionase şi din ochii lui de culoarea oţelului ţâşneau fulgere.

Consternat, ridică inspectorul capul.

— Intr'adevăr, Kerry, ce surpriză penibilă. Bănuiesc numai vag revolta d-tale, dar dacă ţi-aşi lămuri totul, mai ales situaţia mea în afacerea asta, ai fi dispus să-ţi schimbi hotărârea?

— Mie nu-mi place să lucrez în întunerec, domnule inspector general, mârâi Kerry. Mai bine mă fac măturător de stradă dar stăpân pe persoana mea, decât comisar-şef cu un spion în dosul meu.

— Ai dreptate, zise Hutchinson. Şi, deşi ştiu că demnitatea mea o să scadă în ochii d-tale, trebue totuşi să-ţi fac o mărturisire: dibuesc şi eu în întunerec ca şi d-ta. Ei, te-ai liniştit acum?

— In ce privinţă, domnule inspector general? întrebă Kerry care nu-şi lua privirile de la şeful lui.

— Noaptea trecută, subsecretarul de stat a avut târziu de tot o convorbire cu prefectul poliţiei. I-a recomandat să dea concursul în orice împrejurare unui funcţionar al ministerului de interne, numit de curând. Acest funcţionar e însărcinat cu cercetările privitoare la traficul cu stupefiante. In urma acestei numiri, comisariatul din Vine Street a fost înştiinţat că sus-numitul voeşte să inspecteze locuinţa lui Kazmah. Din motive speciale, pe

cari nu le cunosc, delegatul ministerului păstrează un strict incognito. S'a mai comunicat că acest personagiu fără nume se poate legitima oricând printr'o cartă de vizită specială.

Scoase dintr'un sertar o cartă de vizită pe care Kerry o privi dușmănos. Era carta de de vizită a subsecretarului de stat dela interne, lord Wrexborough; cu litere tremurate lordul adăogase o notiță sub care își pusese inițialele

Lord Wrexborough

Great Cumberland Place W.1.

Urmă o scurtă tăcere. Se auzi apoi glasul plin de mânie al lui Kerry:

— De ce „șaptesute nouăsprezece"? Și la ce toată scamatoria asta? Să trag din asta concluzia că tot serviciul criminalist, începând cu cei din cap, sunt suspectați?

— Poți înțelege că pentru întâia oară de când sunt în slujbă nu sunt de acord cu prefectul poliției. Nu e reglementar să o spun dar cred că nici el nu e de acord cu subsecretarul. In orice caz, se bănuește că între poliție și traficanții de otrăvuri ar fi o înțelegere vinovată. Dacă așa e cazul, atunci, probabil că, dintr'un sentiment de onestitate,

comisia de anchetă s'a văzut silită să treacă peste noi, începând cu mine şi până la cel mai de rând agent.

Kerry se ridică în picioare să-şi îndrepte umerii ca un atlet gata să dea o probă de forţă la ridicarea de greutăţi.

Cu un gest mânios rupse petiţia în bucăţi şi le aruncă în coş.

— Aşa stau lucrurile? Vă sunt foarte îndatorat, domnule inspector general. Ştiu acum ce am de comunicat presei.

— Niciun cuvânt, se înţelege, despre 719.

— Dacă noi nu existăm pentru 719, nici 719 nu există pentru noi, zise Kerry răstit.

După o jumătate de ceas, comisarul-şef Kerry se urcă pe platforma de sus a unui omnibus. Pe când ceilalţi călători se uitau posomorâţi în ceaţa umedă a zilei, Kerry părea vesel şi bine dispus.

Când ajunse înaintea casei o văzu pe Mary în manta de ploaie şi pălărie de pâslă, cu un coş pe braţ.

— Te aşteptam, Petre.

El o sărută drăgăstos. Mary ştia întotdeauna când Petre al ei era în drum spre casă; iar el se obişnuise de mult cu presimţirile astea ale ei.

— Te duci să te culci?

— Numai pentru trei ceasuri, Mary. Vezi de nu uita să mă trezeşti dacă cumva adorm.

— Vezi cazul într'o lumină mai limpede?

— Aproape. Intunerecul pe care tu îl băguiai era opiu şi altele de alde astea. Firma

Kazmah e o asociaţie de traficanţi de stupefiante. Ministerul a delegat pe un funcţionar să lucreze independent de noi. Dar....

— Vai, Petre — stupefiante? Nu cumva e bănuită poliţia că e de conivenţă cu traficanţii?

— Probabil. E vorba de o luptă straşnică şi reputaţia poliţiei e în joc.

După zece minute Kerry era întins în pat, cu luleaua în gură şi cu „Cugetările" lui Marc Aurel în mână. Somniferul ăsta nu dădea niciodată greş. Jumătate de lulea de tutun şi trei pagini de ale istoricului imperial îi provocau un somn adânc.

XXV

Viaţa de noapte în Soho.

Se apropia miezul nopţii când agentul de poliţie Coombes apăru într'o stradă îngustă din cartierul aristocratic al Londrei unde stăteau în şir o mulţime de maşini şi trăsuri de casă şi de piaţă. Coombes purta un palton de culoare închisă şi o şapcă de postav. Deşi bărbia îi era ascunsă sub un şal gros şi şapca bine trasă pe ochi, totuşi, la lumina slabă a felinarelor se putea deslui zâmbetul lui şiret. Părea să fi avut înţelegere trainică cu şofeurii căci schimba cu fiecare din ei câteva cuvinte, trecând nebăgat în seamă dela unul la altul, însemnându-şi din când în când câte

ceva în carnet. In cele din urmă dispăru în întunerec.

După cinci minute intră şi Kerry în scenă. Era îmbrăcat cu un pardesiu închis şi o cravată albă de mătasă, peste o elegantă haină de seară, iar în picioare era încălţat cu pantofi de lac. Işi învârtea bastonul lui de trestie cu măciulie de argint. Peste părul lui roşcat îşi trăsese pălăria obişnuită cu marginile înguste. O luă în lungul şirului de vehicule şi intră pe poarta unui club de noapte.

Pe o canapea, imediat la intrare, un tânăr înfierbântat făcea vânt unei drăguţe dansatoare. Răspunse cu dispreţ la privirea iscoditoare a lui Kerry. Noul venit îşi trase pălăria şi mai adânc pe frunte. Femeea se uită lung în urma lui, ceeace supără vădit pe tovarăşul ei.

— Ah, ciripi ea, ce sălbatec splendid! Ce căutătură aspră şi brutală are! Trebue să fie desigur din aceia cari târăsc pe femee de în biuroul clubului. Era foarte bine dispus.

Vorbea tare ca să o audă Kerry. Acesta nici nu întoarse capul ci se duse deadreptul în biuroul clubului.

Era foarte bine dispus.

Toată după amiaza avusese o convorbire aprinsă cu câţiva din personalul însărcinat cu supravegherea cartierului răsăritean al oraşului şi reuşise — ca să reproducem exact vorbele lui: — „să provoace o adevărată furtună".

— Sunteţi membru al clubului? îl întrebă o dudue din dosul biuroului.

Kerry zâmbi cu amabilitate. Un vânzător de ziare împinse uşa şi strigă: „Crima din Old Bond Street! Noi descoperiri! Ultimele ştiri!"

— Ah, zise alintat Molly însoţitorului ei, cumpără-mi o gazetă. Repede, plesnesc de nerăbdare.

Criminalistul scrise cu mâna sigură în curmeziş pe o foaie unde era lista vizitatorilor: „Kerry, comisar-şef al poliţiei criminaliste." Puse carta lui de vizită pe registrul deschis şi se îndreptă spre scară.

— Garderoba la dreapta, domnule! îi zise un uşier.

Uşierul vru să se uite în registru dar Molly Gretna i-o luă înainte. Triumfătoare, strigă însoţitorului ei:

— O, Bill! E comisarul Kerry care se ocupă de cazul sărmanului Lucy. Ah, ce splendid! Trebue negreşit să se întâmple ceva. Haide repede jos.

Urmată de adoratorul care se împotrivea, doritoarea de senzaţional porni în grabă şi mai să dea jos pe o fată subţirică, cu o pelerină roşie, care urca repede scara.

Molly o apucă de mijloc.

— Ce, ai şi plecat, Dicky?

— St! Kerry roşcovanul e aici. Nu cumva vrei să te puie martor şi să te expui la un interogatoriu neplăcut?

— Doamne fereşte! Dar de unde până unde?

— Nu ştii că se caută clienţii lui Kazmah? Scria astăseară în gazetă. O să primim probabil toţi citaţii. Ufi eu mă evaporez!

 Tânăra fată grăbi pasul şi aruncă în trecere

lui Bill o sărutare. Molly cercetă cu privirea sala. In cele din urmă îl descoperi pe Kerry cam peste drum de scară. Ochii lui căutau la stânga şi la dreapta aşa că nimeni şi nimic nu scăpa privirii lui agere. Cu mâinile în buzunarele pardesiului, cu bastonul sub braţ, se sgâia la toţi ca un provinţial la cuşca cu maimuţe în grădina zoologică. Spre desămăgirea Molly-ei, însă, se ferea cu încăpăţânare să se uite la ea.

Şi deşi începuse un dans preferat, mulţi din dansatori hotărâră să plece. Kerry se prefăcu că nu bagă de seamă turburarea pe care o stârnise apariţia lui. Ca un fulger se răspândise prin toată sala vestea că marele criminalist, al cărui nume umplea jurnalele de seară din Anglia, se afla printre ei.

— E o curată nebunie, să trimiţi pe un poliţist cu părul roşu ca para, îmbrăcat în haine de gală, pe urmele unui criminal atât de rafinat. Mare dobitocie, zău aşa! zise în batjocură tânărul care o însoţea pe Molly.

Kerry însă îşi chibzuise bine procedeul pe care îl numea „sperietoarea". Deoarece cu exteriorul lui bătător la ochi nu se putea deghiza destul de bine, luase hotărârea să-şi întrebuinţeze pe altă cale însuşirile lui fizice. Pe când colegii lui lucrau ascunşi în umbră, Kerry căuta intenţionat lumina lămpii. Era încredinţat că cu fiecare ceas pe care îl întrebuinţa în căutarea misteriosului Kazmah, o lua înaintea agentului ministerului.

Nici nu trecuseră zece minute de când se afla în localul de noapte şi vreo zece douăspre-

zece persoane se strecurară pe nesimţite din sală. In urma măsurilor luate mai dinainte de Coombes, lista cu numele şi adresele celor dispăruţi va fi până dimineaţa în mâinile lui Kerry. Căci, de ce ar fi plecat cu atâta grabă dacă nu le-ar fi fost teamă că vor fi amestecaţi în chestia cu Kazmah?

Când dansul fu în toiu, Kerry păşi agale pe parchet. Aruncă priviri provocătoare grupurilor de la mese. Cercetă fiecare colţişor şi mulţi din chelnerii localului, cari se simţeau cu musca pe căciulă, se uitau cu teamă la omul cu ochii ca de oţel.

Când Kerry ajunse la scară, Molly i se puse intenţionat în cale şi se lovi de el. Murmură câteva cuvinte de scuză aruncându-i pe sub genele plecate o privire care făgăduia mai mult decât toate vorbele ademenitoare. Kerry zâmbi silit, o străfulgeră cu o privire scânteietoare şi urcă agale scara. Ieşi în stradă şi-şi urmă drumul prin labirintul Soho-ului.

La colţul unei străzi lungi, scoase un fluerat uşor. Imediat îi răspunse unul la fel.

Criminalistul mai merse vreo douăzeci de paşi şi ajunse la un restaurant. Geamurile erau cu perdelele trase dar uşa sta deschisă.

Dintr'o firidă a coridorului se ridică o santinelă galonată.

— Restaurantul e închis, domnule.

— Ia nu mai vorbi prostii! se răsti Kerry, vreau să mă urc sus.

— Carta d-tale de vizită?

Kerry se rânji la el, aruncă pe masa por-

tarului carta lui şi-şi văzu de drum. De undeva se auzi sbârnâind înăbuşit o sonerie. Sus, pe prima treaptă îl întâmpină un om voinic cu un uriaş care se ploconi adânc.

— Bună seara, domnule comisar-şef. Ce e nou? Să sperăm că nu e ceva neplăcut.

— Venii numai aşa, să te văd.

— Vreo câţiva prieteni de-ai mei au rămas să facem o partidă de domino, zise uriaşul frecându-şi încurcat mâinile.

— Bine, bine. Dacă crezi că au avut timp să ascundă ruleta, hai să intrăm. Astă seară n'am plecat să pescuesc plevuşcă, ci morun.

Deschise o uşă şi pătrunse într'o cameră încăpătoare unde se cunoştea că fuseseră adunate mai multe persoane cari o părăsiseră în grabă. La o masă acoperită cu o pânză în patrate roşii şi albe şedeau trei persoane — doi bărbaţi şi o femee în vârstă — aplecate peste nişte pietre de domino. Duhnea a fum de tutun tare şi amestecat cu mirezme delicate. Pe o poliţă stăteau înşirate sticle goale de şampanie iar pe un scaun aproape de uşă sclipea o gentuliţă de damă.

— Hm! făcu poliţistul, mirosi geanta şi o întinse doamnei zicându-i: „ţi-ai rătăcit poşeta, stimată doamnă". Apoi, întorcându-se spre uriaşul care îl urmărise de jos dela scară, îi zise brusc, cu glas poruncitor:

— La etajul al treilea! Fără vorbă! Ia-o înainte. Marş!

Uriaşul încruntă sprâncenele, schimbă o privire în ascuns cu tovarăşii lui dela masa de

ruletă acoperită cu o pânză mare cadrilată.

Bărbia lui Kerry se ascuţi ameninţător.

— Nici un pretext ori acu nimeriţi toţi la „paradis".

— Nu vă supăraţi, vă rog, murmură uriaşul intimidat. Poftiţi pe aici. Vreo câteva cucoane mi-au făcut cinstea să mă viziteze şi n'aşi vrea să le sperii.

— Cred şi eu! zise Kerry şi se dădu la o parte când uriaşul deschise o uşă. Ia-o d-ta înainte, nu te sfii.

Intrară amândoi într'una din camere; ici colo se aflau mese şi scaune ca într'o cafenea şi la unul din pereţi, un fel de scenă despărţită de un pian printr'o draperie de pluş. In cameră se aflau vreo douăzeci de persoane cari la vederea celor doi amuţiră ca prin minune.

Două din doamne purtau titluri de nobleţă, iar una era o stea a ecranului. Celelalte nu puteau fi clasificate, erau însă extrem de elegante, cu excepţia unei apariţii cu un aspect bărbătesc care părea că vine dela vreo societate de sport şi care, în realitate era conducătoarea mişcării feministe. Bărbaţii deasemenea erau, în cea mai mare parte, persoane din oficialitate.

Kerry se opri dârz, cu mâinile în buzunare şi mestecând încet se uită dela unul la altul. Patronul privea cu un aer de scuză la toţi cei de faţă cari tăceau încremeniţi.

— Sunt poliţist, începu Kerry. D-v. veţi

 trece unul după altul pe dinaintea mea. Fie-

care să-mi dea carta lui de vizită. Cine n'are, să-şi scrie numele şi adresa aici. (Scoase din buzunar hârtie şi creion şi le puse pe o măsuţă). Haide. D-ta, domnule — zise apoi cu un gest poruncitor unui tânăr frumuşel şi subţirel — fă începutul.

Cel arătat ascultă zăpăcit şi şopti nervos:

— Domnule comisar, nu s'ar putea să nu-mi spun numele? Că... vezi d-ta, aşi avea de furcă... cu tata... Oare cu o bancnotă?...

Dar glasul îi amuţi. Kerry îi aruncă o astfel de căutătură că tânărul se temu să nu-l înghită pe loc.

— Pune-ţi carta de vizită pe masă! se sborşi el. Şi piei din ochii mei până nu-mi scot mâinile din buzunare — m'ai înţeles?

Tânărul nobil — vlăstarul unui foarte aristocrate familii — se supuse. Apoi, restul îl urmă în marş unul după altul. Kerry nu opri pe nimeni până ce un evreu puse zâmbind pe măsuţă o cartă de vizită pe care scria: *John Jones, Lincolns Inn Fields.*

— Stai! strigă Kerry şi îl apucă de braţ. Dragă domnule „Jones", carta care îmi trebue mie e în celălt buzunar. Prea mă crezi idiot. Trucul ăsta al d-tale a fost inventat încă de pe vremea lui tata Noe!

Perspicacitatea lui era de-ajuns, aşa că nici nu se uita la nume, iar la cărţile de vizită ale femeilor deabia îşi arunca privirea. Era convins că nici nu erau ale lor. Dar, fiindcă ştia că vor fi urmăriţi de agenţii cari se aflau în stradă, îi era indiferent.

După ce părăsiră toţi camera, zise patronului care nu-şi venise încă în fire:

— Aşa. S'a isprăvit. N'am avut însărcinarea să-ţi inspectez localul şi fiindcă n'am găsit nimic suspect, nu încheiu procesul-verbal.

Luă cărţile de vizită de pe masă, le privi în treacăt; nu se prea aştepta la cine ştie ce din numele şi adresele de pe ele, cel mult spera să găsească printre cele femeeşti, cliente de ale lui Kazmah. Dar, pe când se pregătea să dea drumul teancului în buzunarul pardesiului, zări una cu un scris ciudat. O citi încremenit şi o roşaţă vie îi împurpură obrajii.

— Ei drăcia dracului! Care din ei să fi fost?

Pe cartonul lunguieţ scria:

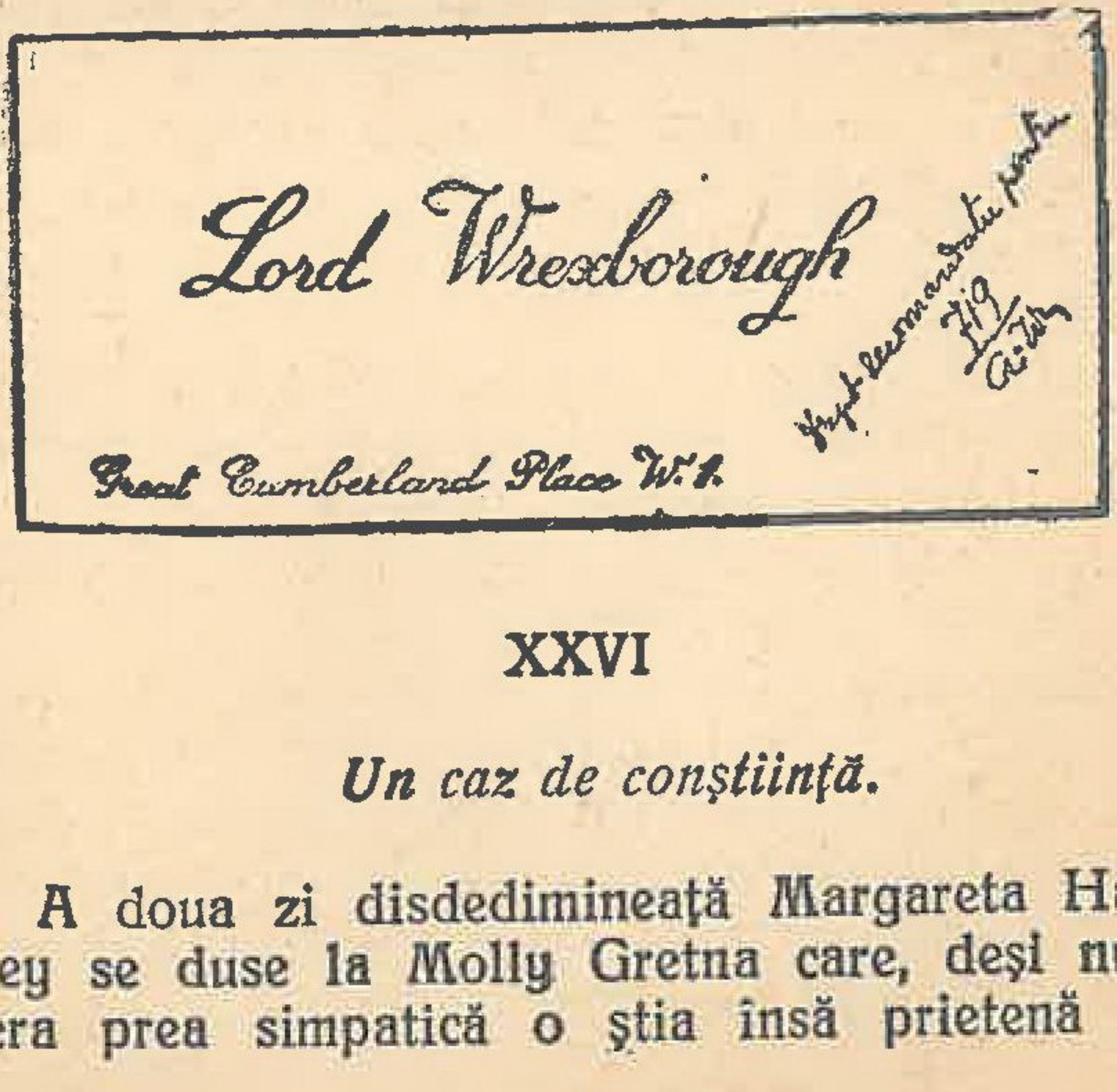

XXVI

Un caz de conştiinţă.

A doua zi disdedimineaţă Margareta Halley se duse la Molly Gretna care, deşi nu-i
161 era prea simpatică o ştia însă prietenă cu

Rita Irvin. Își dădea ea, nu e vorbă, foarte bine seama ce fel de prietenie o lega pe Rita de această aristocrată detracată care se lepădase de titlul ei de „baroană" și se numea acum simplu Gretna, după numele unei moșii pe care o avea.

Molly o primi pe doctoriță cu sburdălnicia ei obișnuită.

— Ce bine-mi pare că te văd în sfârșit în casa mea, domnișoară Halley! Ghicesc și motivul. Uite ici, am răsfoit toate gazetele din Londra. Ce s'o fi făcut cu biata Rita?

Ochii Molly-ei erau scăldați în lacrimi.

— O foarte tristă poveste, așa e, zise Margareta. E într'adevăr de neînțeles că nu i se poate da de urmă.

— Adevărat, de neînțeles. Mă rog, nu dorești o țigară?

— Nu, mulțumesc. Dar, între noi fie vorba: țigările sunt din Buenos-Aires, nu-i așa?

— Da de unde! Ce idee caraghioasă să bănuești așa ceva!

— Sir Lucien fuma de obiceiu astea și presupun că le ai și d-ta tot din aceiași sursă.

Molly dădu din cap.

— Mi-ai dat și mie odată una din ele dar mi-a venit greață după ce am fumat-o.

Margareta înțelese că Molly era hotărâtă să nege orice legătură cu sclavii ceandului.

— Dă-ți bine seama, doamnă Gretna, îi zise ea cu blândețe, că orice clipă cheltuită în căutări zadarnice contribue la moartea Ritei.

— Ah, taci, taci! se tângui Molly frân-

gându-şi mâinile. Nu pot îndura un astfel de gând!

— Ştie Dumnezeu pe ce mâini o fi încăput! Gândeşte-te şi la bietul bărbatu-său. Chinurile astea grozave l-au distrus.

— Ah, dragă domnişoară doctor, dacă v'aşi putea fi cât de puţin de folos...

— Poate că da, dibui ea mai departe, d-ta cunoşti pe prietenii Ritei şi pe ai lui Sir Lucien. N'ai întâlnit cumva pe una, doamna Sin?

— Doamna Sin? Ce e cu ea? întrebă cu spaimă Molly.

— Se crede că prin ea se poate da de Kazmah şi unde e Kazmah e probabil şi Rita.

Molly aruncă o privire fugară asupra doctoriţei şi căută înlături.

— Uite, să-ţi lămuresc şi d-tale ce cred eu, urmă Margareta. Nimeni nu vrea să mărturisească de bună voie că o cunoaşte pe doamna Sin sau pe Kazmah. Fiecare se teme să nu fie amestecat în afacerea asta. Dacă însă d-ta îmi poţi fi de folos, nu te lăsa stăpânită de teamă.

— Nimeni nu ştie cine e Kazmah, murmură Molly turburată.

— Dar o cunosc mulţi pe doamna Sin. Probabil că şi d-ta...

— Dacă mărturisesc una ca asta, o să fiu citată la parchet ca martor?

— Nu, nu, nici gând. Iţi dau cuvântul meu.

— Ceeace ţi-aşi putea spune eu, nu cred că ar avea prea mare importanţă. E drept că

o cunosc şi eu pe doamna Sin dar nu ştiu despre ea decât că e o evreică din Cuba.

— Eşti sigură? Ah, doamnă Gretna, dacă ştii ceva, oricât de puţin, spune, poate că nici nu-ţi dai seama ce lucru însemnat ar fi....

— Înţeleg, dar nu cred că v'aşi putea pune pe vreo urmă.

Doctoriţa se sculă, desamăgită.

— Atunci... degeaba. Să sperăm că poliţia o să reuşească să dea de urma Ritei. Bună ziua, doamnă. Imi pare rău că nu mi-ai putut fi de folos.

— Şi mie. Ce drăguţ din partea d-tale că te interesezi cu atâta căldură de afacerea asta. Pe mine mă mustră conştiinţa — dar ce pot să fac?

Nici n'apucase să se îndepărteze bine automobilul Margaretei şi Molly sărise la telefon.

— *City*, *patru sute*, vă rog. — Secţia criminalistă din Schotland Yard? Daţi-mi legătura cu domnul comisar-şef Kerry.

— Acolo cine e?

Molly spuse, ezitând, numele ei de familie.

— Bine, doamnă baroană. Un moment. Să întreb.

Inima Molly-ei bătea cu putere. Aşa de emoţionată nu mai fusese dela întâia ei întâlnire de dragoste.

— Allo, se auzi glasul dela capătul celalt al firului. Cu părere de rău vă comunicăm că d. Kerry nu e de serviciu acum.

— Păcat. Mi-aţi putea spune unde ar fi de găsit?

— Regretăm, dar regulamentul poliţienesc opreşte comunicarea adreselor funcţionarilor, pentru persoanele particulare.

— Aşa? Bine, mulţumesc.

Molly îşi muşcă preocupată degetul mic şi trecu în revistă în gând numele adoratorilor ei. Deodată îşi aduse aminte de cineva şi luă iar receptorul..

— *Victoria, optzeci şi patru* — şi patru, da.

— Aici ministerul de interne.

— Fii, te rog, bun şi anunţă-mă domnului Archie Boden-Shaw.

Secretarul o întrebă politicos de nume şi în curând Molly strigă veselă:

— Tu eşti, Archie? Da, da, eu sunt, Molly. Ascultă Archie. Voi puteţi afla orice şi vreau să ştiu neapărat adresa locuinţei comisarului Kerry care e însărcinat cu afacerea din Old Bond Street. — Lasă, nu te mai mira atât. M'am interesat la Scotland Yard dar n'au vrut să mi-o spuie. — De ce eu? O să afli tu. Chiamă-mă mai târziu. Peste o jumătate de ceas trebue să mi-o spui negreşit. — Ce? Bine, bine, viu diseară la tine. La revedere.

Nici nu trecuse jumătatea de ceas şi Molly însemna în carnetul ei parfumat: „Comisarul-şef Kerry, Brixton, Spencer Road 67".

XXVII

Indrumări preţioase.

Apariţia elegantei limusine cu galonatul şofeur la volan stârni mare vâlvă în Spencer Road. Vecina dela numărul 68 îşi găsi tocmai atunci să frece de zor cutia de scrisori de pe uşă ca să poată vedea mai bine pe cea mai frumoasă femee a Londrei (cum se exprimau gazetele londoneze când era vorba de Molly) şi blana cea mai de preţ din Europa pe un corp minunat.

O fetişcană curăţică deschise uşa casei cu numărul 67 şi pofti pe vizitatoare înăuntru. Petre Kerry, care îşi petrecuse aproape toată noaptea prin localurile de noapte din Soho, dormea tun. Doamna Kerry pofti pe Molly într'un salonaş.

Mary Kerry, îmbrăcată foarte simplu, nu se fâstâci de fel la vederea aristocraticei vizitatoare.

— Doriţi să vorbiţi personal cu domnul comisar-şef?

— Da, da, între patru ochi, zise Molly.

— Atunci e ceva în legătură cu asasinatul din Old Bond Street? Vă rog să mă iertaţi ca să mă duc să-l scol pe bărbatul meu. Noi trăim foarte simplu — dar îmi daţi voie să vă ofer un pahar de Sherry şi pesmeţi?

— Vă rog, nu vă mai osteniţi. Vă sunt şi aşa destul de obligată... răspunse Molly şi începu să examineze tot ce o înconjura.

Uşa se deschise şi apăru Kerry, care în cinci minute avusese vreme să se îmbrace din cap până 'n picioare. Salută pe Molly cu un zâmbet amabil.

— E foarte gentil din partea d-tale că vrei să-mi faci oarecari comunicări, doamnă. Presupun că-mi vor fi de folos.

Se apropiă de biurou şi-şi pregăti blocul şi stiloul pentru scris. Dar deodată îi trecu un fulger prin ochi.

— Iartă-mă că te întreb, doamnă, dar parcă ne-am mai întâlnit undeva azi noapte?

— Da, stăteam lângă uşă...

— Aşa e. Acum mi-aduc aminte. Inainte de-a începe, doamnă baroană, datoria îmi impune să-ţi atrag atenţia că, dacă împrejurările ar cere-o, va trebui să depui sub prestare de jurământ. Bine. Acum mai departe. Cine ţi-a dat adresa mea?

— Am telefonat la Scotland Yard şi... n'au vrut să mi-o dea. A trebuit deci s'o obţin pe altă cale. Ştiam că ai nevoie de anumite informaţiuni şi....

— A, de aceea te-ai ostenit să-mi afli locuinţa în loc să te adresezi celui mai apropiat comisariat? N'aşi putea să ştiu dela cine ai aflat d-ta că am nevoe de anumite informaţiuni?

— Doar scrie în gazete! Apoi mi-a spus şi domnişoara Halley că....

— Bine, încep să pricep. Aşa dar, doctoriţa te-a sfătuit să vii la mine?

— Aşi, de unde! M'a rugat să-i dau ei

informaţiile ca să le comunice unui delegat al ministerului de interne.

— Ce? — Ochii lui Kerry scăpărară. — Spune-mi, te rog, amănunţit ce vroia domnişoara Halley să afle dela d-ta?

— Vroia să ştie unde locueşte doamna Sin.

Sângele lui Kerry svâcnea cu putere în vine. Aşa dar „719“ dibuia încă şi el, ca şi *alţii*, în întunerec.

— Şi nu i-ai spus? întrebă repede Kerry.

— Nu, domnule comisar-şef. M'am gândit că numai *d-ta* eşti persoana indicată s'o afle.

— Aşa dar o ştii?

— Vai, da. Ah, cum să-ţi explic?

— Dă-mi adresa şi nu-mi mai explica.

— Ştiu că o să ţi se pară ceva grozav... am fost la locuinţa doamnei Sin. I se zice „casa celor o sută de fericiri“.

— Bine, bine. Unde se află casa asta?

— Nu ştiu cum să ţi-o descriu. La nevoe te-aşi putea conduce acolo, dar habar n'am cum îi zice străzii. Mergi pe o mulţime de uliţi cari te 'nfioară, treci o bucată bună de drum printre bărăci şi ovrei, apoi o iei peste un canal, coteşti la dreapta şi te pomeneşti deodată între vapoare cu o droaie de chinezi scârboşi. După aceea ajungi la o poartă — intri într'o curte şi bărbatul doamnei Sin stă într'o odaie împuţită cu o cioară pe umăr care aiurează într'una despre spioni poliţieneşti şi... Ah, n'am să uit în viaţa mea!

— Un moment, coniţă. Cum îl chiamă pe omul ăsta?

— Stai să mă gândesc. Dacă mi-aşi aduce aminte ce croncăne cioara poate că... Sin Sin Ah... Sin Sin... Am găsit! Sin Sin Wa.

Kerry îşi însemnă numele.

— Şi are o cioară domesticită care poate vorbi?

— Da, vorbeşte ca o sgripţoroaică bătrână. Are numai un ochiu.

— Cioara?

— Da — şi chinezul tot aşa.

— Ce?

— Ah, te ia groaza când vezi pe cei doi monştri la un loc.

— Descrie-mi casa.

Molly descrise fumătoria de opiu şi Kerry o asculta încordat.

— Aşa dar cabinele se află în clădirea vecină?

— Bănuesc. Noi străbăteam peretele dinnăuntrul unui dulap.

— Ai putea să-mi numeşti câteva din persoanele cari vizitau casa?

— Biata Rita, bine înţeles — şi Sir Lucien. A, da, mai venea şi Cyrus Kilfane.

— Artistul american? Ăsta s'a întors de mult în ţara lui. Pyne e mort şi doamna Irvin dispărută. Altcineva mai venia?

Molly clătină din cap, negativ.

— Cine te-a dus întâia oară acolo?

— Kilfane.

— Nu Sir Lucien?

— Nu, dar ei mai fuseseră pe acolo.

— Cari erau legăturile dintre Kazmah şi doamna Sin?

— Nu știu. Kazmah făcea negoț cu veronal, cocaină, trional și încă unele de alde-astea, dar cei cari voiau să fumeze opiu erau trimiși de el la doamna Sin.

— Cum? Le dădea adresa *ei?*

— Nu, nu, îi dădeau ei adresele *lor.*

— Așa? Doamna Sin se ducea deci la ei acasă?

— Da. Ah, domnule comisar — Molly se aplecă spre el — citesc în ochii D-tale că mă găsești grozav de... destrăbălată. O să fiu arestată?

Kerry tuși ușor.

— Probabil că nu, doamnă. S'ar putea însă să fi citată ca informatoare.

— Zău?

— Așa cred. Ai ceva în potrivă?

— Nimic dacă ți-ași putea fi D-tale de folos.

In mintea lui Kerry începu să se înfiripeze gândul de ce fluturele ăsta de noapte și-l alesese tocmai pe el de duhovnic. Până acum n'avusese niciodată vreme sau dispoziție pentru aventuri galante așa că, pentru întâia oară în viața lui se vedea obiectul unei atențiuni femeești.

— Și când te gândești că e fiica unui pair al Londrei! își zise el.

Ceea-ce nu putuseră face cei mai de temut criminali de pe cele două continente, reușise o femee: Kerry devenise nervos.

— Vă sunt foarte recunoscător, doamnă, zise el înclinându-se politicos.

— Ah, ce senzaţie dumnezeească a fost pentru mine că mi-am putut uşura inima. O să-ţi las carta mea de vizită şi sper că vei veni pe la mine când vei mai avea nevoe de ceva informaţiuni. Când voi fi citată, o să vii d-ta să mă anunţi, nu-i aşa?

— Fii sigură, spuse el scurt, apoi o conduse pe Molly până la automobil.

XXVIII

Idolul de aur.

Londra zăcea învăluită în ceaţă. In preajma docurilor se ridicau nori deşi cari întunecau străzile şi ulicioarele într'o umezeală de nepătruns şi orice străin s'ar fi rătăcit prin partea locului, era pierdut.

Petre Kerry, înfăşurat într'o manta de ploaie, pipăia cu vârful bastonului ca un orb. Nici o licărire de lumină; nu-şi putea zări nici chiar agenţii cari îl însoţeau.

— Fir-ar a dracului de treabă! înjură el înfuriat, isbindu-se cu piciorul de un zid. Unde dracu eşti, Bryce?

— Chiar lângă d-ta, domnule şef, răspunse Bryce apucându-l de braţ. Mai mergem vreo zece paşi şi o să zărim lampa — dacă o fi aprinsă, bine înţeles.

Dibuiră cu băgare de seamă mai departe. Prin ceaţa deasă străbătu un sgomot înăbuşit.

— Tot aici eşti, Bryce?

— Da, da.

— Hm, atunci mai e cineva pe-aici. — Ei, domnule, cine-i fi... te-ai rătăcit?

Se opri în loc şi trase cu urechea dar nu răspunse nimeni.

— Aşi putea să jur că e cineva în urma noastră.

— Aşa e, domnule comisar-şef. Eu l'am şi zărit. Probabil vre-un chinez de prin partea locului. Uite că am ajuns.

Kerry auzi o bătae înăbuşită lângă el şi se pomeni în faţa unei uşi scunde alături de Bryce.

— Allo, allo, cârâi un glas ciudat. Spion poliţienesc! Repede! Sin Sin! apoi flueratul unui sergent.

— Sin Sin Wa e acasă, zise Bryce. Asta e cioara.

— Ia lighioana cu el când pleacă de acasă?

— Nu, dar o ascunde într'un dulap şi pasărea tace chitic câtă vreme nu vede lumină.

Se auziră zăvoare trăgându-se; prin perdeaua de ceaţă străbătu o luminiţă. Pe peretele din fund se desenă o siluetă caraghioasă.

— Doliţi să volbiţi cu mine? gănguri un glas din întunerec.

— Da, mârâi Kerry. Vreau să inspectez depozitul tău de opiu.

Trecu apoi pe dinaintea asiaticului şi deabia acum descoperi pricina siluetei ciudate a lui Sin Sin Wa: pe umărul stâng al chinezului stătea cioara cu aripele întinse.

— Al mai deştept om! ţipă ea în urechea lui Kerry şi pocni castagnetele.

— Dihania 'draculuil zise Kerry dându-se fără să vrea îndărăt.—Intră înăuntru, Bryce şi închide uşa. Dar asta ce mai e?

Pe o ladă de ceai, lângă soba încinsă, sclipea o statuetă de lemn, poleită 'n aur şi zugrăvită cu roşu şi verde. Era chipul unui chinez care reprezenta pe Buda şi ai căruĭ ochi de jad păreau că privesc pânditori la flăcările cari pâlpâiau în sobă.

— Dumnezeu lui Sin Sin Wa, şopti chinezul. Il culăţam. E un dumnezeu plima 'ntâi.

— Hm!... Imi pare rău că te deranjez de la îndeletnicirea ta cucernică, dar dă încoa o lampă, zise Kerry.

— Foalte bine, răspunse Sin Sin Wa, puse idolul într'un dulăpior din care scoase un felinar.

Chinezul închise dulapul apoi se aşează pe lada de ceai şi-şi puse zâmbind mâinile pe genunchi. Kerry începu interogatoriul:

— Agent Bryce, recunoşti în persoana asta pe Sin Sin Wa, proprietarul acestei locuinţe?

— Da, domnule comisar-şef.

Poliţistului nu-i prea era îndemână şi ocolea privirea chinezului.

— Vii adesea în inspecţie pe aici?

— E punctul cel mai îndepărtat din Limehouse; patrula învecinată trece prin partea cealaltă.

— Aşa că te întâlneşti fie aici, fie prin apropiere cu colegul d-tale din cartierul apropiat?

— Păi... strada asta nu face parte din domeniul lui.

— Ştiu; te întreb numai dacă te întâlneşti cu el aici?

— Da, uneori.

— Bun. Ai intrat vreodată înăuntru?

Agentul se uită cu teamă la chipul mânios al superiorului său.

— Păi... să vedeţi, domnule şef, când te pătrunde frigul până la oase.... ca să te mai încălzeşti...

— E oricând bine venit, făcu Sin Sin Wa.

Kerry nu lua ochii dela Bryce.

— Acum alta. Ai auzit vreodată în casa asta, sau mai bine ai văzut sau mirosit, ceva suspect?

— Nimic, domnule şef.

— Nu ţi-a venit niciodată bănuiala că Sin Sin Wa ar ascunde ceva — sus de pildă?

— Nici asta. Nu mi s'a făcut nici o plângere împotriva lui.

— Totul e în ordine, băigui chiorul cu satisfacţie.

Kerry se întoarse brusc spre el.

— Vreau să vorbesc cu nevastă-ta. Chiam-o încoa.

Sin Sin Wa, se bătu uşor cu mâinile peste genunchi.

— Lele femeile. Nu ştie nimic, nu se plicep la afaceli.

— Hai, nu te mai preface! Chiam-o încoa, auzi?

Chinezul întoarse mâinile arătând podul palmei.

— Nu ale femee! îl asigură el blând.

Kerry scoase o pereche de cătuşe şi se aşează ameninţător în faţa chinezului. Dar acesta nu se clinti.

— Eu nenolocit — multă supălale pentlu femee cale nici nu am.

Intinse lui Kerry mâinile şi zâmbi resemnat. Criminalistul muşcă înfuriat sacâzul din gură şi se uită la Bryce.

— I-ai văzut vreodată nevasta?

— Nu, nici n'am ştiut măcar că e însurat.

— Ei, pentru ultima oară — unde e nevastă-ta?

— A fugit! rânji prietenos Sin Sin Wa. Ce scolpie de femee! O hoaţă. Mi-a fulat dolalii.

— Ce-ai spus? se răsti Kerry şi zăngăni cătuşele.

— A venit aici când Sin Sin Wa s'a dus să se bălbielească, a furat toţi dolalii. Uite aşa!

Şi chinezul întinse mâna şi suflă ca şi când ar fi fost un fulg în palmă.

Disperat, Kerry zise scrâşnind:

— Rămâi aici, Bryce, eu mă duc să cercetez casa. E cineva sus?

— Nimeni aici. Sin Sin Wa singul. Culăţă idolul lui de aul.

Kerry vără cătuşele în buzunar, aprinse lampa electrică şi urcă scara care ducea în cămara cu bulendre, unde se afla un dulap mare. Il deschise repede şi smuci boarfele şi pălăriile din cuiere.

După ce goli dulapul, intră în el şi începu a ciocăni fundul. Fălcile i se încleştaseră ca o minghinea.

— Asta e zid de piatră, nu perete de scânduri, făcu el înfuriat.

Cercă fiecare locşor, ciocăni cu degetele, cu bastonul — nimic; nicăeri nu suna a gol. Trecu în camera de alături care slujea probabil de dormitor şi-şi aruncă privirea în curtea interioară. Pustiu.

Poliţistul se coborâ iar jos. Chinezul stătea tot pe lada de ceai, încremenit ca o statue, cu mâinile pe genunchi. Agentul şedea pe un colţ de masă.

— Nu se poate, trebue să existe o comunicaţie cu clădirea de alături, zise Kerry cu încăpăţânare. Informaţiile pe cari le am sunt neîndoelnice şi mi-au fost comunicate de cineva care s'a servit în mai multe rânduri de uşa asta.

— A minţit, zău a minţit! gânguri încet Sin Sin Wa. Plieten lău cale minte ca să nenoloceaască pe sălacu chinez!

— Du-te de adu doi agenţi, Brice, nu pot să găsesc singur drumul.

— La poruncă, domnule şef!

XXIX

Teamă şi îndoială.

Margareta Halley se uita cu o milă adâncă la nenorocitul care zăcea ghemuit într'un fotoliu de piele.

— Opiu, şopti el, opiu!

Prea puţini din prietenii lui Monte Irvin l'ar mai fi putut recunoaşte în starea în care ajunsese în ultimul timp.

— Acum înţelegi şi d-ta domnule Irvin de ce ţi le-am spus toate astea, zise doctoriţa cu glas rugător. Doctorul Gibson, medicul de casă, mă sfătuia să tac mai bine, dar fiindcă m'ai întrebat pe şleau, am crezut de datoria mea să-ţi spun adevărul.

— Foarte bine ai făcut, domnişoară Halley. Dacă aşi fi ştiut...

— Mă gândeam mai de mult să-ţi fac oarecari aluzii dar tot speram s'o desbăr pe biata Rita de patima asta nenorocită.

— Iţi mulţumesc. Bănuiam eu de la o vreme că e ceva între mine şi ea — că are alţi prieteni. D-ta nu presupui cam cine ar putea fi ei, domnişoară dragă?

— Cred că Nina îi cunoaşte mai bine.

— Camerista Ritei? A fost cercetată de poliţie. Probabil că e pusă sub supraveghere.

— Ea era numai mesagera, persoana de încredere. E însă lucru ştiut că bietul Sir Lucien Pyne era un opioman pasionat.

— Crezi că el a fost îndrumătorul Ritei?

— Nu-mi place să vorbesc de rău pe oameni fără apărare, — dar convingerea mea asta e.

Tăcură, însă amândoi simţiră născându-se în mintea lor o bănuială pe care nu voiau să şi-o exprime prin cuvinte.

— Înţelegi şi d-ta, urmă doctoriţa, că acest Kazmah era sub ocrotirea unor persoane foarte sus-puse şi că ai cerca zadarnic să afli ceva de la ele.

— Vrei să zici că anumite cercuri au tot interesul să muşamalizeze afacerea sau s'o

îndrumeze intenţionat pe căi greşite?

— Răspândirea opiului şi a altor stupefiante în păturile de sus a fost multă vreme o taină pentru public, aşa că s'ar putea să fi fost vorba de mituire. Eu cred că autorităţile cunosc pe importatorii şi pe vânzătorii de stupefiante, cari se distribue în mari cantităţi în cartierele aristocrate ale Londrei. Farmaciştii şi medicii însă se isbesc de mari greutăţi când e vorba de procurat astfel de droguri şi preţurile lor au ajuns fantastice.

Irvin asculta încordat.

— Activitatea mea mă pune adesea în contact cu slujbaşii poliţiei — fie ei mai mari sau mai mici. Dacă nelegiuiţii aceia cari nenorocesc astfel omenirea sunt ocrotiţi de persoane influente, nu cred însă ca poliţia să fie amestecată în afacerea asta necurată. Dar, cum spuseşi d-ta adineaurea, ministerul de interne a instituit o comisiune de cercetare. Oare asta nu înseamnă că lordul Wrexborough nu se încrede în poliţie?

— Totuşi nu e aşa. Se pare că cercetările poliţiei n'au dus la nici un rezultat. Poate să fie pricina şi îndemânarea criminalilor cari ştiu cum să se strecoare printre primejdii.

Monte Irvin oftă obosit. Privirea lui rătăcea spre aparatul telefonic. Părea că aşteaptă o comunicare, de care totuşi îi era teamă. In urmă se sculă în picioare.

— Curajul d-tale e de admirat, zise cu căldură Margareta. Dar el — se corijă însă repede — adică toţi sunt convinşi că Ritei nu i s'a întâmplat nimic grav. Prin cine ştie

ce neînțelegere în legătură cu asasinatul va fi fugit și stă undeva ascunsă. Probabil a fost silită la asta de aceia cari vor s'o împiedice să divulge ceva.

Chipul greu-încercatului Irvin se luminä.

— Da.

— Tot așa spunea și Kerry. Să dea Dumnnezeu să nu se înșele în părerea lor.

— Asta e părerea delegatului ministerului?

— Acum, după ce mi-am făcut datoria, mă simt mai ușurată. Adevărul, oricât de amar, e totuși cel mai bun medicament. Fii, rogu-te, prevăzător în ce privește sănătatea d-tale, domnule Irvin. Când s'o întoarce Rita, vom avea de dus o luptă grea: vindecarea ei. Vom birui însă, zise doctorița și se sculă să plece.

— D-ta îmi dai iar curaj, răspunse Irvin mișcat și îi apucă mâinile. Cum voi afla ceva de Rita, te voi anunța imediat. «Iți mulțumesc din suflet. La nevoie se cunosc adevăraților prieteni.

XXX

Lupta în întunerec.

Pe la ora unsprezece din noapte ceața începu să se împrăștie treptat. Apa sclipea nedeslușit sub picioarele lui Kerry când acesta trecu peste podul canalului din Limehouse.

Criminalistul coti la dreapta și merse o bucată de drum pășind agale. Deodată însă sări

în gangul unei case care ducea într'o fundătură şi rămase nemişcat în loc.

In ultimele douăzeci şi patru de ore nu-l slăbea ideia că cineva îl urmăreşte cu mare viclenie, pas cu pas. Acum era curios să dea ochi cu spionul. Acesta înainta tiptil, călcând în vârful degetelor. Lipit de zid, cu o mână în buzunar, oprindu-şi respiraţia, Kerry îl aştepta. Din ceaţa nopţii se desprinse o umbră.

Cu o săritură Kerry se repezi din întunerec, apucă pe spion de guler şi-i aruncă în faţă lumina lămpii de buzunar.

— Trăzni-l-ar! ăsta e dela agenţia Spinker!

Lumina se răspândi pe chipul de pasăre de pradă a lui Brisley. Omuleţul începu să se sbată în mâinile agresorului său.

— Ohoho, îl luă în bătae de joc criminalistul înfuriat, aşa ne-a fost vorba? Noi ponosul şi voi folosul? Şi-l sguduia pe agent să-i iasă sufletul. — Ne trudim zi şi noapte ca să descoperim ceva şi la urmă o să vă duceţi voi şi să spuneţi cu glas nevinovat lui Monte Irvin: Am găsit-o însfârşit pe cucoana d-tale, da? O scorpie târâtoare care vrea să urce la rai, da? Bine, atunci poftim.

Văicărelile lui Brisley erau dovada cea mai bună că ghionţii lui Kerry îşi ajunseseră scopul. Simţi un picior în spate care îl repezi cât colo. Cu capul gol, o luă la fugă ca şi când l-ar fi gonit moartea din urmă.

Kerry îşi urmă calea dus pe gânduri. Problema măruntă era rezolvată, rămânea însă cea de căpetenie.

După vreo cincisprezece paşi se isbi de un om care stătea înaintea unei porţi închise din mijlocul unui zid înalt. La lumina lămpii de buzunar recunoscu chipul lui Coombes.

— Nu mai rânji atât că o să ţi se întindă gura dincolo de urechi, zise morocănos Kerry. Ai ceva de raportat?

— Sin Sin Wa s'a culcat acum un ceas.

— A fost cineva la el?

— Nimeni.

— Unde e scara?

— Uite-o.

Strada nelocuită în care stăteau aceşti doi de vorbă, mergea aproape paralel cu uliţa în care se afla locuinţa lui Sin Sin Wa. Cercetările făcute în casa chinezului nu dovediseră nimic după care să se înţeleagă că acolo se fumase vre-odată opiu. Uşa care comunică cu clădirea învecinată, după cum o descrisese Molly Gretna, nu fusese găsită. Totuşi ştia de existenţa ei nu numai dela Molly; i-o mai spusese cineva.

Din informaţiile culese aflase că patru clădiri din aceeaşi stradă, printre cari şi aceea locuită de Sin Sin Wa, aparţineau unuia Iacobs, care s'ar fi aflat — după cum se spunea — în străinătate. Chiriile le încassa un samsar şi le expedia cuiva la San Francisco. Dintr'un motiv necunoscut, Iacobs cerea pentru clădirea învecinată cu a lui Sin Sin Wa un preţ mult prea mare în raport cu locuinţa. Deaceea rămăsese neînchiriată de ani de zile. Toate geamurile erau sparte şi ferestrele bătute cu scânduri; tot astfel şi uşa.

După părerea lui Kerry, faptul că proprie-

tarul „celor o sută de fericiri“ se numea Iacobs şi pe chiriaşul apartamentului societăţii de ţigări cubane din Old Bond Street îl chema Isaaks, putea să fie o simplă coincidenţă. Totuşi lucrul era, într'o oarecare măsură, ciudat. De aceea se hotărâse să facă o minuţioasă cercetare acestei clădiri.

Cu ajutorul scării aduse de Coombes ajunsese în vârful zidului şi sări în curte.

— Pârghia! porunci el încet.

Coombes se urcă pe scară şi dete drumul pârghiei. Kerry o prinse cu îndemânare şi după câteva minute desprinse fără mult sgomot scândurile bătute la una din ferestre.

— Să viu şi eu? întrebă agentul.

— Nu, ascunde însă scara. Dacă voi avea nevoe de ajutor o să dau semnalul. Ţine!

Kerry svârli agentului pârghia de fier, ridică giurgiuveaua ferestrei şi pătrunse într'o odăiţă pe care o cercetă amănunţit la lumina lămpii de buzunar. In cameră era o murdărie grozavă şi nimic nu dădea de bănuit că fusese locuită de curând.

Criminalistul ieşi într'un coridor, asemănător cu al locuinţei lui Sin Sin Wa, care ducea la o scară pe care Kerry o urcă fără grabă. Descrierile Molly-ei Gretna erau ispititoare şi se aştepta la un decor cu totul deosebit. Dar nu găsi decât trei încăperi goale şi murdare cu ferestrele baricadate. Desamăgit puse lampa pe marginea unei firide prăfuite, şi porni înapoi în coridorul strâmt care, pe cât ştia el, ducea la o uşă secretă.

Totul arăta că locuinţa fusese de mult părăsită şi acum stătea într'o completă necurăţenie. Pe pereţi, tapete sdrenţuite şi decolorate. Nici cea mai mică urmă că ar fi existat cândva vreo intrare. După cercetări amănunţite Kerry îşi vârî lupa în buzunar.

— Hm, mârâi el, o fi având Sin Sin Wa numai un ochiu dar e al dracului de ager!

Işi aruncă privirea la tavanul înegrit de fum şi băgă de seamă că ferestruica se afla aproape deasupra capului. Indreptă în chip mecanic lumina lămpii într'acolo dar o stinse imediat şi păşi tiptil în camera cealaltă.

Ferestruica se mişcase.

Kerry se opri lângă uşă. Se auzi un pârâit slab şi un aer curat pătrunse în atmosfera îmbâcsită de mucegai a coridorului. Cineva deschisese binişor ferestruica. Ca un fulger străbătu o rază de lumină în întunerec şi se prelinse jos pe podea. Licări câtăva vreme ici-colo apoi lumina pieri. Urmă iar un pârâit ca provocat de cineva care s'ar sprijini de un pervaz, urmat de o căzătură înăbuşită.

Paşi uşori se auziră înaintând spre uşa camerii. Kerry aşteptă nemişcat în dosul uşii. Necunoscutul luminä odaia. Se oprise în prag şi numai uşa îl despărţea de Kerry care se aţinea în dosul ei cu respiraţia oprită. Trecu pragul cu revolverul întins.

Deodată Kerry se însufleţi. Se läsă pe spate şi svârli cu o lovitură de picior arma din mâna necunoscutului. Se auzi un ţipăt de durere înăbuşit şi revolverul căzu la pământ.

Se făcu întunerec. Kerry se repezi din ascunzătoare:

Se auzi o împuşcătură.

Kerry se lungi la pământ. Nu-şi închipuise că necunoscutul avea două revolvere. Lampa electrică aprinsă căzuse lângă el. Criminalistul rămase întins pe o parte, cu un genunchi ridicat, cu braţul peste faţă.

Ocolind prevăzător lumina, necunoscutu' veni mai aproape, şi cercă să deosibească trăsăturile celui căzut; Kerry zăcea ţeapăn ca un mort. Celalt îngenunchiă şi se aplecă peste el.

Fulgerător, ca un laţ, braţul lui Kerry se încolăci în jurul gâtului celuilalt, iar cu pumnul îl isbi puternic în creştetul capului. Necunoscutul gemu înăbuşit şi căzu peste Kerry.

Criminalistul se trase icnind de sub el.

— Ei drăcia dracului! Doar n'am avut intenţia să-i sfărâm ţeasta!

La lumina lămpii văzu un chip murdar, neras, negricios numai pe alocurea. Era îmbrăcat întocmai ca un fochist de vapor, dar era încălţat cu ghete de pânză cu tălpi de cauciuc. Kerry pipăi cu bastonul şi scoase la iveală al doilea revolver care-i scăpase necunoscutului din mână în clipa căderii. Il luă şi puse lampa de buzunar pe pălăria tare de pâslă, alături de necunoscut. Cu revolverul într'o mână cercetă buzunarele celui leşinat care începu să geamă. In buzunarul dela piept găsi un portofoliu elegant cu bancnote, documente oficiale şi un număr de cărţi de vizită pe care scria:

— Sfinte Dumnezeule! ăsta e delegatul ministerului de interne!

Respiraţia gâfâitoare a necunoscutului încetă şi acesta întinse o mână murdară lui Kerry.

— Bine că-ţi auzii glasul, domnule comisar-şef, spuse o voce oarecum cunoscută. Tocmai mă pregăteam să-ţi frâng cerbicea.

Kerry dete drumul portofoliului şi apucă mâna întinsă a necunoscutului. „719" se ridică zâmbind. Răsunară paşi pe scară. Coombes auzise detunătura.

— Domnule, rânji Kerry, dacă vei avea vreodată nevoe de o mărturie că te pricepi la astfel de comedii, apoi adresează-te mie: *Brixton, Spencer Road No. 67.* De altfel, mi se pare că ne-am mai întâlnit cândva?!

— Aşa. Odată în locuinţa lui Kazmah şi a doua oară într'un tripou din Soho.

— Apoi falsul fochist zise scoţând un portţigaret din buzunar:

— Numele meu e Greville Seton. Imi daî voe să-ţi ofer o ţigare?

XXXI

Ce povesteşte „719"

In încăperea de dindos a locuinţei lui Sin Sin Wa stăteau la o masă şubredă faţă 'n faţă Seton-Paşa şi Petre Kerry. Seton fuma şi Kerry mesteca. O lampă de petrol, fumegândă, arunca o lumină slabă asupra unor carnete.

— Acum, domnule Seton, după ce am dat cărţile pe faţă, trebue să recunoşti şi d-ta că mai avem încă multe de vorbit până în ziuă. Ţi-aşi fi foarte recunoscător dacă mi-ai spune şi mie ce ştii. Pe cât se pare, te-ai apucat de lucru încă din seara crimei, — aşa e?

— Da. O întâmplare — descoperirea unei ţigări de opiu în camera lui Gray — m'a făcut să-mi dau seama că rechemarea mea din Orient e în legătură cu afacerea misterioasă din Old Bond Street. Iţi spun însă cinstit că, dat fiind felul d-tale ursuz, nu m'aşteptam să am prilejul să lucrăm împreună. Mi-am ras barba pe care o lăsasem intenţionat să crească pentru a nu fi recunoscut şi fiindcă pielea rămăsese mai albă pe unde fusese părul, am găsit de cuviinţă să mă pudrez cât mai mult. Asta e pricina pentru care ţi se dăduseră semnalmentele mele cu menţiunea: „extraordinar de palid".

„Hotărât să lucrez incognito, m'am sfătuit cu lordul Wrexborough şi am fost recomandat autorităţilor respective sub „719". Explicaţia e simplă: G. şi S. iniţialele numelui meu, ar fi a şeaptea şi a nouăsprezecea literă din al-

fabet — de acolo „șeaptesutenouăsprezece".

„Contrabanda din ce în ce mai mare a stupefiantelor și a altor narcotice și imposibilitatea poliției de a-i pune frâu, a hotărât ministerul de interne să institue o comisiune specială. In căutarea unei persoane de încredere care să facă anumite cercetări, comisiunea m'a ales pe mine. **Eu eram** pe atunci în serviciul ministerului **de externe**, dar lordul m'a „împrumutat". După **cum** știi, mi **s'a** dat o împuternicire totală și în urma cercetărilor, am ajuns la aceeași concluzie cu a d-tale. Așa se explică prezența mea în camera asta pe care am închiriat-o sub numele de John Smiles, de profesiune fochist de vapoare.

„Faptul cel mai important dealtfel, că fereastra camerei de lucru a lui Sir Lucien e numai la treizeci de pași de fereastra cu balamalele bine unse, ale „Companiei de țigări cubane", cred că nu ți-a scăpat nici d-tale. Am făcut aproape imediat după d-ta călătoria peste acoperișuri. In afară de asta, Sir Lucien a fost la Buenos-Aires într'o vreme când nu prea era blagoslovit cu bunuri pământești. Mareno, servitorul lui, un individ sudamerican, nu poate da lămuriri precise ce a făcut în seara crimei.

„Nu mai încape îndoială că ne aflăm în fața unei asociații puternice de traficanți de stupefiante. Dacă Pyne n'a fost chiar conducătorul ei, era totuși financiarmente foarte interesat în afacere. Kazmah era însărcinat cu desfacerea mărfii iar importatorul era...

— Sin Sin Wa, întregi Kerry, cu ochii scânteetori. Pungaşul ăsta chiar e mai şiret decât toţi chinezii de aci. Undeva, la nici douăzeci de chilometri de noi, trebue să fie un depozit atât de bine aprovizionat încât ar putea să sature întreaga Europă.

„Şi încă ceva. Tot acolo s'a ascuns şi Kazmah — dacă n'o fi fugit — şi doamna Rita Irvin — silită, bine înţeles.

„Dacă nu cumva a fost...

— In interesul soţului ei, n'aşi vrea să fie aşa, domnule comisar. Abstracţie făcând de misterul din jurul lui Kazmah, există două fapte ciudate: întâi că Mareno, care e fără doar şi poate complice, a rămas pe loc; al doilea că nici Sin Sin Wa nu s'a gândit s'o şteargă din oraş. Inţelegi d-ta ce înseamnă asta? Amândoi sunt aici ca să-l acopere pe Kazmah — personajul principal. Atâta vreme cât Kazmah şi Rita Irvin se află în afara razei noastre înconjurătoare nu putem pune mâna pe Mareno şi pe chinez. In orice caz trebue să ne asigurăm că doamna Sin face trafic de stupefiante.

— Pentru asta ar trebui să avem martori, spuse Kerry posomorât. Şi, rezultatul ar fi că ar scăpa cucoana cu o amendă de zece lire sterline, atât!

— Deocamdată nu-l pierde din ochi pe Sin Sin Wa. Bine înţeles că n'o să ne arate calea la depozit. Am avut azi dimineaţă, în calitatea lui John Smiles, o convorbire cu el şi am ajuns la concluzia d-tale. Că puşlamaua

asta aşteaptă ceva, e lucru sigur. Şi am, nu ştiu cum, o presimţire că, chiar de am pune mâna pe toţi ceilalţi, chiorul ăsta o să ne scape din mâini. Totuşi, poate că ni se va mai prezinta un prilej...

— Şi acesta ar fi?

— Asociaţia traficanţilor de stupefiante nu poate fi absolut stăpână pe comerţul ei decât plătind sume foarte mari pentru a înlătura concurenţa. Trebue să stea zi de zi la pândă ca să nu scape controlul asupra preţului pe piaţă. Contrabandiştii, cari aduc marfa din Japonia, America de Sud, India sau Olanda o vor vinde altora dacă Kazmah şi tovarăşii lui nu vor fi la îndemână. Ar fi deci indicată supravegherea vapoarelor la sosire sau, şi mai bine, să ne amestecăm printre contrabandişti. Trebue să aibă ei undeva pe malul apei locuri de întâlnire. Poate am afla ceva.

— Vreo şease agenţi de ai mei — spuse Kerry — şi încă din cei mai ageri, sunt trimişi să cerceteze fiecare tavernă din lungul râului pe o porţiune cât mai întinsă. Dacă însă eşti de părere că am putea obţine ceva ducându-ne singuri în cercetare, n'ai decât să spui.

— Atunci, scumpul meu camarad — zise Seton svârlind mucul ţigării în sobă — cum n'avem altceva mai bun de făcut...

— Ai dreptate. Stăm aici şi batem apa în piuă degeaba. Să pornim la drum şi să începem întâi şi întâi cu „Dougal".

— Dougal"?

— E un local rău famat din Insula Câinilor, unde se aține drojdia marinarilor — printre care și arabi, chinezi și alți exotici.

Seton-Pașa, în ai cărui ochi se citea o hotărâre dârză, zise cu înverșunare:

— La „Dougal“ deci....

XXXII

In „Insula Câinilor“

Ceața începuse să se împrăștie încetul cu încetul. O barcă a poliției se desprinse dela debarcaderul din Limehouse și porni pe apa Tamisei. Din când în când, printre crâmpeele de negură sfâșiată de vânt, felinarele cheiului își resfrângeau lumina lor gălbue peste apă, apoi totul se cufunda iar în întunerec. Clipocitul lopeților suna sinistru și înăbușit și nici unul din cei aflați în barcă n'avea chef de vorbă.

Luntrea străbătea apa în curmeziș spre Insula Câinilor. Se părea că fluviul era pustiu căci până la jumătatea lui nu întâlniră nici o lumină. Dar deodată vântul goni un val de ceață și din întunerecul valurilor se ivi conturul unui vapor uriaș care aștepta prilejul prielnic ca să înainteze spre docuri. In fund se zăreau docurile din Surrey. Apoi perdeaua de negură învălui iar luntrea, întunecă lumina felinarelor și înăbuși vuetul.

Kerry rupse tăcerea:

— „Dougal". O să debarcăm aici.

Luntrea trase la mal şi o priponiră de parul unui hangar cu scândurile putrede. Kerry şi Seton urcară treptele lunecoase ale unei scări şi trecură peste o punte de scânduri necioplite.

— Ţi-am spus, pare-mi-se, că „Dougal" e supraveghiat? zise Kerry.

— Ai mai fost vreodată pe-aici?

— Acum câţiva ani. Dacă nu s'o găsi vreunul din vechii mei cunoscuţi în spelunca, sper să-mi pot păstra incognito-ul.

Kerry purta o manta veche, mult prea largă pentru ei, un şal de lână şi o şapcă de postav. Imbrăcămintea asta i-o dăduse noul lui prieten şi Kerry se cutremurase de desgust când se văzuse în oglindă înaintea plecării. Şi cum înaintau ei aşa prin mocirla asta pustie spre „Dougal", îi puteai lua drept nişte apaşi.

Păşind anevoe peste bălării şi murdării, cotiră după un colţ şi împleticindu-se de un morman de fier vechiu şi ruginit, se pomeniră deodată înaintea unei clădiri prelungi şi scunde. O lumină mată se resfrângea printr'o fereastră pe nişte buruieni uscate. Seton se opri în loc.

— Ce e „Dougal" ăsta? O berărie?

— Oficial un fel de birt-cafenea, frecventat aproape numai de muncitorii docurilor. Bine înţeles că se găseşte în ascuns şi alcoolul interzis. Localul e deschis zi şi noapte şi dacă l'ar închide poliţia, ne-am putea aştepta la o grevă a muncitorilor.

Kerry împinse uşa. Un vuet de glasuri răguşite amestecat cu o atmosferă de aburi calzi, îngreuiată de fum de tutun prost şi basamac, îl isbi în faţă.

Localul era plin. Pe lângă sobele înfierbântate se îngrămădeau o mulţime de oameni: muncitori şi hamali, marinari de toate naţionalităţile — chinezi, arabi, şi greci.

La tejghea şedea o femee flecară cu braţele roşii şi muşchiuloase, sumese până la coate. Un irlandez lung cât o prăjină împărţea băuturile. Patronul localului era un uriaş, fost boxeur, pe care-l chema Patrik Dougal.

Kerry îşi trăsese şapca pe ochi şi-şi ridicase bine gulerul mantalei. Se uita cu priviri furişe în jurul lui şi pe când înainta spre tejghea, se pomeni cu un individ voinic, îmbrăcat în haine de muncitor, care-l opri în loc.

— Luăm un rând, Mike? făcu el clipind din ochi cu înţeles. Cafeaua e fainâ de tot pe ziua de azi.

Kerry se aplecă spre el şi-i şopti:

— E cineva pe-aici, Jervis?

— George Martin e la bar. Am ochit pe unul care *negustoreşte* cu ce ştii. O să-ţi aminteşti de el că e trecut şi în raportul meu.

Pseudo-muncitorul era un poliţist din Leman Street şi cunoştea pe toţi pungaşii Londrei ca nimeni altul.

— Să vie trei cafele, Pat, strigă el peste umărul unui băiat roşcovan care stătea rezemat de dulap. Şi vezi de pune două bucăţi de zahăr de fiecare.

— Du-te dracului cu zahărul tău cu tot! răcni Dougal, luând trei cești și umplându-le îndemânatec cu o băutură negricioasă care fierbea într'un cazan. Astă seară „canci" zahăr.

— Nici măcar unul de ăla *oacheș?* întrebă mușteriul.

— O linguriță — atât.

Seton gustă băutura fierbinte.

— Hm, — rom. Și încă din cel mai bun. Jervis se uită cercetător în juru-i.

— Flăcăul ăla bălan de colo e George. Nu m'aș mira să fie amestecat în vreo afacere astă-seară. Îl așteaptă jos o barcă.

— O vom vedea: de unde am putea lua și noi una? întrebă Kerry.

— Ei — zâmbi Jervis — se găsesc ele mai multe. Ați venit cu o barcă de-a poliției?

— Da, dar trebue să se întoarcă. Îmi trebue o luntre mai mică.

— Bine, domnule comisar-șef, o să facem noi rost de una.

— Trebue. D-ta ce crezi, Seton?

— Sunt și eu de părerea d-tale. Punem mâna pe o luntre și-l așteptăm undeva pe George.

— Atunci să nu pierdem vremea degeaba. Peste un ceas vom avea fluxul, zise Jervis. Noapte bună, Pat.

Când eșiră afară, vântul risipea ultimele urme de ceață, și o briză puternică, rece și sărată bătea dinspre malul apei. Câteva bărci stăteau trase la mal.

— Cea din urmă e a lui George, zise Jervis.

— Ai inspectat-o? întrebă Kerry.

— Se 'nțelege, dar e foarte prevăzător hoțomanul.

— Eu propun s-o luăm în susul apei, zise Seton. Ne putem ascunde în dosul unui cot ca să-l supraveghem.

— Foarte bine, îi lăudă Kerry. Să luăm luntrea asta, începem toți trei. D-ta, zise el lui Jervis, du-te la treptele cele de scânduri și spune-i comisarului White să fie gata. Rămâi apoi cu el.

Polițistul dispăru în labirintul de dărâmături, pe când Kerry și Seton împinseră luntrea în apă, până ajunse la o limbă de pământ unde își găsi un adăpost prielnic.

— St! șopti Seton. Nu mișca lopețile. Am sosit tocmai la timp.

Aproape de ei, pe mal, cineva legăna un felinar.

— Vezi, șopti iar Seton, face semn cuiva de pe malul celălalt.

Kerry scrâșni din dinți.

— Uite-l. Intre mlaștini.

Din întunerecul nopții țâșni o lumină — o lumină care se agita, desprinzându-se deslușit din beznă. Se auzi plescăitul apei ca și când cineva ar fi pus în mișcare o barcă. Zăriră umbra lui George Martin cum lua lopețile în mâini.

— Dacă are de gând să treacă dincolo, la Greenwich, apoi o să cam aibă de furcă, șopti Seton.

Și într'adevăr, luntrea tăia cu anevoie apa în curmeziș spre malul celălalt. Îl urmăriră

cu ochii o bucată de vreme şi-i văzură trudindu-se să ajungă la locul de unde văzuseră mai înainte semnalul.

— D-ta ce crezi? întrebă Seton. Ţinta lui pare să fie malul din Surrey.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să pornim şi noi, într'acolo. Când vom ajunge în preajma lui Limehouse, vom vedea ce ne rămâne de făcut.

— Uite un şantier, constată după câtva timp Seton. Poate că ne-am putea pune aici la pândă.

Luptară voinicește cu curentul şi ajunseră la un cot din apropierea şantierului. Dar fiindcă nu cunoşteau situaţia locului nu-şi dădură seama că se aflau chiar în preajma celui mai mare depozit de opiu al Londrei.

Luntrea trase la mal. Criminaliştii nu văzură pe un chinez mititel care stătea de strajă la şantier şi care se retrase tiptil în umbră. Dintr'un alt punct, mai jos, pe care ei nu-l putea vedea, chinezul făcea semne cu un felinar.

Trei poliţişti supravegheau casa lui Sin Sin Wa, care, de când stinsese lumina în odaia lui de culcare, nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Totuşi, George Martin fusese prevenit la vreme şi cei din luntre îl aşteptau zadarnic.

In clipa, însă, când îşi dădură seama că fuseseră traşi pe sfoară, şi înjurau de zor, un ţipăt disperat sfâşia tăcerea nopţii.

Mâna lui Seton se înfipse în umărul lui Kerry.

— Doamne, Dumnezeule, ce fuse asta?

— Dacă nu-i o stafie, a fost o femeie, gâfâi Kerry cu glas răguşit. O femee care a văzut moartea cu ochii...

— Kerry, zise Seton, Kerry, chiar de-ar fi să punem în mişcare toată poliţia din Londra, până la ziuă trebue să cercetăm toate casele de pe malul Tamisei, până şi pe cele de sub pământ.

— De acord, răspunse Kerry, sălbatec.

XXXIII

Magie chinezească

Coombes, împreună cu încă trei agenţi, supravegheau locuinţa lui Sin Sin Wa şi fiecare din ei şi-ar fi pus mâna în foc că acesta dormea buştean. Dar chinezul e greu de păzit. Uşa casei lui Sin Sin Wa care ducea într'o curticică dosnică avea balamalele foarte bine unse. Ca o umbră, ca o stafie se strecură chinezul afară. Ducea cu el un sac atârnat peste umăr. Punând piciorul în dărăturile peretelui de piatră, se căţără până în vârful zidului de unde putea vedea până departe. Din mireazma de ţigară de foi care îl întâmpină înţelese că un agent de-al poliţiei străjuia prin apropiere. Chinezul scoborî de pe zid şi alese dintr'o grămadă de fier vechiu un drug ruginit, apoi urcându-se iar în vârful

zidului îl svârli cu putere în stradă. Drugul se izbi de o bucată de tablă, sări în sus şi căzu apoi pe un morman de moloz din curtea învecinată.

Poliţistul mârâi ceva şi se duse repede spre locul de unde venea sgomotul. Dar n'apucase să facă zece paşi şi Sin Sin Wa, aplecându-se peste zid, lăsă încetinel sacul la pământ, apoi sprinten ca o pisică coborî şi el în urma sacului.

— Cine e acolo? strigă poliţistul înspre curtea unde căzuse drugul.

Cu sacul pe umăr se strecură Sin Sin Wa prin ulicioara îngustă în umbra docurilor şi până a nu apuca poliţistul să se caţere pe zid pentru a-şi da seama de pricina sgomotului, Sin Sin Wa ajunse pe partea cealaltă a canalului şi bătu încet în uşa frizeriei lui Sam Tuk.

— Ce mai e nou, Ah Fung? şopti el în chinezeşte.

Băiatul care îi deschisese uşa aduse o lampă.

— George venea încoace vâslind, stăpâne, dar i-am făcut semne cu felinarul că poliţistul ăla roşcovan şi cu ălălalt care a închiriat odaia din capul străzii stau la pândă.

— Şi acum au plecat?

— Aduc oameni de la poliţie şi cercetează din casă în casă. Aia care zace colo jos s'a trezit şi a ţipat şi ăia doi au auzit-o.

— George aşteaptă?

— Da, stăpâne, şi o să aştepte dacă-i vorba de un câştig mai ca lumea.

— Bine.

Sin Sin Wa se strecură la scara pivniței, ridică chepengul bine tăinuit și porni pe un gang subteran care ducea la depozitul de stupefiante.

Lângă soba de petrol, într'un fotoliu de trestie, stătea aciuat Sam Tuk. Căpățâna lui chelă atârna într'o parte în așa fel încât ochelarii lui mari cu rama de corn, păreau un 8 pus în lat. Pe tejghea se afla un felinar.

Nu schimbară nici un fel de salut. Sin Sin Wa desnodă sacul și scoase din el o colivie.

— Allo, allo, țipă ca 'n vis pasărea dinăuntru, spion polițienesc! Repede! Ei, Sin Sin Wa.

— Vino 'ncoa, Tling-a-Ling! o ademeni stăpânul său cu glas melodios.

Deschise colivia și cioara păși voioasă de pe mână pe braț, apoi pe umăr, la locul ei favorit.

Sin Sin Wa puse lângă colivia goală idolul lui strălucitor care fusese deasemenea ascuns în sac. Fără să arunce o privire măcar la moșneagul care sta înțepenit ca o mumie în scaun, Sin Sin Wa se îndreptă spre o poliță la capătul căreia se afla o ușă. O deschise și pătrunse într'o încăpere care, judecând după câteva unelte de gospodărie, slujea nu numai de anexă a depozitului dar și de locuință.

In încăpere se afla o sobă de petrol. Din tavanul scund atârna o lampă cu un abat-jour de hârtie iar pe jos era așternută o rogojină. Scaune comode, un divan și alte mobile provenite din buduarul c sei „celor o sută de fericiri", complectau încăperea. In-

tr'un colţ, pe un pat, zăcea nemişcată o femee păzită de Lola Sin.

Cubaneza purta kimonoul ei de mătasă verde, Părul ei, de obiceiu negru, avea reflexe roşcate. Se uită dispreţuitor peste umăr la noul venit — dispreţuitor şi bănuitor.

— A, ai venit însfârşit? zise ea într'o chinezească perfectă.

Sin Sin Wa rînji cu rînjetul lui obişnuit.

— Vulpea bătrână e supravegheată. Dar ochii lor sunt aidoma cu ai sobolului.

— Poate că sunt mai şireţi decât îi crezi tu. Eşti sigur că nu i-ai atras încoa?

— Melcul nu poate urmări şoimul şi privirea liliacului nu-i poate zări sborul.

— Al mai deştept om din Buenos-Aires! cârâi cioara.

— Da, da, prietenul meu negru la pene, murmură Sin Sin Wa. N'o să mai treacă mult şi o să vezi şi tu câmpiile de orez din Honan şi la răsărit „râul cel galben".

— Aşi! făcu Lola. Tu pluteşti numai în visuri de viitor, în loc să te gândeşti la prezent şi la negoţ. Mi-ai adus hârtiile?

— Cum nu! In Poplar te cunosc toţi ca „doamna Jacobs" şi identitatea ta sub numele ăsta e uşor de stabilit. Te voi îmbarca pe „Mahratta". Ţi-am cumpărat un loc de *stewardesă.*

— Şi Juan?

— Dacă dispari tu, ce se poate dovedi împotriva lui?

Evreica făcu un semn cu capul spre un colţ al camerii. Sin Sin Wa se apropiă nepăsător

de pat. Cu mâinile împreunate în mânecile largi ale hainei se uită lung la... Rita Irvin.

Chipul ei de ceară părea o mască. Nasul şi buzele erau albe genele-i lungi făceau umbră peste ochii ei închişi.

— Da, da, e ispititoare! murmură chinezul. Dar femeile sunt ca ouăle de şarpe. Nebun e cine le încălzeşte la sân. — Intoarse încet ochii la nevastă-sa. — Ţi-ai vopsit părul ca să-i semeni. Dar al ei e bogat în nuanţe ca un vas de aramă, pe când al tău e ca un apus de soare, iarna, peste câmpuri de mac. Când te văd îmi aminteşti pe poliţistul cel roşcat — şi tremur.

— Tremură cât pofteşti, dar fă ceva. Dă-ţi seama, agită-te, nu lăsa totul în grija mea. In noaptea asta a ţipat şi ţipătul ei a fost auzit. Poliţiştii umblă din casă în casă.

— Lo! Am auzit-o şi eu. De ce-a gemut?

— Voiam s'o... menţin adormită şi înţepătura a trezit-o.

— Ehehe, făcu chinezul şi ochii lui prelungi se strânseseră în batjocură, dar tot trăeşte şi — mult e frumoasă!

— Frumoasă? O păpuşă fără sânge şi puteri — asta e.

— Da, da, dar aşa cum e, a descoperit taina lui Kazmah şi pe Sir Lucien l'a...

— Aşa e, hoaţa şi ucigaşa!

Degetele ei pline de inele se întinseră ca nişte ghiare ameninţătoare deasupra femeei adormite.

— Aşi vrea s'o gâtui cu mâinile mele dar... 200

— Nu trebue să se găsească urme de omor când va fi pescuit cadavrul.

— Spion poliţienesc! Luaţi seama! cârâi cioara.

Turbată de furie se uită cubaneza la pasărea aceea chioară.

— De ce-ai mai adus şi cobea asta aici? Crezi că şi aşa **nu ne** atârnă viaţa de un fir de păr?

— Din păcate **aşa e.** Afacerea „Jacobs" a fost lichidată dar poate să fie numai o chestie de zile sau de ceasuri până **ce va** afla poliţia atât casa cât şi şantierul aparţin uneia şi aceleiaşi persoane care poartă numele ăsta. Mi se pare că am mântuit cu negoţul nostru, femee. Să ne deprindem cu gândul că trebue să pagubim marfa din depozit. Acum e vorba să ne încheiem bilanţul.

— Ăl mai deştept — deştept, cârâi pasărea pocnind castagnetele.

XXXIV

Jos şi sus.

— Slavă Domnului că te văzui iar acasă, Petre!

Cu halatul bărbatului ei tras peste cămaşa de noapte, cu părul ciufulit, cu faţa îngrijorată, stătea Mary Kerry în uşa camerei de locuit. Kerry, îmbrăcat ca peste noapte — o caricatură a persoanei lui întotdeauna atât de

îngrijită, cu ghetele murdare şi mantaua plină de noroi, se lăsase obosit într'un fotliu.

— Cam cu vreun ceas înainte de a se lumina de ziuă, m'am trezit din somn ţipând, şopti Mary. Inima îmi bătea cu putere şi căzui în genunchi. M'am rugat, Petre, cum nu m'am rugat eu încă niciodată — apoi am crezut că te-ai dus dela mine, m'ai părăsit pentru totdeauna.

— Nici n'a lipsit mult. Glonţul tras de agentul ministerului a trecut la un milimetru pe lângă mine.

— Minunea rugăciunii mele, Petre, de aceea m'am simţit apoi uşurată şi cu sufletul împăcat. Mă dedublasem şi am zărit — nu te-am zărit pe tine — ceeace mi-a dovedit că erai scăpat — o biată femee chinuită, svârcolindu-se în dureri. La piciorul patului ei şedea o făptură grozavă, dintr'o ţară îndepărtată cu faţa galbenă şi ameninţătoare, cu mâinile încrucişate. Credeam că o să am o viziune şi o să mi s'arate toate ca aievea, când mi s'a pus ca o perdea înaintea ochilor şi totul a pierit în neant. Doar atâta am auzit deslu-şit: un scheunat de căţel.

Kerry tresări; mâinile lui cuprinseseră ca într'un cleşte spetezele scaunului.

— Un câine! strigă el, un câine!

— Scheunatul unui căţeluş. Crezui mai întâi c'ar fi un semn rău şi mă cuprinse iar teama. Dar când începui să mă rog din nou, înţelesei că nu-ţi era hărăzit ţie ci — sărmanei făpturi pe care trebue s'o scapi tu, Petre.

— Un câine, murmura el mereu, un câine.

Mary stătu nemişcată până ce Kerry se ridică hotărat din fotoliu.

— Am găsit, Mary. A noastră e isbândă! Douăzeci de inşi destoinici au cercetat în noaptea asta toate casele de pe malul râului — până n'a rămas nici gaură de şoarece necăutată. Ceeace douăzeci de oameni n'au reuşit o să reuşească un câine: Trebue să plec imediat, Mary dragă.

— Nu pleca Petre, eşti sdrobit de oboseală.

— Trebue, draga mea, şi tu eşti pricina.

— Unde te duci?

— Să iau cu mine câinele.

Noi speranţe îl însufleţeau. O întreagă secţiune de poliţişti coborâse pretutindeni: fiecare casă, prăvălie, şantier şi, după cum credea Kerry, fiecare pivniţă de pe malul Limehouse-ului, până la docuri, dar totul fusese zadarnic. Nu găsiseră nimic.

Pentru întâia oară decând îşi putea aduce Kerry aminte, zâmbetul de pe buzele lui Coombes pierise când i se aduse ştirea çă Sin Sim Wa dispăruse în chip misterios.

Pe comisarul-şef îl cuprinsese un fel de frică superstiţioasă de chiorul ăsta ciudat. Ca să poată cineva transforma o fumătorie de opiu, ca aceia descrisă de Molly Gretna, într'un timp atât de scurt într'o locuinţă părăsită şi murdară, era de necrezut, deşi nu imposibil. Căci Kerry îşi dăduse imediat seama că instalaţia aceea luxoasă nu era greu de îndepărtat şi că în realitate nu servea decât să acopere murdăria de dedesubt. Dispariţia uşii secrete

care lega cele două clădiri era o enigmă mai greu de deslegat.

Fără îndoială, își zicea Kerry, mobilierul casei „celor o sută de fericiri“ fusese transportat la depozitul secret în care se aciuase acum toată asociația Kazmah. Dar ca o făptură din carne și oase să dispară ca prin minune dintr'o casă cu șase camere înconjurată de polițiști, asta întrecea tot ce mintea omenească normală își putea închipui. Ce era însă și mai de neînțeles, e că se afla undeva o ascunzătoare în care să încapă șease oameni și care, cu toate cercetările atât de amănunțite, nu putuse fi găsită.

La primăria din Brixton, Kerry luă o mașină și porni spre Princes Gate. Privirile pline de mirare ale vecinilor cari nu-l văzuseră încă pe Kerry într'un astfel de hal de jerpelit, nu-l supărară de fel. Dar când șofeurul îl măsură disprețuitor din cap până în picioare, Kerry se trezi din meditare.

— Dacă te mai sgâești așa la mine, îi zise el cu mânie, te trec cu scăfârlia prin geamul mașinei — m'ai înțeles?

Pe buzele șofeurului flutură un răspuns obraznic dar când văzu căutătura aspră ca un tăiș de cuțit a polițistului, tăcu.

Mașina porni. Trecu în goană prin străzile populate unde forfotea lumea muncitoare, fără ca toată agitația asta să-l trezească pe Kerry din gândurile lui, când, deodată, tresări. Zărise într'un automobil mic de două locuri care venea din direcția opusă, pe Seton împreună cu Margarete Halley.

— Unde dracu o mai fi fost *ăsta* iar? se gândi el cu gelozie.

Seton venea şi el dela Brixton unde fusese, sfătuit de Margareta Halley, să vadă pe Mareno în închisoarea lui. Nu obţinuse însă nici un rezultat, căci americanul ăsta tăcut nu se sinchisise nici de făgădueli şi nici de ameninţări — aşa că nu putuse afla nimic dela el.

Pe când Kerry se îndrepta spre locuinţa lui Irvin, Sin Sin Wa stătea în ascunzătoarea lui subterană înaintea sobei şi-şi curăţa idolul lui poleit. Buzele lui fredonau un cântec monoton din patria lui îndepărtată, iar pasărea de pe umăr urmărea cu ochiul ei întunecat mişcările degetelor galbene. De partea cealaltă a sobei stătea ghemuit bătrânul Sam Tuk, clătinând la intervale capul lui chel. Uşa care ducea la încăperea din fund stătea întredeschisă şi prin ea străbătea lumina roşiatică a lămpii. Cubaneza, aiura cu glas răguşit, cuprinsă de ameţeala opiului. Ciubucul lung de bambu îi căzu din mână şi ochii ei în formă de migdală îşi pierdeau din ce în ce strălucirea, dar privirea-i ucigătoare stătea aţintită asupra prizonierei adormite din colţul celalt al camerei.

— Aşa — aştepţi să fumăm împreună? Lui Cy nu-i ajung două pipe, dragul meu, murmură ea. Ii trebue cinci. Haide Lucy, vino să fumăm.

Ceandu pusese stăpânire pe judecata ei. Vorbea cu iubitul ei mort.

— Ce ţi s'a întâmplat Lucy? Parcă nu

mai eşti cum erai înainte. Eşti putred de bogat şi acum vrei să te faci om cinstit, aşa e?

Femeea cealaltă nu dădea nici un semn de viaţă. Prin deschizătura uşii străbăteau crâmpee din cântecul monoton al lui Sin Sin Wa.

— Şi totuşi, Lucy, era o vreme când mă găseai frumoasă. Pentru „La belle Lola“ ţi-ai jertfit mândria ta de englez — l'ai uitat pe Sin Sin Wa. — Râse încet. — Şi de n'ar fi fost Lola ta, nu scăpai tu cu viaţă din Buenos-Aires. Ţi-ai jertfit mândria şi n'ai întrebat de unde am luat cei zece mii de dolari ca să-ţi salvez „onoarea“.

Tăcu ca şi când ar fi ascultat răspunsul mortului. Apoi murmură iar:

— Nu, iubitul meu, nu-ţi fac nici o imputare. M'ai răsplătit înmiit şi Sin Sin Wa, piţicherul ăsta bătrân, înoată în bani. Contrabanda e toată în mâinile noastre, Lucy. Maimuţa asta galbenă nu se gândeşte decât la banii lui. Să plecăm de aici cât mai e vreme. Îţi aduci aminte de Havana şi de cele două luni de miere ale noastre? Să ne întoarcem iarăşi la Havana, iubitule. Kazmah ne-a procurat avere, ucide-l pe Kazmah. Vrei să fumezi cu mine?

Dincolo Sin Sin Wa cânta — cânta despre „râul cel mare şi galben“, cânta despre zeii munţilor care îl îndreaptă printre văile unde înfloreşte macul.

XXXV

In dosul vălului

Deşteptarea Ritei nu era o deşteptare propriu zisă; nu era nici măcar o vânturare a vălului care o despărţea de lume ci o conştienţă nelămurită că există un astfel de văl şi că în dosul lui ar mai fi *ceva.*

Precum în vremea inchiziţiei victimele aveau înaintea ochilor, fie că erau treze sau adormite, instrumentele de tortură, tot astfel se perindau pe dinaintea creerului ei chinuit şi semiconştient impresiile nopţii cari o despărţiseră de ceilalţi oameni. Se simţea la hotarul nebuniei — ştia acum se înţelesese Sir Lucien când îi spusese — ce mult e de-atunci! — că va veni odată ziua plină de grozăvii şi de ispăşire.

Şi iată că ziua aceea venise. Venise când smulsese vălul care acoperea pe Kazmah — vălul care se ţesea în juru-i ca s'o sugrume. Tot ce precedase zilei sorocite de soartă se stinsese, pierise în nefiinţă; tot ce urmase se perinda pe dinaintea privirei ei lăuntrice într'o procesiune nesfârşită.

Ce groază nebună simţise când atinsese mâinile omului din scaunul de abanos. Degetele acelea lungi şi subţiri de culoarea fildeşului învechit cari erau reci, ţapene, fără viaţă la pipăit, asemenea unui mort!

Acum începea o altă dramă a chinurilor ei,

urmarea ei era un amestec de realitate şi închipuire într'un amalgam haotic.

. . . . . .

In juru-i un întunerec de nepătruns. Când s'a dat înapoi îngrozită din faţa făpturei sinistre din scaunul de abanos, a răcnit de spaimă şi scârbă. Simţea cum mintea i se rătăceşte, se cufundă în întunerec; a pipăit în juru-i, căutând un sprijin şi s'a năruit la pământ.

Un glas omenesc a trezit-o la viaţă. Cineva, în întunerec, a îngenunchiat lângă ea, i-a sprijinit trupul şi i-a vorbit stăruitor şi desnădăjduit....

— Rita... Rita mea dragă, ce ţi-au făcut? Vorbeşte. Am vroit numai scăparea ta, copila mea dragă!

Rita simţea cum o ridică cineva de jos, încet şi cu blândeţe şi se trudia să priceapă ce se petrece cu ea. Recunoscu în cel ce-i vorbise pe Sir Lucien Pyne, pe omul de lume, rece şi blazat, pe care nu-l credea în stare de o pornire atât de pătimaşe.

Ii strânse tremurând braţul.

— O Lucy, mi-e frică — şi mi-e rău!

— Slavă ţie Doamne că trăeşte! se auzi glasul lui aspru. Ţine-te bine de mine Rita, şi cearcă să te ridici. Trebue să plecăm de aici numaidecât.

Tremurând toată, văzu o încăpere mititică, patrată, slab luminată, în care se desluşea silueta fotoliului lui Kazmah. Se trase înapoi înspăimântată.

— Nu-ţi fie frică, dragostea mea, nu o să

ţi se întâmple nimic — o linişti însoţitorul ei.

Impinse uşa şi lumina scăzută care pătrundea prin deschizătura din dosul scaunului pătrunse blând în cameră. Sir Lucien şopti într'o limbă străină care părea să fie spaniolă, fraze repezi şi scurte. Ii răspunse un potop du cuvinte în aceeaşi limbă.

Apoi — un răcnet de mânie, un gâfâit ca de om ieşit din minţi se auzi în întunerec şi Rita se simţi cuprinsă de un leşin binefăcător. Se clătină. O apariţie — cu ochii scli-pind sălbatec — se năpusti asupra ei. Lama unui cuţit străfulgeră prin aer.

Ca să înlăture lovitura, baronetul ar fi trebuit să se desfacă de inclestarea Ritei. Dar el se aruncă ca o pavăză înaintea ei. Şi Rita văzu cum pumnalul străbătea umărul lui...

In întunerecul căscat în juru-i i se păru că se află într'un vârtej. Sunete puternice de clopot o asurzeau, degete aspre îi sfâsiau hainele de pe trup, se înfigeau cu furie în părul ei. Plutise pe apă, o târâseră prin ganguri nesfârşite pline de chipuri galbene, încremenite, de chinezi. Ochi tăiaţi în migdală se aplecau lucind ameninţători asupra ei; pumnale sclipitoare tăiau vâjâind aerul. Inaintea ei stătea ca o pavăză Sir Lucien şi toate pumnalele pătrundeau în carnea trupului lui. Rita ar fi vrut să ţipe dar nici un sunet nu ieşea de pe buzele ei. Apoi totul în juru-i se cufundă în beznă.

Un chinez se aplecă peste ea, cu mâinile ascunse în mânecile lui largi. Zâmbetul lui

rânjea desgustător dar nu dușmănos. Semăna aidoma cu Sin Sin Wa, numai că avea doi ochi.

Rita se pomeni pe un pat murdar într'o încăpere îmbâcsită cu fum de opiu. Pe masa de lângă ea erau niște rămășițe de mâncare. Zadarnic se trudea creerul ei ca să-și aducă aminte, dacă mâncase sau nu.

Ceva metalic sclipise înaintea ochilor ei, urmat de o durere pătrunzătoare. Rita crezu că e un pumnal și scoase un răcnet grozav.

Părea că au trecut ani la mijloc — ani de chinuri sufletești petrecuți printre ochi ca migdalele cari pluteau în văzduh fără să se fixeze la un chip omenesc. Din când în când se auzea un cârâit de pasăre și Rita credea că e tot papagalul care se legăna în noaptea aceea pe o ramură de palmier din inima Saharei.

Intr'o seară, pe când încerca să se apere de mâinile acelea galbene cari pipăiau după ea în întunerec, auzi un glas batjocoritor:

— Povestește-mi visul d-tale; să ți-l tălmăcesc.

Rita deschise ochii, privi la tavanul scund și murdar îmbâcsit cu aburi de opiu.

— De ce vii să mi te jelueşti mie? urmă glasul batjocoritor. Ai vrut să-mi vorbești; ei bine, iată-mă!

Rita întoarse capul. Pe un divan din colțul încăperii, cufundat într'un morman de perne multicolore se afla doamna Lola; lângă ea ciubucul de bambu îi alunecase din mână. Chipul ei resfrângea extazul unei senzații de fericire mistică.

In colţul celalt al divanului, cu privirea aţintită asupra Ritei se afla Kazmali...

XXXVI

Sam Tuk se mişcă.

Cartierul chinezesc era supravegheat ca niciodată până atunci. Scotland Yard pusese la dispoziţia lui Kerry pe toţi agenţii lui disponibili. Membrii poliţiei însărcinaţi cu paza malului Tamisei se luau cu ei la întrecere, stăpâniţi de ambiţia s'o ia înainte până şi delegatului ministerului de interne.

Intr'o după amiază ploioasă şi întunecoasă, Petre Kerry coti dintr'o uliţă întortochiată din cartierul Limehouse într'o stradă îngustă paralelă cu Tamisa. Sub braţ ducea un căţeluş înfuriat: era căţelusul doamnei Irvin. De trei ori încercase căţelusul să-l muşte de mână şi Kerry văzu pe poliţiştii pe cari îi întâlnea făcând haz de îndârjirea căţelului. Când comisarul-şef păşi pe un podeţ, câinele mai făcu o încercare şi reuşi să-şi înfigă colţii în mâna lui.

Blestemând, înfipse criminalistul degetele în sgarda câinelui, îl învârti deasupra capului şi-l svârli în văzduh.

— Du-te dracului, javră! zise el înfuriat.

Porni să-şi sugă rana şi ridicând de jos bastonul pe care-l scăpase din mână, se uită înciudat în juru-i. Simţea o mânie grozavă împotriva chinezului, în care ghicea cheia întregei enigme. Oare să fi posedat chiorul ăsta puterea

de a se face nevăzut? Altfel cum s'ar fi explicat faptul că toate cercetările de a-i da de urmă fuseseră zadarnice.

Kerry auzi un scheunat jalnic. Murmură cu milă:

— Doar nu şi-o fi rupt bietul căţeluş vreun picior?

Işi scutură apa de pe marginile pălăriei şi se îndreptă spre locul de unde auzise scheunatul şi se pomeni în faţa unei prăvălii murdare. In fereastră văzu un carton pe care scria:

SAM TUC

Bărbier

Căţelușul schelălăia şi adulmeca pragul; ochii lui negrii ca smoala arătau spaima şi păreau că se roagă de ceva.

Insufleţit de nădejdi noui, Kerry păşi în prăvălia pe care o mai inspectase în zori. Căţelușul alergă în spre o pivniţă de cărbuni care fusese deasemenea cercetată cu deamănuntul.

Ah Fung, care făcea impresia să fie singurul locatar al casei, fu surprins de poliţist pe când căuta să împrăştie într'un loc praf de cărbuni. Câinele începu să scormonească locul.

Kerry apucă pe băiat de guler.

— Deschide ce acopereai aici ori îţi rup oasele.

Ochii prelungi ai chinezului îl priveau cu supunere dar nu părea de fel dispus să asculte. In vremea asta labele căţeluşului reuşiseră să dea la iveală o lespede de piatră în care se vedea deslușit o spărtură largă.

— N'auzi? — Kerry dete pe spate capul chinezului cu atâta putere încât respiraţia-i ieşea şuerătoare din gâtlej. — Deschide ori...

Când simţi strânsoarea slăbind, Ah Fung se repezi spre scară dar în mijlocul săriturii Kerry îl izbi cu pumnul în dosul urechii şi chinezul căzu grămadă pe un morman de cărbuni.

Câinele încetase să mai scormonească locul. Scoase un lătrat scurt şi se uita aşteptând la comisar. Kerry se aplecă şi şterse cu batista lespedea. Căţeluşului îi trecuse supărarea şi ţopăia în jurul lui.

Criminalistul chibzuia.

— Trebue să fie undeva un cârlig care să se potrivească la spărtura asta.

Răvăşi mormanul şi dete de o sârmă îndoită. După cinci secunde se ivi o deschizătură îngustă de unde pornea o scară de lemn. Kerry luă căţeluşul, care schelălăia şi se împotrivea din răsputeri, alergă cu el în prăvălie şi-l puse jos. Apoi dete fuga înapoi şi încuiă uşa în urma lui. Aprinse lampa de buzunar şi la lumina ei văzu pe Ah Fung mişcându-se şi ridicând în sus braţul. Se auzi numaidecât un zăngănit slab.

— Aha! făcu poliţistul, alergă la băiat şi

scoase din buzunarul pantalonilor un inel cu patru chei. Două din ele păreau să fie pentru o broască Yale; a treia era o cheie de lacăt obişnuită dar a patra era mare şi complicată.

— Parc'ar fi o cheie de temniţă, îşi zise Kerry care nimerise fără să ştie.

Era cheia care descuia încăperea subterană.

Scoborâ treptele şi pătrunse într'un tunel scund sprijinit de scânduri—un fel de tranşee—făcut cu mare dibăcie de Sin Sin Wa. Aplecat de mijloc, Kerry merse în lungul tunelului până ce ajunse înaintea unei uşi masive.

Broasca bine unsă **nu** scârţâi de fel. De când ridicase lespedea de piatră, Kerry se ferise pe cât se poate să facă sgomot. Dar simţurile ascuţite ale lui Sin Sin Wa, stăteau la pândă. De aceea Kerry dete numai de Sam Tuk.

Ochii ageri ai lui Kerry cercetau în dreapta şi în stânga. Fălcile lui se agitau mecanic. Sam Tuk nu se clinti. Cu mâinile în mânecile hainei, aplecat înainte, părea o statue.

— Ia ascultă, mumie bătrână, ce aţi ars aici? zise Kerry apucându-l de umeri.

Sam Tuk dădu din cap dar nu răspunse.

Un morman de cenuşă albă se desiuşea bine pe cărbunii aprinşi.

— Aţi înlăturat dovezile, ai? Pute a opiu şi alte otrăvuri de astea. Unde e banda de tâlhari?

Sam Tuk clătina mereu capul şi când poliţistul îi dădu drumul, căzu iar în scaun şi rămase nemişcat. Cu privirea întunecată se uita

Kerry la făptura asta ghemuită în scaun. Dar deodată faţa i se luminâ. Jos pe scândurile murdare, aproape la picioarele lui Sam Tuk, se afla un teanc de foi de opiu.

— A! făcu poliţistul şi s'aplecă repede ca să ridice teancul.

In clipa aceea însă, Sam Tuk, cu o mişcare fulgerătoare, scoase din mânecă un retevei de gumă şi isbi cu el pe Kerry în creştet.

Acesta se prăbuşi la pământ. Sam Tuk căzu pe spate în scaun şi fălcile îi tremurau îngrozitor.

Poliţele deşarte din apropierea uşii despărţitoare se deteră fără sgomot într'o parte şi Sin Sin Wa apăru. Ţinea şi el mâinile în mânecile largi ale hainei; faţa lui galbenă, ciuruită de vărsat, zâmbea zâmbetul lui veşnic.

— Bine-ai făcut! zise el în limba melodioasă a chinezilor. Bine-ai făcut, bătrânule cu ţeasta cheală şi plină de înţelepciune. Câinii s'apropie dar vulpea bătrână veghează.

XXXVII

Seton-Paşa îşi dă raportul.

In timp ce comisarul-şef Kerry intra în bărbieria lui Sam Tuk, lordul Wrexborough primea în audienţă pe Greville Seton. Era şi Quentin Gray de faţă.

— Aşa dar, după părerea d-tale, zise lordul cu părul ca argintul, s'ar deduce că între poliţie şi contrabandiştii de stupefiante n'ar exista nici un fel de legătură?

— Asta e părerea mea, Excelenţă. Negoţul cu stupefiante a fost monopolizat încetul cu încetul de un grup de financiari. Kazmah şi tovarăşii lui făceau parte din asociaţie.

— Aşa? — Lordul Wrexborough îşi învârtea monoclul. — D-ta crezi pe Kazmah, împreună cu toată banda lui ascunşi în... cum îi zici d-ta?—îşi aruncă ochii pe un manuscris — în preajma şantierelor? Şi eşti de părere că un chinez anume Sin Sin Wa e capul organizaţiei?

— Probabil că asasinatul Pyne a fost în realitate conducătorul întreprinderii; dar Sin Sin Wa era însărcinat cu executarea distribuţiei. Având în vedere aparenţa lui exterioară prin care poate fi uşor recunoscut, cu greu ne-ar putea scăpa din mâini. Nevasta lui s'ar putea strecura mai uşor cercetărilor poliţiei, iar cât priveşte pe pungaşul de Mahomed El Kazmah, părerea mea e că a şters de mult putina şi nu vom mai auzi ceva despre el, căci din păcate, nu avem semnalmentele lui.

— Dar paşaportul lui?

Lui Seton-Paşa îi flutură un zâmbet pe buze.

— Asta nu e o piedică de neînlăturat, Excelenţă. Dar pe Sin Sin Wa *trebue* şi o să şi punem mâna pe el. Pare să fie un chinez dela Sud din şcoala veche. In orice caz poartă cea mai lungă şi cea mai groasă coadă pe care am văzut-o pe capul cuiva: Şi coada e acum în cartierul chinezesc tot atât de rară ca o cioară albă. Chiori de rasă galbenă vor mai fi existând pe acolo, dar nici unul cu o

coadă cât un odgon de vapor. Al doilea, duce întotdeauna cu el o cioară vorbitoare de care nu s'ar despărţi pentru nimic în lume. E însă de o viclenie pe care am putea-o numi aproape genială.

— Şi... doamna Irvin?

Quentin Gray care stătea la fereastră se întoarse brusc. Chipul lui de băeţandru era alb ca varul.

— Seton, pentru Dumnezeu, spune-mi adevărul! Crezi că....

Amuţi, copleşit de simţimintele care-l stăpâneau.

— Azi dimineaţă trăia încă, Quentin. I-am auzit glasul din depărtare. Fii încredinţat că nu i se va face nici un rău. Mai mult nu-ţi pot spune.

Lordul Wrexborough îşi luă aer sever şi puse mâna pe un act de pe biurou.

— Observaţia asta Quentin, îmi aminteşte o chestiune care trebue rezolvată. Decretul pentru numirea ta ca ataşat la legaţiunea noastră din Cairo a fost iscălit àstăzi. Marţea viitoare trebue să porneşti la drum.

— Mă trimiţi în surghiun, tată? Ce crimă am făptuit?

— N'ai făptuit nimic necinstit. Dar, ca mulţi de seama ta, ţi se pare că, după o activitate de scurtă durată trebue să consideri viaţa drept un concediu nelimitat. Iţi vorbesc deschis deoarece ştiu că şi Seton e de părerea mea. Protectorul meu, ministrul de externe, ţi-a hărăzit o slujbă care îţi deschide o carieră

care — repet — are tot atâtea perspective ca şi a lui Seton.

Cu obrajii roşii ca para, fiul său îi răspunse:

— Bănuesc că Margareta ţi-a împuiat capul cu... cu Rita Irvin. Iţi dau însă cuvântul meu de onoare că nu există nici un motiv.

Chipul pârlit de soare al lui Seton se făcu şi mai închis.

— Quentin, în calitate de prieten, iţi dau şi eu acelaş sfat. Primeşte postul din Cairo.

Îi întinse zâmbind mâna. Firea impulsivă a lui Quentin Gray se dărâmolise.

— Dragul şi bunul meu prieten, scap'o, scap'o de hatârul bietului Irvin. Ţie, tată, iţi mulţumesc din suflet. Tu, întotdeauna ai dreptate. Marţi voi fi gata de drum. Ce, te şi duci, Seton?

— Da, comisarul-şef Kerry răstoarnă cerul şi pământul ca să dea de depozitul lui Kazmah şi aş vrea să fiu şi eu de faţă.

XXXVIII

Cântecul lui Sin Sin Wa

Trezită de Sin Sin Wa din somnul ei greoi datorit opiului, Lola intră în încăperea cu aerul înăbuşitor. Privirea îi era turbure, părul ei vopsit îi atârna în şuviţe încâlcite pe frunte.

— Trezeşte-te, femeie! îi zise chinezul, cu glas melodios.

Ii răspunse cu o privire dispreţuitoare — apoi privirea ei se aţinti asupra lui Kerry care zăcea lungit la pământ înaintea sobei. Acesta întinse gemând braţul şi se rostogoli pe o parte, pe când genunchii i se îndoiră.

In ochii lui Sin Sin Wa luci o sclipire ciudată dar nu se clinti din loc; Sam Tuk răsase şi el nemişcat. Lola însă, zăpăcită încă de somn, ridică în sus kimonoul şi lăsă să i se vadă piciorul ei frumos, încălţat cu ciorapi de mătase. Dintr'o teacă de piele prinsă de jartieră, scoase un pumnal mititel — apoi se ghemui ca o tigroaică gata să se repeadă asupra pradei.

Sin Sin Wa o apucă de mână.

— Femee mărginită la minte, zise el cu o mâhnire blândă, de când crezi tu că poate rămâne o crimă nepedepsită în Londra?

Lola se dete înapoi înfuriată.

— Maimuţă galbenă! gâfâi ea răguşit. Unul mai mult ori mai puţin...

— Unul? — Sin Sin Wa aruncă o privire ciudată asupra comisarului.

— Sunt aici, înţelegi? Am căzut în cursă.

— Nu, o contrazise chinezul. Ăsta are curajul leului. A venit numai el singur.—Urmă apoi în englezeasca lui schimonosită:—Ai vlea să-l înjunghii adevălat?

Fără să-şi dea seama, Lola începu şi ea să vorbească englezeşte:

— Nu, ar fi pripit lucru. Stai să cuget niţel, tâmpit bătrân.

Pumnalul îi scăpă din mână, zăpăcită îşi strânse tâmplele în palme.

— Te-ai sătulat sau mai mânuești pumnalul? Și ce flumos l-ai tlimis pe ăla cu el pe lumea cealaltă!

Femeea râse brusc și-și lăsă capul pe spate.

— Cine zice una ca asta? Păpușa aia blondă e de vină — ți-am mai spus-o de atâtea ori.

— Așa mi-ai spus tu — hoi, hoi! Dal Sin Sin Wa nu te clede. Doamna Lola l'a omolât. Nu mă mai contlazice. Te știam eu în stale de așa ceva.

Cubaneza îi dădu un bobârnac, se aplecă și ascunse iar pumnalul în jaretieră.

— Să-ți spun ceva, tontule, zise ea cu glas adânc și aspru. Cu tine, maimuță galbenă, am încheiat-o — și pentru totdeauna. Așa e, l-am pedepsit pe Lucy — *eu* cu mâna mea. Al meu era până a nu mi-l înstrăina femeea asta cu fața albă și obrajii trandafirii. — Apoi arătând spre Kerry: — leagă-l și lasă-l să doarmă. Și acum, ascultă ce-ți spun: între noi doi s'a isprăvit. Căile noastre se despart. O să mă stabilesc la New-York până ce voi putea pleca nesupărată la Buenos-Aires.

— Al mai deștept om din Buenos-Aires, cârâi cioara din colivia ei.

Lola, acum cu mintea limpede, aruncă chinezului o privire fulgerătoare.

— In definitiv ce s'a întâmplat? Cum a ajuns omul ăsta aici?

— L-a adus cățelușul, spuse chinezul. I-a dat lui Ah Fung una în cap și s'a scobolât aicea jos. Lo! Ah Fung e ial în legulă, caută cățelușul. Fii fălă glije.

— Mai puţină vorbă şi mai multă treabă. Leagă-l acuma şi dacă ai chef de flecărit, flecăreşte în chinezeşte.

Sin Sin Wa îşi ascunse mânile în mânecile hainei şi-şi târşi picioarele spre uşa secretă.

— Numai glaiul ne deosebeşte de celelalte animale, şopti el blând.

In camera din dos cotrobăi într'o grămadă de vechituri şi scoase o frânghie lungă şi subţire. Şi pe când descurca domol frânghia, începu să cânte în dialectul din Honan, înţeles numai de el, un cântec ciudat.

In vremea asta, la picioarele lui Sam Tuk, Kerry, făcut gheomotoc, îşi aduna gândurile lui împrăştiate. Când Lola se înapoiă din camera cealaltă, criminalistul îşi venise cu totul în fire. Şi se mira cum de lucrul acesta părea să-i fi scăpat chiorului din vedere. De obiceiu nu purta armă la el, încrezător în puterea pumnilor lui sdraveni şi a sprintenelei picioarelor.

De ce căutase chinezul s'o aţâţe pe Lola ca să se trădeze? Ca să iasă Mareno teafăr din afacerea asta? Ca să dovedească nevinovăţia Ritei Irvin? Sau ca să-şi scape pielea lui? O problemă chinuitoare. Apoi — unde era Kazmah?

Apăru Sin Sin Wa cu frânghia şi un pistol, fredonând ultima strofă a cântecului lui ciudat. Aruncă Lolei, care stătea tăcută şi-şi legăna nervos piciorul ei fin, frânghia.

— Vezi de-l leagă bine. Sin Sin Wa stă de veghe cu pistolul încărcat.

XXXIX

Şantierul părăsit

Regiunea suspectă a Limehouse-ului era împresurată ca o cetate. Seton-Paşa vorbi cu diferite posturi dar nu află nimic nou decât că de pe seară, comisarul-Şef Kerry nu mai fusese văzut de nimeni.

Seton nu urmărea un plan hotărât şi mergea dus pe gânduri prin cartierul plin de murdărie; străbătu uliţele strâmte din împrejurimile docului, trecu peste o punte şi se opri la o poartă ruinată care ducea la un şantier părăsit.

Fără să ştie apucase pe drumul pe care fugise Sin Sin Wa. Privirea lui ageră căută să descopere taina locurilor sinistre în cari se afla. Clădirea învecinată nu scăpase de cercetările poliţiştilor şi Seton deschisese fără nici o intenţie poarta zăbrelită. Aşa hotărâse pesemne *Kismet*-ul — soarta — cum zice arabul.

Vroia să se 'ntoarcă când un sgomot ciudat îi ajunse la ureche.

Undeva p'aproape scheuna un câine.

La lumina lămpii de buzunar, Seton examină interiorul clădirii ruinate. Un căţeluş scheuna şi răcâia cu labele duşumeaua murdară ca şi când ar fi vrut să-şi croiască un drum. Când văzu lumina, căţeluşul se ghemui speriat şi-şi arătă colţii. Era un căţeluş de salon, din aceia preferaţi de cucoanele din societate.

Câinele păru că se teme de bătae, o clipă numai, căci după ce privi pe Seton în faţă, se apucă să râcâe iar murdăria cu labele.

Seton înţelese că nu-i timp de pierdut. Stinse lumina, se lungi lângă câine şi puse urechea la pământ. Inima 'i bătea cu putere. Aflase în Leman Street că Kerry luase cu el căţelușul Ritei cu speranţa că-l va ajuta în căutarea stăpână-si şi Seton nu se îndoia că era chiar căţelușul ei care râcâia agitat pământul lângă el.

In mintea lui se statornici gândul că poliţistul căzuse în mâinile tâlharilor dar că, probabil, după multe peripeţii, scăpase. Ce era sub şantier? Ţinându-şi respiraţia se trudea să prindă vreun sgomot suspect. Dar nu se auzea nimic.

— Nu, căţelușule, nu e nimic de găsit aici, zise el câinelui.

Ca răspuns la vorbele lui prietenoase câinele începu să latre — un lătrat scurt, ascuţit, care nu se putea să nu fie auzit de pe malul Surrey-ului.

Seton nu-şi putea lămuri atitudinea câinelui. Cercetase centimetru cu centimetru clădirea şi se încredinţase că nu putea fi vorba de o ascunzătoare pe undeva. Şi totuşi purtarea câinelui nu avea altă explicaţie.

Deodată avu impresia, poate sub stăpânirea ideei fixe că aici trebue să fie cheia enigmei — că e supravegheat. Se ridică brusc, părându-i-se c'a auzit un ţipăt înăbuşit. Se hotărâ să cerceteze cât mai în taină încă-odată clădirea şi să o puie sub o strictă supraveghere

în acelaş timp, aşa ca nimeni să nu se poată strecura fie înăuntru, fie afară.

XL

Coada poate fi şi streang

Camera din fund îmbâcsită de fum zăcea în întunerec. Gemete slabe se auzeau din colţul odăiei şi Kerry bănuia nelămurit cine gemea.

Sin Sin Wa îl legase fedeleş şi-l târâse într'o încăpere dosnică de unde se trudea să prindă sgomotele nedesluşite cari ajungeau până la el, glasul furios al cubanezei şi cântecul monoton al chinezului. Din când în când se amesteca în sgomotul glasurilor omeneşti plescăitul apei sub şantier. Cioara din colivia vârâtă sub tejghea, amuţise. Din depărtare se auzea, la intervale, flueratul sirenelor.

Kerry trăgea desnădăjduit de legăturile cari îl ţineau încătuşat. Il mai chinuia şi întrebarea: cine sau ce zăcea pe divanul din spatele lui? Avea senzaţia precisă că cineva stătea ghemuit acolo.

O ceartă a perechei de dincolo îi întrerupse meditarea.

— Astupă-i jivinei ăleia afurisite ciocul, n'auzi?

— Tlebue să volbească şi Tling-a-Ling câte odată.

— Allo, allo! cârâi pasărea aurită. Ăl mai deştept — deştept om...

— Culcă-te, Tling-a-Ling. Nevesticăi nu-i place pălăvlăgeala ta.

— Bagă-l în foc! Dă dracului monstrul ăsta chior.

Dar Sin Sin Wa, care intrase acum cu un felinar aprins în încăperea din fund, zâmbea cu zâmbetul lui stoic.

Puse felinarul pe măsuţa arabă care împodobise mai înainte buduarul Lolei din „Casa celor o sută de fericiri". Apoi, cu mâinile în mânecile largi ale hainei se uită, după o privire fugară aruncată lui Kerry, la femeea care gemea în patul din colţ.

— Se, se, tot n'ai mult, dlaga mea? Dal plea te-ai lăcomit la „zăpada albă", hoi, hoi. Femeea aia lea a vlut să te omoale dal Sin Sin Wa n'a vlut să moli aşa de culând. Asta nu e bine, Lo!

De pe locul unde se afla, Kerry nu putea vedea pe femeea culcată 'n pat dar îi auzea gemetele şi simţia că, nu era conştientă de prezenţa chinezului.

— Grăbeşte-te, idiotule! se auzi glasul răguşit al Lolei din camera cealaltă. Peste zece minute trebue să dea Ah Fung semnalul. Nu şi-a dat încă sufletul păpuşica?

— Nu de tot, răspunse Sin Sin Wa.

Era în clipa când Seton păşise în clădirea pustie şi dăduse peste câinele care răcâia pământul. Şi cum chinezul privea la trăsăturile descompuse ale femeei care tot nu voia încă să moară, câinele de deasupra lor, însufleţit de prezenţa lui Seton, începu să latre. Lătratul

lui străbătea slab prin tavan până la cei de sub pământ.

Kerry își încordă mușchii și gemu neputincios.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. In camera din față era o liniște de moarte. Sin Sin Wa nu se mișcă.

Iarăși se auzi lătratul și cioara îi răspunse țipând strident:

— Allo, allo, spion polițienesc! Luați seama! Repede!

Un strigăt de mânie urmat de o bufnitură.

— Sin... Sin... Wa..... șopti glasul înăbușit al cioarei. Apoi un țipăt pătrunzător de pasăre și fâlfâiri repezi de aripi.

Cu mâinile tot încrucișate în mâneci, Sin Sin Wa porni din încăperea din fund și împrinse ușa cu umărul. Rezemat de polițele goale cuprinse cu privirea situația.

De lângă colivia răsturnată, Lola se înălță din mijloc.

La picioarele ei, aproape de tot de Sam Tuk, ghemuit în scaunul lui ca o figură de ceară, se vedea sbătându-se un morman de pene negre. Cioara mai dete slab din aripi — odată — de două ori — apoi rămase nemișcată.

Sin Sin Wa șuieră odată printre dinți. Pipăi cioara, i se uită în ochiul teafăr care privea acum tot așa de sticlos și fix ca și celalt.

De pe buzele chinezului pieri zâmbetul lui obișnuit.

— Dragul meu Tling-a-Ling, se tângui el, vorbește, prietenul meu cu pene negre.

Un strop de sânge, roşu ca o boabă de rubin, se prelinse de pe ciocul ei înţepenit.

Sin Sin Wa lăsă capul în piept şi întinse cu blândeţe pasărea pe o ladă.

Cu mâinile în şolduri, respirând repede, stătea Lola în faţa lui.

— Ţi-am spus eu de atâtea ori că o s'o fac şi p'asta într'o zi. Acum uite c'am făcut-o. Poliţia e sus în şantier. Ne-a prins în cuşcă. Şi numai din vina monstrului ăsta afurisit.

— Se, se, se, şuieră Sin Sin Wa şi-şi suflecă încet mânecile hainei.

Femeea îl măsura cu priviri dispreţuitoare dar deodată expresia feţei i se schimbă. Se uită repede la Sam Tuk.

— Ce ai de gând să faci, tâmpit bătrân? îi strigă ea.

Dar Sin Sin Wa nu-i răspunse şi-şi sumese mânecile până la cot. Aduse peste umăr coada lui asemenea unui şarpe şi o mângâie.

Râsul femeei răsuna sinistru şi ameninţător.

— Nu cumva crezi, maimuţă galbenă, că o să mă intimidezi?

O furie turbată îi schimonosea chipul întunecat. Smuci într'o clipă tivul kimonoului ei de mătase şi apucă pumnalul. Dar tot mai sprinten fu Sin Sin Wa.

Odată, de două ori îl isbi Lola şi sângele ţâşni din umărul lui stâng. Ca o funie a călăului însă coada chinezului se înfăşură în jurul gâtul ei, sugrumând-o.

Femeia gemu gâlgâit, dete drumul pumnalului şi amuţi. Părul ei despletit o învălui ca un

râu de aur pe când horcăia sbuciumându-se în strânsoarea ucigătoare a cozii.

Chinezul o ţinea la o lungime de braţ şi când citi pe chipul ei congestionat sfârşitul, se petrecu o minune:

Ochiul lui beteag se deschise!

Cu o mişcare repede desfăcu de pe gâtul ei coada, dădu drumul cadavrului şi scuipă pe pământ. Intinse apoi braţele, îşi îndreptă privirile turburi spre Sam Tuk.

— E bine aşa, bătrânule cu capul chel plin de înţelepciune? întrebă el cu glas înăbuşit.

Dar bătrânul stătea ghemuit în scaun ca un idol bizar căruia i s'a adus o jertfă omenească şi tăcea.

Ochii şaşii ai lui Sin Sin Wa se umplură de lacrimi. Pas cu pas se apropiă de moşneag, îl atinse, căzu în genunchi.

— Bătrânule chel, tu care atâtea ştiai — în noaptea asta pe toate le vei afla.

Sam Tuk era ţeapăn. Să fi murit în clipa când isbise pe Kerry în moalele capului? Mai târziu poate? Nimeni n'ar fi putut-o spune.

Incetişor, Sin Sin Wa luă de pe ladă pasărea fără viaţă şi o puse ca o ofrandă mortuară pe genunchii moşneagului.

— Ia-o cu tine, tată, acolo unde te vei duce tu acum. A fost şi ea credincioasă precum ai fost şi tu.

Se îndreptă cu paşi domoli spre tejghea, deşurubă soclul idolului poleit. Se întoarse apoi la cadavrul femeei şi-i scoase punga pe care o purta sub rochie prinsă de o cingătoare

de piele. Îi trase inelele din degete, brăţările de pe mâini şi celelalte giuvaeruri şi le vârî în idolul de aur — tăinuitorul comorii lui.

Ridică mâinile în sus şi-şi despleti coada care, ca şi ochiul lui fără vedere nu era altceva decât o deghizare. Cu o foarfecă îşi reteză mustaţa lungă ca un şarpe...

XLI

Kazmah a căzut în mâinile poliţiei.

Dintr'un punct din apropierea lui Limehouse o patrulă zări o lumină care înainta pe malul drept al Tamisei. De curând venise refluxul. După cum stabilise Kerry mai de mult, nu te puteai aştepta să vezi pe porţiunea asta a malului bărci pentru plimbare. De aceea, când George Martin sărise de pe ţărmul Surreyului în barcă şi pornise în josul apei, poliţiştilor li se păru lucru suspect.

In apropierea treptelor de piatră, George aşteptă câtva timp lăsându-se legănat de valuri, dar aţinându-se cât mai aproape de mal. Cu poliţia pe urma lui se îndreptă dus de fluxul apei spre Insula Câinilor.

Urmăritorii însă nu-l slăbeau.

— Mi se pare că pricep eu încotro se îndreaptă dumnealui, zise la urmă Coombes.

— Şi eu, adăugă White. La Dougal.

Presupunerea lor se adeveri. George trase la scara care ducea la cârciuma lui Dougal.

— Ai avut dreptate, zise White dar mai e cineva cu el.

O siluetă cu o boccea în spate urcă povârnişul. Peste câteva minute săriră şi poliţiştii pe mal. George Martin ieşise din barcă şi alerga după tovarăşul lui.

— Repede, zori Coombes, ăla e Sin Sin Wa.

Goniră pe o cărare întortochiată plină de murdărie şi bălării. Când zări Coombes cârciuma, văzu că silueta cu boccea în spate intră înăuntru.

George voia să-l urmeze dar poliţistul îi puse mâna pe umăr.

— Poliţia, mârâi el laconic. Cine e celalt?

Martin strânse pumnii furios.

— Ţineţi-l bine! zise Coombes şi intră cu tovarăşii lui în cârciumă.

Cârciuma era, ca de obiceiu, plină de oameni. Agenţii cercetară legitimaţiile. Printre ei se afla şi Chung Chow, un marinar chinez, dar fiindcă hârtiile îi erau în regulă, avea doi ochi teferi şi n'avea nici un fel de coadă, nu prezintă nici un interes pentru Coombes.

Razzia fu deci fără nici un folos pentru poliţie. „*Mahratta*“ porni cu o stewardesă mai puţin la drum. Dar printre marinarii unui alt vapor care se îndrepta spre China se afla şi Chung Chow.

. . . . . .

Cu un ceas înainte de a arunca ancora, vaporul în care se afla Sin Sin Wa, transformat în Chung Chow, — Seton Paşa se înapoiă la şantierul singuratec unde dăduse de căţeluşul Ritei Irvin. De când dusese câinele în Leman Street şi aflase că nu se ştia încă nimic de

Kerry, dispărut atât de misterios, venise iar pe câmpul de bătaie.

— Sam Tuk, bărbier. Intrarea în pivniţă, — se auzi deodată un glas înăbuşit sub picioarele lui.

Seton rămase înlemnit şi-şi reţinu respiraţia. Apoi strigă stăruitor:

— Kerry, Kerry, unde te afli?

Probabil că glasul lui nu străbătea până la cel care-l chema căci se auzi iar îndrumarea: „Sam Tuk, bărbier. Intrarea în pivniţă!“

Nu trecu nici un sfert de ceas până ce taina pivniţei lui Sam Tuk să fie descoperită. Prăvălia era pustie, uşa care ducea în subterană încuiată, dar drugul de fier şi toporul îi veniră de hac. Seton-Paşa pătrunse în subterană. Un aer îmbâcsit cu miresme otrăvite îi tăie respiraţia.

Lângă soba stinsă stătea ghemuit şi fără viaţă un chinez bătrân. Pe genunchii lui zăcea cioara neînsufleţită, cu aripele întinse. La picioarele moşneagului, făcută mototol se afla o femeie cu chipul schimonosit de groaza morţii împresurat de un potop de păr auriu.

— Dulapul din fund de lângă uşă, răsună vocea lui Kerry. Impingeţi la stânga.

Seton sări peste tejghea, împinse uşa la o parte şi pătrunse în cameră. La lumina turbure a unui felinar de pe o măsuţă în stil maur, văzu un pat murdar în care zăcea o femee cu chipul ca de mort.

— Dumnezeule, şopti el, ce morgă sinistră.

— Drept că nu prea e aerul sănătos pe-

 aici, mârâi un glas. Dar cred că aşi scăpa

teafăr dacă te-ai îndura să-mi tai mai repede frânghiile cu cari sunt legat.

Seton îngenunchiă lângă Kerry care rosese cu dinţii lui puternici căluşul din gură şi începu să-l deslege cu înfrigurare. In acelaş timp se uita ameţit la chipul încremenit al unei făpturi palide care şedea pe divanul din spatele comisarului: Era îmbrăcat cu haine scumpe orientale. Mâinile lui subţiri de culoarea fildeşului erau întinse pe genunchi iar pe degetul lui arătător strălucea un inel lat în formă de talisman. Capul acoperit cu un turban alb, era de o frumuseţe uimitoare.

— Doamne! şopti Seton.

— După ce te vei fi rugat destul, gândeşte-te, rogu-te şi la mine, mârâi criminalistul pe care Seton nu-l deslegase încă complect.

— Dar Kerry, Kerry, în spatele d-tale...

— Eu n'am ochi şi la spate.

Seton atinse cu teamă degetele egipteanului. Dinspre pat se auziră gemete slabe.

— Kerry, uite-l pe Kazmah! Ştii cine e Kazmah? O figură de ceară! strigă Seton.

— Mii şi mii de bombe şi granate! răcni comisarul-şef uluit.

XLII

A trecut de-atunci un an...

Adăpostiţi sub o umbrelă mare de soare de pe terasa unei case confortabile din Heliopolis, stăteau de vorbă patru persoane.

— Aşa e, zise consilierul Monte Irvin, a

trecut deabia un an de-atunci dar mie mi se pare că au fost decenii la mijloc. Timpul e îndurător. Noi însă, Rita şi cu mine, nu vom uita niciodată ce-ai făcut d-ta pentru noi.

— Mă duceam cu gândurile la ce-a fost şi-mi par acum toate atât de nesăbuite! răspunse Margareta Seton.

— Am aflat astăzi o noutate privitoare la Molly Gretna. Mi-a scris cineva că a fugit cu un crupier — un om însurat şi cu copii.

— Copil smintit şi nenorocit! zise Irvin. Şi-ar fi putut orândui mai bine viaţa.

— Aşa e, dar pentru asta i-ar fi trebuit un bărbat sever şi brutal cum e Kerry.

— Să nu spui aşa ceva, îl contrazise Margareta. Am fost şi eu nitel îndrăgostită de ursul ăla roşcat.

— Halal de aşa om! zise el entuziasmat.

„Afacerea Kazmah a fost triumful vieţei lui.

Când auzi numele lui Kazmah, Rita simţi un fior în spate.

— Nu vreţi să vorbim mai bine de altceva? întrebă prietena ei cu îngrijorare.

— De fel. Nici nu-ţi închipui cât sunt de curioasă să aflu în sfârşit amănuntele. Ştiu, bine înţeles, că egipteanul ăsta, Kazmah, era figura de ceară pe care o aşezau într'un fotoliu de abanos. Nu făcea niciodată vreo mişcare, ridica numai mâna — probabil că era cineva în spatele lui care i-o mişca.

— Cine?

Seton se uită la soţia lui care zâmbi afirmativ.

— Bine, zise el, dacă-mi daţi voie, mă duc să-mi aduc carnetul. Uite şi pe Gray.

Un automobil mititel venea în goană spre casă şi se opri înaintea terasei.

— Haide Quentin, vino şi tu să lămurim prietenilor noştri misterioasa şi senzaţionala afacere Kazmah.

Se întoarse apoi numaidecât cu un carnet gros. Lovind uşor cu monoclul în dinţi, începu:

— Să încep cu Sir Lucien Pyne. In ultimii ani cari au precedat moartea tatălui său, se zice că a dus o viaţă cam neregulată pe meleaguri străine şi îndepărtate. In Buenos-Aires — data exactă n'are importanţă — făcu cunoştinţă cu o dansatoare de varieteu cubaneză poreclită „La belle Lola", femee de o frumuseţe răpitoare dar rea şi vicleană. N'aşi putea afirma cu siguranţă dacă Sir Lucien ştia că e măritată, dar e cert că bărbatul ei, chinezul Sin Sin Wa, cunoştea legăturile dintre ei şi le încuviinţa.

Acest trio devine interesant numai din clipa când Lola părăsi scena şi se apucă împreună cu bărbatul ei, de un negoţ din care a luat fiinţă mai târziu afacerea Kazmah. Au cumpărat dela un scamator figura aceea de ceară egipteană cu care au păcălit mai târziu mii de oameni. Imbrăcat în costum oriental şi prevăzut cu un mecanism simplu prin care putea ridica şi lăsa mâna, figura asta slujise mai întâi la reprezentaţii de varieteu, apoi ca „Tălmăcitorul de vise şi ghicitorul Kazmah".

La început negoţul cu opiu era independent

de Kazmah, dar mai târziu Sin Sin Wa, cu mintea lui rafinată, înţelese ce foloase s'ar putea trage alipindu-le una de alta — aşa cum le-am cunoscut şi noi. Chinezul conducea fumătoria de opiu, trafica stupefiantele şi Lola slujea de intermediară.

Cel care vorbea în locul lui Kazmah prin ferestruica din spatele fotoliului de abanos era Juan Mareno, fratele Lolei Sin. Numele ei de fată fusese Lola Mareno.

Aşa dar Kazmah se îndeletnicea la Buenos-Aires cu ghicitul. Tovarăşii adunau bani cu nemiluita. Sir Lucien — pe vremea aceea era numai Sir Pyne — venea adesea în ţară unde făcea pe milionarul, risipind bani în dreapta şi 'n stânga. Bănuesc că pândea numai prilejul ca să înfiinţeze o sucursală la Londra.

Ajungem acum la al doilea act al dramei când se făcu liberă casa din Albemarle Street şi închiriată imediat de Mareno din însărcinarea lui Pyne. Mareno se dădea când drept Isaacs, când drept Jacobs, ba din când în când îşi zicea reprezentantul Companiei „José-Santos".

Totul mergea strună. Intreprinderea dispunea de mijloace nelimitate şi era condusă cu multă dibăcie. Sin Sin Wa luă asupră-şi resortul din Limehouse; cumpăraseră acolo jumătate din terenuri şi un şantier dărăpănat; chinezul aduse ca parte la tovărăşie traficul de stupefiante care luă din ce în ce avânt pe piaţă. Pentru cei iniţiaţi, intrarea la Kazmah era prin birourile companiei de ţigări cubane. De acolo putea Mareno trece cu uşurinţă pe scara de

Şi acum al treilea şi ultimul act al tragediei şi prăbuşirea acestei asociaţii criminale. Sir Lucien a căzut victimă geloziei unei femei.

XLIII

C r i m a

— Ştiţi cu toţii, urmă Seton, că Sir Lucien Pyne era un pasionat admirator al doamnei Rita Irvin. Că el a fost cel ce te-a îndemnat la patima stupefiantelor, doamnă Rita, nu poţi nega nici d-ta. Totuşi — şi insist asupra părerii mele — tot el s'a străduit mai târziu să te abată din calea pe care apucaseşi. In acelaş timp căuta posibilitatea să se elibereze şi el.

Exista însă o piedecă pe care nu o putea înlătura: Lola Sin. Deşi Juan Mareno trecea drept capul bandei, sora lui era în realitate căpetenia spirituală. Toate planurile baronetului să descătuşeze pe doamna Irvin din robia patimei stupefiantelor, erau zădărnicite de Lola. Ea voia să-şi ducă victima până la exasperare ca să recurgă la tine, Gray. Când văzu că planul ei dădu greş, se gândi să-şi înlăture pe presupusa ei rivală, secându-i isvorul otrăvurilor de care victima ei nu se mai putea lipsi.

Iţi aminteşti poate, doamnă, că în seara aceea în care, disperată, te hotărâseşi să te duci singură la Kazmah, Sir Lucien s'a îndepărtat pentru câtva timp, sub pretextul că se duce să-i telefoneze lui Kazmah. In realitate, i-a po-

runcit lui Mareno ca pe dată ce d-ta vei porni de acasă să treacă peste acoperişuri în Old Bond Street şi în calitatea lui Kazmah să-ţi facă o oarecare comunicare hotărâtă de el. In acelaş timp i-a mai dat lui Mareno însărcinarea să dea prin telefon servitorului egiptean Raşid anumite indicaţii. Cu toată întâlnirea neaşteptată cu Gray, totul s'ar fi petrecut cu bine dacă în clipa când Sir Lucien vorbea la telefon, Lola nu s'ar fi aflat în camera lui Kazmah.

Cu câtă îngrijire era orânduit fiecare amănunt al întreprinderii reese, de pildă, din faptul că egipteanul Raşid habar n'avea de participarea lui Sir Lucien la afacere.

I se porunci prin telefon dela locuinţa lui Sir Lucien să conducă pe doamna Irvin la Kazmah apoi să plece acasă. Servitorul s'a conformat ordinelor şi l'a lăsat pe Sir Lucien în sala de aşteptare.

Impinsă la disperare de cuvintele batjocoritoare ale lui „Kazmah", doamna Irvin pătrunse — după cum ştim — în camera din fund. La ţipătu-i de groază, Sir Lucien a alergat în ajutorul ei. La intervenţia lui, Lola îşi pierdu cu totul stăpânirea de sine şi se năpusti cu pumnalul la presupusa ei rivală. Baronetul s'a repezit s'o apere cu trupul lui şi muri ca un om de onoare după o viaţă de ticăloşie. El a fost pavăza doamnei Irvin.

Seton se opri din povestit. Margareta îşi muşcă buzele până la sânge şi Rita se uită turburată în pământ.

Reacţiunea care urmă faptei, o duse pe femeea rătăcită de patimă, în simţiri. Spiritul ei ingenios se trezi. Instinctul de conservare învinse căinţa, doamna Irvin îşi pierduse cunoştinţa şi — Seton ezită — Lola Sin avu grija ca să nu şi-o regăsească prea curând.

Mareno fu chemat de Lola, uşa de afară zăvorită.

O dovadă a sângelui ei rece e că, ajutată probabil de fratele ei — deşi el tăgăduieşte — a deşertat înainte de a dispare, buzunarele lui Pyne ca să nu rămâe vreo dovadă compromiţătoare. Nu sfârşise încă să-şi ia aceste măsuri de precauţiune, când auzi pe Gray bătând la uşă. Deabia după ce acesta se îndepărtă, mântuiră treaba. Duseră pe victima lor leşinată, figura de ceară şi toate bucăţelele de hârtie sau indicii în birourile societăţii cubaneze de ţigări, apoi de acolo peste acoperiş la locuinţa lui Pyne.

Pe când Juan Mareno făcea rost de o maşină, Lola scotocea caseta cu bani, biroul şi dulapurile lui Sir Lucien.

Nu s'a prezintat nimeni ca să depuie că ar fi văzut oprindu-se vre-o maşină din cele mari în Albemarle Street. Primejdia de care erau ameninţaţi ticăloşii să fie văzuţi transportând povara lor ciudată, era destul de mare. Norocul le-a fost însă că strada e prin partea aceea slab luminată şi prea puţin frecventată seara. Ajunseră deci fără greutate la Limehouse.

Nu era decât un singur martor al crimei: doamna Rita Irvin. Dar nici ea nu putea spune

cu siguranţă cine era ucigaşul. Raşid, probabil avertizat şi prevăzut cu mijloacele necesare reuşise să părăsească Anglia.

Lola, femeea asta lipsită de orice scrupule şi-a primit dela Sin Sin Wa pedeapsa bine-meritată. Dar chinezul ăsta pişicher a ştiut să se facă nevăzut. Nimeni afară de Lola şi Mareno n'a ştiut — din câte am putut afla — că adevăratul Sin Sin Wa n'a purtat de când e, mustăţi ori coadă şi avea amândoi ochii teferi. Ce puşlama primejdioasă!

Un servitor indigen veni să-i poftească la masă. Amurgul se lăsa peste pustiul apropiat şi de la citadelă bubui o lovitură de tun. Toţi priveau în tăcere la bolta sclipitoare de stele, şi tot în tăcere intrară în sala de mâncare, luminată feeric.

Seton-Paşa îşi îndreptă privirea la un tablou în ulei de deasupra bufetului. Era portretul unui om cu privirea aspră; părul lui roşcat amintea chipul unui boxeur şi de sub mustăţile groase luceau dinţii unei fiare de pradă. Buzele lui strânse păreau că schiţează un zâmbet mânios. Doi ochi de un albastru metalic sclipeau, gata de harţă.

— Multă osteneală mi-am dat ca să-l fac să pozeze unui pictor, zise Seton, dar cu ajutorul soţiei lui am reuşit în cele din urmă.

— SFARŞIT —

In numărul viitor din:

„COLECȚIA CELOR 15 LEI"

va apare

UȘA CU ȘAPTE BROAȘTE

zguduitorul roman al celebrului
scriitor englez mort de curând

Edgar Wallace

„Uşa cu şapte broaşte" e cel mai puternic roman al nemuritorului scriitor şi „COLECȚIA CELOR 15 LEI" își face o datorie publicându-l, ca fiind lucrarea ce a statornicit o îndreptățită faimă a autorului şi a împrăştiat-o de-alungul lumei întregi:

UȘA CU ȘAPTE BROAȘTE

celebrul roman al lui

Edgar Wallace

va fi citit în vol. XIX din:

„COLECȚIA CELOR 15 LEI"

La toate librăriile şi depozitele de ziare

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA

„FORTUNA"

CAMPUS, BASSA & Cº

C. VICTORIEI 14

AGENȚII IN TOATĂ ȚARA